

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 73. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2019 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 73. posiedzeniu Senatu:

senatora Przemysława Błaszczyka.....	7
senatora Jana Hamerskiego.....	11
senatora Jana Marii Jackowskiego	12
senatora Jana Marii Jackowskiego oraz senatora Antoniego Szymańskiego.....	14
senatora Władysława Komarnickiego	18
senator Małgorzaty Kopiczko oraz senatora Antoniego Szymańskiego.....	22
senatora Jana Filipa Libickiego.....	24
senatora Andrzeja Pajaka	34
senatora Grzegorza Peczkisa	37
senatora Mariana Poślednika	43
senatora Krystiana Probiezra	46
senatora Sławomira Rybickiego.....	51
senatora Krzysztofa Słonia	53
senatora Waldemara Sługockiego.....	58
senatora Andrzeja Stanisławka	64
senator Grażyny Sztark	66
senatora Antoniego Szymańskiego	68
senatora Jerzego Wcisły.....	77
senatora Józefa Zająca.....	79

73. POSIEDZENIE SENATU

(14 lutego 2019 r.)

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej
i do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Niniejszym pismem zwracam się o udzielenie wyjaśnień dotyczących kwalifikacji wydatków w przypadku, gdy beneficjent dokonuje płatności bezpośrednio na rzecz podwykonawców.

Opis ustalonego stanu faktycznego.

Podwykonawca dostaw zgłoszony przez wykonawcę do prac w ramach kontraktu głównego zwrócił się do zamawiającego (gminy) z pismem, w którym informuje go, że mimo odbioru wykonanych przez niego dostaw oraz upływu terminu płatności należności z faktur wykonawca nie dokonał zapłaty na jego rachunek bankowy. Podwykonawca załączył do pisma kopię faktury wystawionej na rzecz wykonawcy i wezwał zamawiającego (gminę), aby ten dokonał bezpośredniej płatności na jego rzecz.

Zapłata bezpośrednia w ustawie – Prawo zamówień publicznych.

Nowelizacja ustawy – Prawo zamówień publicznych w zakresie podwykonawstwa była odpowiedzią na problemy, jakie pojawiły się na rynku zamówień publicznych po głośnych upadłościach firm budowlanych ogłaszanych w 2012 r. W ich efekcie podwykonawcy – głównie mali i średni przedsiębiorcy – nie dostali pieniędzy za wykonane prace. Tymczasem inwestorzy – na podstawie kodeksu cywilnego (art. 647¹) – mogli płacić tylko tym, którzy wykonywali roboty budowlane. Ustawa z 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 792), rozszerzyła odpowiedzialność inwestora także na dostawy i usługi, ale tylko przy już realizowanych projektach drogowych finansowanych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad.

Obowiązujące od 24 grudnia 2013 r. regulacje w przepisach ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1986 ze zm.) dotyczące instytucji podwykonawstwa, m.in. w sferze bezpośredniej płatności na rzecz podwykonawcy (tj. art. 143a i następne), w sposób szczegółowy opisują mechanizm tej zapłaty obejmujący wszystkie zamówienia po spełnieniu następujących warunków.

Warunek 1: wynagrodzenia podwykonawcy jest wymagalne.

Warunek 2: umowa podwykonawcy na roboty budowlane została zaakceptowana przez zamawiającego lub umowa podwykonawcy na dostawy i usługi została przedłożona zamawiającemu.

Warunek 3: wykonawca uchyła się od obowiązku zapłaty podwykonawcom.

Warunek 4: wynagrodzenie podwykonawcy powstało po zaakceptowaniu przez zamawiającego umowy o podwykonawstwo, której przedmiotem są roboty budowlane, lub po przedłożeniu zamawiającemu poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii umowy o podwykonawstwo, której przedmiotem są dostawy lub usługi.

Warunek 5: bezpośrednia zapłata obejmuje wyłącznie należne wynagrodzenie, bez odsetek należnych podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy.

Warunek 6: zamawiający umożliwił wykonawcy zgłoszenie pisemnych uwag dotyczących zasadności bezpośredniej zapłaty wynagrodzenia podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia doręczenia tej informacji.

Niezależnie od konieczności zweryfikowania przez zamawiającego spełnienia wymienionych warunków decyzja o dokonaniu bądź niedokonaniu zapłaty bezpośredniej zależeć będzie od tego, czy zamawiający uzna zasadność, czy też niezasadność takiej zapłaty. Ocena ta powinna zostać dokonana w oparciu o wyjaśnienia złożone przez obydwie strony – wykonawcę i podwykonawcę. Rzeczne wyjaśnienia mają wykazać okoliczności, w jakich wykonawca odmówił zapłaty wynagrodzenia podwykonawcy albo ją wstrzymał lub opóźnił.

W celu zastosowania takiego mechanizmu zamawiający (gmina), występujący jednocześnie jako wnioskodawca ponoszący wydatki na zadanie współfinansowane ze środków Unii Europejskiej w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” w ramach operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa”, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020, musi dokonać, z zachowaniem obowiązujących zapisów art. 143a i następnych ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1986 ze zm.), płatności na rachunek bankowy innego podmiotu niż podmiot będący stroną umowy zawartej z beneficjentem (gminą), tj. musi dokonać płatności bezpośredniej na rzecz zgłoszonego podwykonawcy (dostawcy materiałów), który zwrócił się o należne wynagrodzenie, gdyż wykonawca generalny zalega mu z zapłatą za zrealizowanie dostawy. Płatność ma się odbyć z wykorzystaniem instytucji przekazu uregulowanej w art. 921¹ i następnych ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r., poz. 1025).

Pragnę nadmienić, że dokumenty programowe, w szczególności rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Gospodarka wodno-ściekowa” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz.U. poz. 1182 oraz z 2017 r. poz. 164) nie regulują kwestii:

a) kwalifikowalności wydatków w przypadku, gdy beneficjent dokonuje płatności bezpośrednio na rachunek podwykonawców, tj. sytuacji płatności dokonywanych na rachunek bankowy innego podmiotu niż podmiot będący stroną umowy;

b) kwalifikowalności wydatków poniesionych w wyniku zastosowania instytucji przekazu;

c) kwalifikowalności kwot złożonych do depozytu sądowego,

gdzie w przypadku innych wdrożonych programów pomocowych są opracowane jasne i czytelne wytyczne w zakresie kwalifikowalności wydatków, np. w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2014–2020, w rozdziale 7 „Szczegółowe warunki kwalifikowalności wydatków dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz Funduszu Spójności”, z dnia 7 lipca 2017 r.

W kontekście przedstawionych wyjaśnień pragnę wskazać, że brak podobnej regulacji w PROW w istotny sposób utrudnia beneficjentom realizację zadań realizowanych na podstawie operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich.

W związku z tym zwracam się o interpretację, czy wydatki poniesione przez beneficjenta w opisanym trybie będą uznane za kwalifikowane, jeżeli zostały dokonane z zachowaniem obowiązujących przepisów prawa, w szczególności z przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych i Kodeksu cywilny, oraz o odpowiedź na pytanie, czy ministerstwo zamierza opracować szczegółowe i jasne standardy kwalifikowalności wydatków ułatwiające na przyszłość rozliczanie zadań realizowanych w ramach PROW.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 26.02.2019 r.

Pan
Jan Krzysztof Ardanowski
Minister Rolnictwa
i Rozwoju Wsi

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu przekazuję, zgodnie z właściwością, pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 lutego 2019 r. (znak: BPS/043-73-2082-MF/19) wraz z *Oświadczeniem złożonym przez senatora Przemysława Błaszczyka na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 14 lutego 2019 r.*, zwracając się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na ręce Marszałka Senatu RP oraz przesłanie kopii Ministrowi Finansów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Tomasz Rabaczyński**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2019.03.20

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 lutego 2019 r., przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez senatora Przemysława Błaszczyka podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r., dotyczące między innymi rozliczania zadań realizowanych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich w szczególności w przypadku operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa”, przedstawiam poniższe stanowisko.

Zgodnie z §20 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Gospodarka wodno-ściekowa” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 1182, z późn. zm.), środki finansowe z tytułu pomocy są wypłacane na warunkach określonych w umowie, jeżeli beneficjent:

- 1) zrealizował operację lub jej etap zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu oraz w innych przepisach dotyczących inwestycji objętych operacją,

oraz w umowie, w tym poniósł związane z tym koszty, nie później niż do dnia złożenia wniosku o płatność, a gdy został wezwany do usunięcia braków w tym wniosku nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego wezwania;

- 2) zrealizował lub realizuje zobowiązania określone w umowie;
- 3) udokumentował zrealizowanie operacji lub jej etapu, w tym poniesienie kosztów kwalifikowalnych z tym związanych.

Natomiast koszty kwalifikowalne podlegają refundacji w wysokości określonej w umowie o przyznanie pomocy, jeżeli zostały one uwzględnione w oddzielnym systemie rachunkowości albo gdy do ich identyfikacji wykorzystano odpowiedni kod rachunkowy, o których mowa w art. 66 ust. 1 lit. c pkt i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013) oraz poniesione:

- 1) od dnia, w którym została zawarta umowa, a w przypadku kosztów ogólnych – od dnia 1 stycznia 2014 r.,
- 2) zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych (w przypadku gdy te przepisy mają zastosowanie), określającymi konkurencyjny tryb wyboru wykonawcy i przepisami wydanymi na podstawie art. 43a ust. 6 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz.U. z 2018 r. poz. 627 oraz z 2019 r. poz. 83) – w przypadku gdy te przepisy mają zastosowanie,
- 3) w formie rozliczenia bezgotówkowego.

Przywołania wymagają tu również postanowienia umowy o przyznaniu pomocy, zgodnie z którą w sprawach nieuregulowanych umową mają w szczególności zastosowanie m.in. przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1986, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025, z późn. zm.). Ponadto zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy jednym z zobowiązań beneficjenta jest niezwłoczne informowanie samorządu województwa o planowanych albo zaistniałych zdarzeniach związanych ze zmianą sytuacji faktycznej lub prawnej Beneficjenta, mogących mieć wpływ na realizację operacji zgodnie z postanowieniami umowy, wypłatę pomocy lub spełnienie wymagań określonych w Programie i aktach prawnych wymienionych w §1 umowy tj. m.in. ustawy prawo zamówień publicznych.

Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, że obowiązujące przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 lipca 2016 r., jak również postanowienia umowy o przyznaniu pomocy nie wykluczają uznania za koszty kwalifikowalne podlegające refundacji kosztów poniesionych w sposób wskazany w oświadczeniu senatora Przemysława Błaszczyka.

Zatem przedłożone do refundacji koszty mogą zostać uznane za kwalifikowalne o ile spełnione są warunki wypłaty pomocy określone w przywołanym rozporządzeniu, umowie o przyznaniu pomocy, a ich poniesienie nastąpiło zgodnie z przepisami prawa, w tym ustawy prawo zamówień publicznych, które regulują kwestie związane z dokonaniem bezpośredniej zapłaty wymagalnego wynagrodzenia przysługującego podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy, niemniej jednak kwestia ta winna być rozstrzygana indywidualnie przez właściwy samorząd województwa, w oparciu o całość dokumentacji zgromadzonej w sprawie.

Ponadto, w świetle powyższego nie widzę potrzeby tworzenia dodatkowych dokumentów zawierających „szczegółowe i jasne standardy kwalifikowalności wydatków”, gdyż warunki kwalifikowalności kosztów oraz wypłaty pomocy zostały zawarte w rozporządzeniu oraz umowie o przyznaniu pomocy.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Jana Hamerskiego

skierowane do podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego,
generalnego konserwatora zabytków Magdaleny Gawin

Szanowna Pani Minister!

Władze samorządowe z terenów Podhala, Spisza, Orawy, Pienin i Gorców poinformowały mnie o zamiarze przeniesienia siedziby Delegatury Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków z Nowego Targu do Zakopanego. W związku z powyższym zgłaszam protest przeciwko tej decyzji.

Ze względu na usytuowanie geograficzne obecna siedziba delegatury w Nowym Targu znajduje się w optymalnym położeniu. Pracownicy mają równy dostęp do miejscowości przez nich obsługiwanych. Zaznaczam, że powiat nowotarski liczy 200 tysięcy mieszkańców, a tatrzański – 65 tysięcy. Na terenie powiatu nowotarskiego zabytków znajdujących się w rejestrze jest dwukrotnie więcej niż w powiecie tatrzańskim.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o pozostawienie wojewódzkiej delegatury w Nowym Targu.

Z wyrazami szacunku
Jan Hamerski

Odpowiedź

Warszawa, 19 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Jana Hamerskiego na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie przeniesienia siedziby delegatury Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków z Nowego Targu do Zakopanego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zakopane to miasto, które jeszcze w pewnym stopniu zachowało swój historyczny charakter. Jednak nasilające się działania inwestycyjne, przy braku poszanowania dla miejscowej tradycji, w coraz większym stopniu zagrażają pozostałościom dawnego tradycyjnego budownictwa. Usytuowanie delegatury w Zakopanem pozwoliłoby zatem na zwiększenie nadzoru nad działaniami inwestycyjnymi podejmowanymi w tym mieście oraz przyczyniło się do zmniejszenia zagrożenia dla miejscowych zabytków. Zwiększyłyby także kontrolę nad działaniami miejskiego konserwatora zabytków. Z powyższych względów zasadnym wydaje się rozważenie kwestii przeniesienia siedziby delegatury z Nowego Targu do Zakopanego.

Pamiętać jednak należy, że kompetencje w zakresie określenia siedziby delegatury wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków, stosownie do przepisu art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067 i 2245), należą do wojewody, a Generalny Konserwator Zabytków władny jest jedynie do wyrażania w tej sprawie opinii.

Z poważaniem

Magdalena Gawin

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele samorządów z północnego Mazowsza, wyrażając zaniepokojenie znacznym wzrostem kosztów gospodarki odpadami komunalnymi.

Zgodnie z ustawą na samorzady jest nałożony obowiązek zapewnienia samofinansowania się systemu odbioru odpadów komunalnych, co wobec rosnących kosztów zmusza gminy do podnoszenia stawek za odbiór dla mieszkańców. Jak zwracają uwagę moi rozmówcy, wpływ na wzrost kosztów ma wiele czynników. Jednym z nich jest poważny wzrost kosztów odbioru odpadów w regionalnych instalacjach przetwarzania odpadów, które ze względu na rejonizację mają monopol na lokalnym rynku.

W związku z tym proszę o informację, czy jest możliwe wprowadzenie regulacji rynku gospodarki odpadami na wzór regulacji, jakie występują na rynku gazu i energii elektrycznej.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 4.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z Oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie zgłoszonej przez przedstawicieli samorządów z północnego Mazowsza, wyrażając zaniepokojenie znacznym wzrostem kosztów gospodarki odpadami komunalnymi (znak: BPS/043-73-2084/19), przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

W Ministerstwie Środowiska prowadzone są obecnie prace nad nowelizacją ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. 1454, z późn. zm.). Prace nad zmianą ww. ustawy rozpoczęły się w szczególności z konieczności wprowadzenia rekomendacji zawartych w Krajowym planie gospodarki odpadami 2022 (Kpgo 2022) dotyczących usprawnienia systemu gospodarowania odpadami komunalnymi w gminach, ale także w związku z uwagami właścicieli nieruchomości, zarządzających gminami, interpelacjami i zapytaniami poselskimi. W trakcie procedowania projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw wystąpiło zjawisko wzrostu cen za zagospodarowywanie odpadów. Dlatego też Minister Środowiska podjął kroki w celu zaproponowania w już ww. projekcie ustawy rozwiązań mających na celu ograniczenie wzrostu cen za przetwarzanie odpadów komunalnych, tj.:

- a) zniesienie konieczności przekazywania odpadów komunalnych do instalacji w ramach regionu, co powinno podnieść konkurencyjność i wyeliminować praktyki monopolistyczne, w tym ograniczenie ryzyka dokonywania zmywy cenowej,
- b) umożliwienie stosowania przez gminy łącznie różnych kryteriów różnicujących stawki opłat,

- c) umożliwienie ustanawiania niższych stawek opłat za zagospodarowanie odpadów ze środków finansowych uzyskanych z przychodów ze sprzedaży surowców wtórnych zebranych selektywnie (mechanizm ten ma charakter fakultatywny, jednak powinien skutecznie zachęcać mieszkańców do segregowania odpadów, ponieważ wskaże wymierną korzyść z postaw proekologicznych),
- d) wprowadzenie możliwości zwolnienia w części z opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi właścicieli nieruchomości, którzy posiadają przydomowe kompostowniki i zagospodarowują w nich bioodpady.

Przy tym należy zauważyć, że na wysokość stawek opłat dla mieszkańców za zagospodarowanie odpadów komunalnych wpływa szereg czynników:

- a) własność, liczba i stan techniczny instalacji RIPOK w regionie, zastosowana w nich technologia do przetwarzania odpadów,
- b) wieloletnie zaniechania samorządów w zakresie budowy i unowocześniania własnej infrastruktury do zagospodarowania odpadów,
- c) dotychczasowa polityka cenowa gmin (nieuwzględniająca realnych kosztów zagospodarowania odpadów, a często jedynie usługę transportową),
- d) stopień selektywnej zbiórki odpadów w gminie (im większy strumień odpadów podlega recyklingowi, tym mniej odpadów zmieszanych jest deponowanych na składowiskach, na co wpływa opłata za korzystanie ze środowiska).

Warto również podkreślić, że gminy posiadają już obecnie szereg możliwości podejmowania działań w kierunku zmniejszenia kosztów funkcjonowania systemu odbioru i zagospodarowania odpadów, tj.:

- a) korzystanie ze środków funduszy europejskich przeznaczonych na gospodarkę odpadami, dostępnych jest łącznie 1,3 mld euro w ramach POIiŚ oraz 16 RPO,
- b) możliwość podjęcia bezpośredniej współpracy z organizacjami odzysku,
- c) łączenie się w związki międzygminne,
- d) możliwość stosowania trybu „in-house”.

Jednocześnie informuję, że w obecnie procedowanym projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw nie znalazły się przepisy mające na celu wprowadzenie regulatora cen na rynku gospodarki odpadami, co nie oznacza jednak, że takie rozwiązania nie są analizowane i nie zostaną zaproponowane w przyszłości.

Obecnie ww. projekt ustawy jest na etapie prac w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i po przyjęciu go przez Radę Ministrów zostanie niezwłocznie przekazany do prac w Parlamencie RP.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

**Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego
oraz senatora Antoniego Szymańskiego**

skierowane do prezesa Narodowego Banku Polskiego Adama Glapińskiego

W związku z niewyczerpującymi odpowiedziami na oświadczenia z dnia 28 grudnia 2018 r. kierowane do Pana Prezesa zwracam się do Pana z uprzejmą prośbą o informacje, na jakich zasadach przebiegał nabór osób piastujących w dniu 28 grudnia 2018 r. stanowiska dyrektora Departamentu Komunikacji i Promocji NBP oraz dyrektora Gabinetu Prezesa NBP, w szczególności informacje o:

- 1) niezbędnych i pożądanых wymaganiach na wspomniane stanowiska;*
- 2) liczbie rozpatrzonych kandydatur na poszczególnych etapach rekrutacji;*
- 3) stopniu realizacji wspomnianych wymagań przez osoby pełniące obecnie wymienione stanowiska oraz inne osoby, które brały udział w naborze i nie zostały wybrane;*
- 4) szczegółowych kwalifikacjach posiadanych przez osoby pełniące obecnie wspomniane stanowiska.*

Wnoszę o informację, jakie było w kierowanej przez Pana instytucji przeciętne miesięczne całkowite wynagrodzenie brutto z uwzględnieniem premii, nagród, dodatków oraz wszystkich innych świadczeń pieniężnych na rzecz osób na stanowiskach kierowniczych za poszczególne lata 2009, 2015 i 2018 oraz pozostałych pracowników za poszczególne lata 2009, 2015 i 2018.

Ponadto wnoszę o udzielenie informacji, czy osoby piastujące w dniu 28 grudnia 2018 r. stanowiska dyrektora Departamentu Komunikacji i Promocji NBP oraz dyrektora Gabinetu Prezesa NBP zostały desygnowane przez NBP, prezesa NBP lub inne organy NBP do pełnienia funkcji w innych podmiotach.

*Jan Maria Jackowski
Antoni Szymański*

Odpowiedź

Warszawa, 19 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek Marii Koc z dnia 15 lutego 2019 r. (znak: BPS/043-73-2085/19), które wpłynęło do Narodowego Banku Polskiego w dniu 20 lutego 2019 r., w sprawie oświadczenia złożonego przez senatorów Jana Marię Jackowskiego i Antoniego Szymańskiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego, przekazuję stanowisko Narodowego Banku Polskiego w przedstawionej kwestii.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, nabór pracowników Narodowego Banku Polskiego nie ma charakteru otwartego i nie musi być przeprowadzany w trybie konkursowym. Wymagania dla kandydatów na poszczególne stanowiska pracy w NBP określa uchwała Zarządu NBP, wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz.U. z 2017 r. poz. 1373, z późn. zm.). Osoby zajmujące aktualnie stanowiska dyrektora Gabinetu Prezesa oraz dyrektora Departamentu Komunikacji i Promocji, na dzień ich zatrudnienia w NBP posiadały niezbędne

kwalifikacje, określone w ww. uchwale. Stosownie do art. 3 ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o zmianie ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne oraz ustawy o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 371), uchwały zarządu NBP w sprawie zasad wynagradzania pracowników NBP obowiązujące w latach 1995-2018 zostaną udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej NBP w terminie do dnia 29 marca br.

Zasady dostępu do informacji o wynagrodzeniach pracowników Narodowego Banku Polskiego zajmujących funkcje kierownicze w NBP określają przepisy art. 66 ust. 6 i 7 ustawy o Narodowym Banku Polskim oraz art. 3 ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o zmianie ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne oraz ustawy o Narodowym Banku Polskim. Natomiast udostępnienie informacji o wynagrodzeniach pozostałych pracowników NBP w sposób wymagający opracowania tych informacji według kryteriów wskazanych w oświadczeniu senatorskim, wykracza poza zakres art. 49 ust. 1 Regulaminu Senatu.

Osoba zajmująca stanowisko dyrektora Gabinetu Prezesa została powołana na członka rady nadzorczej Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA. Osoba zajmująca stanowisko dyrektora Departamentu Komunikacji i Promocji, została delegowana na członka Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Z poważaniem

Adam Głapiński

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Zarządu Poczty Polskiej SA Przemysława Sypniewskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Do mojego biura senatorskiego zwrócił się radny sejmiku wojewódzkiego Artur Czaplński oraz inni przedstawiciele samorządu, a także mieszkańcy Płońska, w sprawie dotyczącej świadczenia usług pocztowych w mieście Płońsku.

Moi rozmówcy wskazali na niewystarczającą liczbę placówek pocztowych na terenie miasta. Obecnie w Płońsku funkcjonuje UP oraz placówka pocztowa. Te 2 punkty nie są w stanie sprostać potrzebom prawie 30-tyśięcnej społeczności lokalnej, którą swoim zasięgiem obejmują ww. urzędy pocztowe.

Znając strategię Poczty Polskiej SA dotyczącą uruchamiania placówek w miastach, gdzie potrzeby społeczne są duże, proszę o informację, czy możliwe jest uruchomienie dodatkowego punktu pocztowego w Płońsku.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
CZŁONKA ZARZĄDU
POCZTY POLSKIEJ**

Warszawa, 5 marca 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-73-2086/19 z dnia 15 lutego 2019 roku w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego dotyczącego uruchomienia, na wniosek mieszkańców Płońska, placówki pocztowej, uprzejmie dziękuję za zainteresowanie i zapewniam, że wszelkie sugestie naszych Klientów są dla Poczty Polskiej SA cennym źródłem wiedzy oraz podlegają wnikliwej analizie.

Poczta Polska SA jako operator wyznaczony do świadczenia usług powszechnych, w swoich działaniach dąży przede wszystkim do zapewnienia stabilnej i szerokiej sieci placówek pocztowych na terenie całego kraju, jednocześnie uwzględniając lokalne zapotrzebowanie na usługi.

Aktualnie na terenie miasta Płońsk dostępność do pełnego katalogu usług oferowanych przez Poczta Polska SA zapewniają Klientom 3 placówki pocztowe funkcjonujące w szerokiej rozpiętości czasowej. Podkreślenia wymaga fakt, iż Spółka wypełnia przepisy powszechne w zakresie dostępności do usług określone w *Rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 29 kwietnia 2013 roku w sprawie wykonywania usług powszechnych przez operatora wyznaczonego*. Odpowiadając na potrzeby swoich Klientów, udostępniamy w skali kraju większą liczbę placówek pocztowych od wymaganej przez Regulatora.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, aktualnie na szczeblu regionalnym prowadzone są rozmowy z potencjalnym partnerem (podmiotem gospodarczym), w zakresie uruchomienia

w północnej części Płońska placówki w formacie Agencji Pocztovej, a tym samym rozpoczęcia działalności pocztowej w możliwie najkrótszym terminie.

Przekazując powyższe zapewniam, że w swoich działaniach, dotyczących tworzenia i organizacji sieci sprzedaży, dążymy do udostępnienia Klientom placówek pocztowych w optymalnej dla nich odległości, uwzględniając możliwości operacyjno-ekonomiczne Spółki w tym zakresie. Działając w poczuciu społecznej odpowiedzialności dokładamy wszelkich starań, aby zapewnić Mieszkańcom Płońska dostępność do usług powszechnych na satysfakcjonującym poziomie.

Z poważaniem

CZŁONEK ZARZĄDU
Grzegorz Kurdziel

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Podczas spotkań z przedstawicielami samorządowymi bardzo często rozmawiamy o przyszłości naszego pięknego regionu. Otrzymałem niepokojącą informację. W obrębie północnego zjazdu z trasy S3 (Gorzów Wielkopolski) tworzona jest strefa przemysłowa. W tym celu Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa w Gorzowie Wielkopolskim zataja przed rolnikami informacje dotyczące przebiegu negocjacji w sprawie wymiany gruntów Wojcieszycy – Różanki z Instytutem Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Gorzowie Wielkopolskim. Takie zachowanie i poczynania są niedopuszczalne, ponieważ rolnicy i obywatele RP mają prawo być poinformowani o obecnej sytuacji gruntów. Według informacji pozyskanych przez adresatów otrzymanego przeze mnie pisma negocjacje w sprawie wymiany trwają już od 2016 r. Jak sama nazwa mówi, Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa ma służyć rolnikom, a nie być przeciwko nim.

Jako senator ziemi lubuskiej, okręgu wyborczego nr 21, proszę o zainteresowanie się tą sprawą i w związku z przedstawionymi informacjami uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na moje oświadczenie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 2019.05.07

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 roku, uprzejmie informuję, że na podstawie art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 91 z późn. zm.), na wniosek ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, organu założycielskiego lub organu nadzorującego KOWR, po uprzednim uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi, wskazuje nieruchomości wchodzące w skład Zasobu, które mogą być przeznaczone na wyposażenie lub doposażenie państwowej osoby prawnej lub państwowej jednostki organizacyjnej.

W dniu 15 czerwca 2018 r. Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin zawarł z Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa porozumienie w sprawie ustalenia warunków zwrotu nieruchomości do Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz doposażenia państwowej jednostki organizacyjnej. Porozumienie dotyczy nieruchomości KOWR o powierzchni 870,2856 ha położonej w obrębach Różanki i Wojcieszycy gmina Kłodawa, które pozostały po zakończeniu umowy dzierżawy nieruchomości o powierzchni 1179 ha. Z tego areału, po zasięgnięciu opinii Rady Społecznej działającej przy Oddziale Terenowym KOWR w Gorzowie Wielkopolskim, rozdysponowano nieruchomości o powierzchniach 33,00 ha, 24,21 ha i 251,9387 ha. Pozostałe grunty przeznaczone będą na doposażenie, w zamian za zrzeczenie się przez IHAR na rzecz KOWR, pra-

wa użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości oznaczonej jako działki nr 577/10, 579/1, 579/2 o łącznej powierzchni 251,7509 ha położonej w obrębie Santocko m. Gorzów Wielkopolski.

Pismem z dnia 10 grudnia 2018 r. nr KR-72-128/18/SKA w/40936/18 p.o. Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wyraził zgodę na dokonanie zrzeczenia się przez IHAR na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa prawa użytkowania wieczystego niezabudowanej nieruchomości położonej w obrębie Santocko m. Gorzów Wielkopolski.

Po przeprowadzeniu analizy złożonego przez IHAR wniosku i załączonych do niego dokumentów, mając w szczególności na uwadze potrzeby doświadczalnictwa odmianowego w Polsce oraz prowadzenia badań w dziedzinie hodowli i nasiennictwa rolniczych roślin uprawnych, technologii uprawy roślin oleistych, korzeniowych i ziemniaka oraz prac wdrożeniowych, upowszechnieniowych, normalizacyjnych i unifikacyjnych w tym zakresie, pismem z dnia 5 kwietnia 2019 r. wyraziłem zgodę na wskazanie i przekazanie nieruchomości KOWR o powierzchni 870,2856 ha położonej w obrębach Różanki i Wojcieszycy gmina Kłodawa Ministrowi Inwestycji i Rozwoju w celu doposażenia Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin. Zamiana ta spowoduje, że w pobliżu Miasta Gorzów Wielkopolski powstanie strefa o powierzchni blisko 400 ha (250 ha, które przejmie KOWR od IHAR oraz 150 ha należące do Miasta Gorzów Wielkopolski) objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego z funkcjami przemysłu, składów, baz z dopuszczeniem usług oraz zieleni parkowej, położona w bezpośrednim sąsiedztwie gruntów Kostrzyńsko-Słubickiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej. Da to możliwość rozwoju Miasta Gorzów Wielkopolski i całego województwa lubuskiego.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju Artura Sobonia

W związku ze zmianą w Senacie prawa budowlanego dochodzi do krzywdzącego ograniczania działań inżynierów budownictwa, co może skutkować zmniejszeniem zainteresowania tym zawodem. Zawód ten powiązany jest z zaufaniem publicznym oraz z ciężkim, wieloletnim okresem kształcenia.

Jak wykazują proponowane ustawy o architektach i ustawy o inżynierach budownictwa oraz przepisy wprowadzające wymienione ustawy, architekci będą upoważnieni do kierowania pracami budowlanymi. Dotychczas kierownictwem budowy zajmowali się inżynierowie, a działania architektów i inżynierów uzupełniały się ze względu na podział pracy. Dla środowiska inżynierów takie zmiany są nie do zaakceptowania.

Projektodawca, jak wynika z informacji przekazanych w załączonych piśmiech, bierze pod uwagę przedstawicieli jednego z samorządów, a przecież sprawa ta dotyczy obu stron. Krzywdzący jest również fakt niesprecyzowania definicji, zakresu kompetencji architektów. Wprowadzenie omawianych zmian w ustawach może skutkować katastrofami dużych przedsięwzięć zarówno rządowych, jak i komercyjnych.

W związku z przedstawionymi informacjami uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na moje oświadczenie.

Władysław Komarnicki

**Odpowiedź
MINISTRA
INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 22 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na ww. oświadczenie w sprawie prac legislacyjnych dotyczących zawodu inżyniera budownictwa i zawodu architekta uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, iż procedowana ustawa o zmianie ustawy – Prawo budowlane, która jest przedmiotem pierwszej części oświadczenia, ma na celu wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2018 r. (sygn. K 39/15), dotyczącego ograniczenia zakresu uprawnień budowlanych i jest wynikiem inicjatywy ustawodawczej Senatu. Ustawa ta nie wprowadza zmian merytorycznych w stosunku do obowiązującego stanu prawnego, a jedynie zakłada przeniesienie przepisów rozdziału 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 11 września 2014 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie pt. „Zakres uprawnień budowlanych” do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.), a także wprowadzenie do tej ustawy w miejsce dotychczasowej jednej specjalności kolejowej dwóch specjalności przewidzianych w rozporządzeniu, tj.: kolejowej w zakresie kolejowych obiektów budowlanych oraz kolejowej w zakresie sterowania ruchem kolejowym.

W związku z powyższym, za nietrafne należy uznać stwierdzenie, jakoby przedmiotowa ustawa o zmianie ustawy – Prawo budowlane prowadziła do „krzywdzącego ograniczania działań inżynierów budownictwa (...)”. Ponadto, wskazać należy, iż uchwalenie ww. zmiany ustawy – Prawo budowlane zapewni możliwość przeprowadzenia wiosennych sesji egzaminacyjnych na uprawnienia budowlane w obu izbach samorządu zawodowego w związku z utratą mocy obowiązującej przepisów zakwestionowanych przez TK w przywołanym wyroku.

Podkreślić jednak należy, iż w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju w dalszym ciągu trwają prace legislacyjne nad przygotowaniem projektów ustaw regulujących zawód architekta i zawód inżyniera budownictwa. Kwestie poruszone przez Podkarpacką Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa w piśmie skierowanym do Marszałka Senatu z dnia 28 stycznia 2019 r., który stanowi załącznik do przedmiotowego oświadczenia senatorskiego, są przedmiotem analiz w trakcie toczących się prac legislacyjnych nad projektami: ustawy o architektach, ustawy o inżynierach budownictwa oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o architektach oraz ustawę o inżynierach budownictwa. Wskazać przy tym należy, iż celem przygotowywanych w resorcie inwestycji i rozwoju przedmiotowych projektów ustaw jest zapewnienie rozwiązań uwzględniających potrzeby obu samorządów przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa inwestycji, prawidłowości przebiegu procesu inwestycyjnego oraz uwzględnieniu interesów zwykłego obywatela. Działania zmierzające do opracowania przedmiotowych projektów ustaw odbywają się we współpracy zarówno z Polską Izbą Inżynierów Budownictwa (PIIB), jak i Izbą Architektów Rzeczypospolitej Polskiej (IARP) w celu wypracowania jak najlepszych rozwiązań.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senator Małgorzaty Kopiczko
oraz senatora Antoniego Szymańskiego**

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

W związku z pytaniami, które zgłosiła delegacja NSZZ „Solidarność” na piśmie w dniu 31 stycznia 2019 r. i w trakcie spotkania w biurze senatorskim w dniu 6 lutego br., uprzejmie prosimy o następujące informacje.

1. Czy możliwy jest dodatkowy ruch płacowy w celu realizacji podwyżki wynagrodzeń łącznie o 650 zł od 1 stycznia 2019 r., co jest głównym postulatem obecnej akcji protestacyjnej „S” oświatowej?

2. Kiedy można spodziewać się bliższych informacji o planie wypłaty jednorazowego dodatku w wysokości 1000 zł w pierwszym i drugim roku pracy nauczyciela stażysty?

*Małgorzata Kopiczko
Antoni Szymański*

Odpowiedź

Warszawa, 18 marca 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatorów Panią Małgorzatę Kopiczko i Pana Antoniego Szymańskiego, podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r., w sprawie wzrostu wynagrodzeń nauczycieli oraz dodatku dla nauczycieli stażystów.

Szanowni Państwo Senatorowie,
odnosząc się do pytania 1 uprzejmie wyjaśniam.

Wzmocnienie prestiżu zawodu nauczyciela m.in. poprzez zagwarantowanie płac odpowiadających szczególnej roli społecznej tego zawodu jest jednym z priorytetów działań podejmowanych przez Rząd w zakresie polityki oświatowej.

W 2017 roku, po raz pierwszy od 2012 roku, zagwarantowano waloryzację wynagrodzeń nauczycieli i zapewniono jej finansowanie w subwencji oświatowej w kwocie 418 mln zł.

Od kwietnia 2018 roku rozpoczęto wprowadzanie planu zwiększania wynagrodzeń nauczycieli, podnosząc je o 5,35%. Od 1 stycznia 2019 roku nastąpił wzrost wynagrodzenia nauczycieli o kolejne 5%. Natomiast w odpowiedzi na postulaty związków zawodowych, już we wrześniu 2019 r., a nie w styczniu 2020 r. nauczyciele otrzymają kolejną podwyżkę pensji. Oznacza to zwiększenie płacy nauczycielskiej o 16,1 proc. w stosunku do 31 marca 2018 r. Ponad 60 proc. nauczycieli (taki odsetek stanowią nauczycieli dyplomowani) otrzyma o 508 zł wyższe wynagrodzenie zasadnicze w ramach tej podwyżki. Równocześnie, oprócz wynagrodzenia zasadniczego, automatycznie wzrosną również dodatki zależne od wynagrodzenia zasadniczego. Są to: dodatek za wysługę lat, nagroda jubileuszowa, dodatkowe wynagrodzenie za pracę w porze nocnej, dodatkowe wynagrodzenie roczne, odprawy emerytalno-rentowe oraz z tytułu rozwiązania stosunku pracy czy wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe.

W wyniku zaplanowanych podwyżek wynagrodzenie średnie wzrośnie:

- nauczyciela stażysty o 444 zł,
- nauczyciela kontraktowego o 493 zł,
- nauczyciela mianowanego o 640 zł,
- a nauczyciela dyplomowanego o 818 zł.

Pragnę zaznaczyć, że w budżecie państwa zostały zapewnione dodatkowe środki na sfinansowanie podwyżki wynagrodzeń. W 2018 roku było to ok. 1,2 mld zł, a w ustawie budżetowej na 2019 r. zaplanowano na ten cel dodatkowo ok. 2,8 mld zł. Łącznie zapewniono na lata 2018–2020 dodatkowe środki na sfinansowanie podwyżki wynagrodzeń nauczycieli w wysokości 6,3 mld zł.

Zgodnie z propozycjami złożonymi w styczniu tego roku przez minister Annę Zalewską przedstawicielom oświatowych związków zawodowych Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowało projekt ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw zawierający dodatkowe rozwiązania wzmacniające płace nauczycieli:

- 1) podwyższenie wynagrodzeń nauczycieli na okres od dnia 1 września 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.,
- 2) rozszerzenie dodatku za wyróżniającą pracę na nauczycieli legitymujących się stopniem awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego i mianowanego,
- 3) wprowadzenie nowego świadczenia na start dla nauczycieli stażystów,
- 4) przywrócenie obowiązku corocznego uchwalania przez organy prowadzące szkoły będące jednostkami samorządu terytorialnego regulaminów wynagradzania nauczycieli oraz ich uzgadniania z nauczycielskimi związkami zawodowymi.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw został umieszczony na stronie Rządowego Centrum Legislacji (numer wykazu UD484) i obecnie jest konsultowany.

Odnosząc się do pytania 2, uprzejmie informuję, że świadczenie dla nauczyciela stażysty – na start będzie przysługiwało wszystkim nauczycielom stażystom odbywającym staż na stopień nauczyciela kontraktowego. Planowane jest wypłacenie świadczenia w wysokości 1000 zł dwukrotnie w okresie stażu – do dnia 30 września roku, w którym nauczyciel rozpoczął staż oraz do dnia 30 września kolejnego roku. Jeżeli w kolejnym roku w okresie do dnia 30 września nauczyciel nie będzie odbywał stażu, świadczenie otrzyma w ciągu 30 dni od dnia, w którym rozpocznie odbywanie stażu. Jednocześnie przewidziano przepis przejściowy dla nauczycieli, którzy staż na stopień nauczyciela kontraktowego rozpoczęli w roku szkolnym 2018/2019. Ta grupa nauczycieli otrzyma jednorazowe świadczenie na start w wysokości 1000 zł w terminie do dnia 30 września 2019 r., a jeżeli w tym terminie nie będą odbywali stażu – nie później niż w ciągu 30 dni od dnia, w którym rozpoczną odbywanie stażu.

Świadczenie na start będzie świadczeniem o charakterze socjalnym, dlatego też wszyscy nauczyciele uprawnieni do tego świadczenia otrzymają go w takiej samej wysokości niezależnie od wymiaru zatrudnienia. Warunkiem otrzymania tego świadczenia jest wyłącznie odbywanie stażu na stopień nauczyciela kontraktowego, co przesądza, że nauczyciel musi być zatrudniony co najmniej w wymiarze ½ obowiązkowego wymiaru zajęć w jednej lub kilku szkołach łącznie.

Dodatkowo świadczenie na start nie będzie uwzględniane przy obliczaniu kwot wydatkowanych na średnie wynagrodzenia nauczycieli. Tym samym świadczenie to nie może powodować obniżenia otrzymywanych przez nauczycieli stażystów innych składników wynagrodzenia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego,
do minister przedsiębiorczości i technologii Jadwigi Emilewicz
oraz do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Pod koniec zeszłego roku w trybie dość pilnym uchwalaliśmy ustawę, która miała zapobiec podwyżkom cen energii elektrycznej, m.in. przez zwolnienie odbiorców z akcyzy.

Ja wtedy powoływałem się na przykład pewnego przedsiębiorcy z mojego okręgu wyborczego, zatrudniającego ponad 800 osób, który mówił, że dla niego, przy tym starym kształcie przepisów, byłby to wzrost ceny energii elektrycznej o 2,5 miliona zł. Ten przedsiębiorca właśnie otrzymał pierwszą fakturę za rok 2019 i to jest dla niego wzrost cen energii o ponad 100 tysięcy zł, wzrost rachunku rok do roku to 70%. Kiedy ten przedsiębiorca interweniował w firmie energetycznej, nastąpił popłoch i proszono go, żeby nigdzie nie interweniował, z nikim nie rozmawiał, bo oni jeszcze nie wiedzą, w jaki sposób te nowe ceny naliczać.

Ja celowo nie podaję, jaka to była spółka energetyczna, bo nie o to chodzi, ale chciałbym zwrócić uwagę i Pana Premiera, i Państwa Ministrów na to, że taka rzecz miała miejsce. Chciałbym też prosić o to, żebym mógł uzyskać informację, jak ta sprawa wygląda, czy do Państwa takie sygnały docierają i czy to jest jakiś odosobniony przypadek, czy może przypadków jest więcej i co w związku z tym w tej sytuacji robić.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 18 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie o numerze BPS/043-73-2091-PRM/19 oświadczenie złożone przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie realizacji przepisów ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję co następuje.

Ustawa z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2538, z 2019 r. poz. 412) zwana dalej „ustawą”, jest reakcją na pojawiające się w drugiej połowie 2018 r. wzrosty cen energii elektrycznej, zarówno w Polsce, jak i w Europie. Sytuacja ta wywołała niepokój wśród opinii publicznej. Zarówno gospodarstwa domowe, przedsiębiorstwa jak i samorządy obawiały się znacząco wyższych rachunków za energię w 2019 roku, co mogłoby spowodować obniżenie jakości życia społeczeństwa, czy też spadek konkurencyjności przemysłu.

Ustawa założyła cztery interwencje mające na celu utrzymanie cen energii elektrycznej w 2019 r. na poziomie cen z 2018 r. Pierwszą z nich, jest obniżenie podatku akcyzowego na energię elektryczną z 20 zł/MWh do 5 zł/MWh. Drugą, jest obniżenie

opłaty przejściowej dla wszystkich odbiorców energii elektrycznej o ok. 95%. Kolejnym elementem jest przeznaczenie około 1 miliarda złotych na inwestycje prośrodowiskowe, dzięki którym zmniejszy się emisyjność gospodarki. Środki te zostaną skierowane do Krajowego Systemu Zielonych Inwestycji. Ostatnią, kluczową interwencją, jest wprowadzenie obowiązku utrzymania w 2019 r. cen i stawek opłat za energię elektryczną na poziomie stosowanym w dniu 31 grudnia 2018 r. – w przypadku, w którym przedsiębiorstwo obrotu obowiązane jest przedkładać taryfy do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, oraz na poziomie z 30 czerwca 2018 r. – w pozostałych przypadkach.

Należy zauważyć, iż mimo wejścia w życie ustawy w dniu 1 stycznia 2019 r., do wykonania jej postanowień niezbędny jest okres na dostosowanie się przedsiębiorstw obrotu do wynikających z ustawy obowiązków. W artykule 6 ustawy, przedsiębiorstwa obrotu zostały zobowiązane do dostosowania umów sprzedaży energii elektrycznej i umów kompleksowych zawartych po dniu 30 czerwca 2018 r. do przepisów ustawy, przewidując maksymalny termin realizacji tego obowiązku na dzień 1 kwietnia 2019 r. Nowelizacja ustawy przez *ustawę z dnia 21 lutego 2019 r. zmieniającą ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę – Prawo ochrony środowiska, ustawę o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, ustawę o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji* (Dz. U. poz. 412) dokonała zmiany terminu na dostosowanie warunków umów do postanowień ustawy na maksymalny termin 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych, wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy.

Nad ww. aktem wykonawczym prowadzone są aktualnie prace w Ministerstwie Energii. Przepisy, o których mowa wyżej, ze względu na zmianę treści delegacji, musiały zostać znacząco zmodyfikowane. Zakończenie prac legislacyjnych, skutkujące ogłoszeniem aktu normatywnego, planowane jest w drugiej połowie marca bieżącego roku.

Nawiązując do Pana pytania o tryb postępowania w przypadku, gdy przedsiębiorstwo obrotu do chwili obecnej nie dokonało zmiany umowy, zgodnie z powyższymi wyjaśnieniami przyjąć należy, że przedsiębiorstwa obrotu dokonają ich w terminie wskazanym w ustawie, który zgodnie jej przepisami jeszcze nie minął. Zgodnie z art. 18 ustawy, nieprzestrzeganie przez przedsiębiorstwa obrotu tego obowiązku będzie skutkowało nałożeniem przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej w wysokości określonej w art. 18 ust. 4 ustawy.

Dodatkowo należy zauważyć, że zmiana umowy, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, powinna uwzględniać okres od dnia 1 stycznia 2019 r., dlatego też aktualna sytuacja, w której odbiorcy końcowi rozliczani są na podstawie cen i stawek opłat za energię elektryczną na podstawie niezmiennych warunków umów, jest sytuacją przejściową, która zostanie skorygowana.

Odnosząc się do pytania o posiadane przez Ministra Energii informacje, na temat innych podobnych przypadków, w których odbiorcy końcowi rozliczani się według cen i stawek opłat za energię elektryczną obowiązujących w 2018 r. informuję, że do Ministerstwa Energii kierowana jest korespondencja wskazująca na występowanie takich sytuacji, niemniej jednak wyrażam głębokie przekonanie, że po wejściu w życie rozporządzenia wykonawczego do ustawy, wszelkie wynikające z niej obowiązki zostaną zrealizowane zgodnie z wolą ustawodawcy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII**

Warszawa, 27 lutego 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Jana Filipa Libickiego z dnia 14 lutego 2019 roku dotyczącego zmian cen prądu dla przedsiębiorcy w okręgu, chciałbym podziękować za przedłożone stanowisko i wyrażoną w nim opinię. Reagowanie na bieżące potrzeby przedsiębiorców stanowi jeden z kluczowych elementów sprawnego funkcjonowania systemu.

W odniesieniu do uwag i pytania Pana Senatora, chciałbym wskazać, że ministrem właściwym do spraw energii, a co za tym idzie również w zakresie nadzoru spółek energetycznych należących do Skarbu Państwa (oraz wynikających z ich działalności konsekwencji dla konsumentów) jest minister energii Pan Krzysztof Tchórzewski.

Niemniej jesteśmy świadomi jakie wyzwanie dla przedsiębiorców stanowią obecne wahania na rynku energii elektrycznej. Wynikająca z wieloletnich zapóźnień sektorowych, obecna sytuacja jest szczególnie dotkliwa dla przedsiębiorstw dużych i energochłonnych. Dlatego też podejmujemy działania dwutorowe – bieżące, zorientowane na doraźne łagodzenie negatywnych skutków destabilizacji oraz długofalowe, mające na celu trwałe zmiany systemowe prowadzące do obniżenia cen energii.

Jednocześnie dostrzegając, że obecnie dokonujące się zmiany na rynku energii są jedną z kluczowych determinant dla rozwoju przedsiębiorczości w Polsce stale monitorujemy funkcjonowanie sektora i pracujemy nad alternatywnymi, wobec aktualnie zastosowanych, rozwiązaniami mającymi na celu obniżenie cen prądu przy zachowaniu stabilności rynku. W ramach pierwszego zadania realizujemy doraźne interwencje i na bieżąco współpracujemy z Ministerstwem Energii, Urzędem Regulacji Energetyki oraz spółkami Skarbu Państwa sektora energetycznego, a także Rzecznikiem Małych i Średnich Przedsiębiorstw. W ramach długofalowego podejścia do wyzwania, zainicjowaliśmy pracę międzyresortowego zespołu do spraw ułatwiania inwestycji w prosumenckie instalacje odnawialnych źródeł energii, który to zespół powołany zarządzeniem prezesa Rady Ministrów ma na celu zmiany prawne mające doprowadzić w sposób ewolucyjny do poprawy jakości i dostępności źródeł energii dla Polaków, a także do lepszego wykorzystania odnawialnych źródeł energii i rozwoju rynku prosumenckiego. Rozwiązania, będące częścią pakietu *Energia Plus* są obecnie poddawane intensywnym pracom, prowadzącym do wyłonienia ostatecznego, najkorzystniejszego kształtu projektów legislacyjnych, które zostaną skierowane do prac rządu i dalszej implementacji.

Jednocześnie Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii przygotowało projekt ustawy *o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych*. Wychodzimy tym samym naprzeciw potrzebom strategicznych przedsiębiorstw, które ze względu na sektor i skalę działalności są szczególnie narażeni na trudności wynikające ze zmian cen na rynku energii elektrycznej. Prawo Unii Europejskiej pozwala bowiem przeznaczyć część środków, uzyskanych przez państwa członkowskie w związku ze sprzedażą uprawnień do emisji, na rekompensaty dla przemysłu. Celem takiego systemu jest zrekompensowanie kosztów ponoszonych przez przemysły energochłonne, wynikających z uwzględnienia w cenie energii faktu zakupu uprawnień do emisji przez przedsiębiorstwa energetyczne. Rekompensaty mają na celu ograniczenie wpływu przenoszenia kosztów uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zakupionych przez producentów energii na jej odbiorców. Celem projektowanej ustawy jest coroczne przyznawanie rekompensat przemysłom energochłonnym (ok. 300 podmiotów)

ze względu na wzrost cen energii wynikających z rosnących kosztów uprawnień do emisji. Rozwiązanie takie znacznie odciąży przedsiębiorców, umożliwiając im efektywniejsze zbilansowanie rachunków bieżących.

Mogę zapewnić, że rynek energii elektrycznej w Polsce jest obiektem szczególnego zainteresowania Rady Ministrów oraz instytucji i agend dedykowanych do obsługi tego sektora. Obecne rozwiązania są stale aktualizowane i dopracowywane pod kątem legislacyjnym, tak aby nie naruszać stabilności rynku. Jesteśmy świadomi wielu wyzwań jakie stoją przed nami w perspektywie krótko- i długoterminowej jednak zapewniam, że troska o polskich konsumentów energii elektrycznej jest wiodącą kwestią dla polskiego rządu.

Mam nadzieję że przedłożone stanowisko oraz wyjaśnienia wyczerpują temat.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Ociepa
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo
Przedsiębiorczości i Technologii

**Odpowiedź
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 21 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej udzielam odpowiedzi na oświadczenie złożone 14 lutego 2019 r. przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. *o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw*, każdy ze sprzedawców energii elektrycznej ma obowiązek rozliczenia się z odbiorcami energii za ich zużycie w 2019 r. w taki sposób, aby wartość rachunku odbiorcy nie była wyższa niż przy zastosowaniu cen obowiązujących w dniu 30.06.2018 r. Dotyczy to wszystkich rodzajów umów sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowych, w tym także tych, korzystających ze sprzedaży rezerwowej. Nowelizacja przedmiotowej ustawy, jaka miała miejsce 21 lutego br., w niczym nie zmienia sytuacji odbiorców końcowych. Sprzedawcy energii mają obowiązek zmienić umowy tak, aby odbiorcy płacili według cen z 2018 r. Zmiana umów musi nastąpić do 30 dni od wydania rozporządzenia (nad którym obecnie toczą się prace) określającego mechanizm obliczania różnicy ceny dla sprzedawców. Rozliczenie odbiorców według cen z 2018 r. nastąpi z mocą od 01.01.2019 r. Projektowane rozporządzenie w sprawie sposobu obliczenia kwoty różnicy ceny energii elektrycznej, średnioważonej ceny energii elektrycznej oraz cen odniesienia określi zasady obliczania różnicy ceny pomiędzy ceną wyznaczoną indywidualnie dla każdego odbiorcy zgodnie z regulacją ustawową a ceną wynikającą z kosztów pozyskania energii na giełdzie oraz z rynkowego poziomu kosztów funkcjonowania sprzedawców energii. Ustalone zostaną również zasady ubiegania się przedsiębiorstw obrotu o zwrot ww. różnicy do Funduszu Wypłaty Różnicy Ceny.

Ustawa z dnia 21 lutego 2019 r. *zmieniająca ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę – Prawo ochrony środowiska, ustawę o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, ustawę o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji* wykreśliła regulację dotyczącą zamrożenia taryf przesyłowych i dystrybucyjnych na poziomie stawek z 2018 r. Wymieniona wyżej nowelizacja upraszcza system, zapewniając jednocześnie, dzięki obniżeniu opłaty przejściowej o 95% dla wszystkich odbiorców, brak wzrostu obciążeń odbiorców końcowych z tytułu opłat przesyłowych i dystrybucyjnych w stosunku do ubiegłego roku.

Ponadto, pragnę Pana Marszałka poinformować, że 14 marca br. na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji (<https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12321326>) zamieszczony został projekt rozporządzenia Ministra Energii w sprawie sposobu obliczenia kwoty różnicy ceny oraz sposobu wyznaczania cen odniesienia, który szczegółowo reguluje poruszone przez Pana zagadnienia.

W przypadkach, w których cena brutto zakupu energii elektrycznej wzrośnie w roku 2019 w stosunku do rachunku z cenami na poziomie obowiązującym 30.06.2018 r. należy kontaktować się z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, który zgodnie z ww. ustawą odpowiedzialny jest za wymierzanie kar przedsiębiorstwom energetycznym, które nie dostosują swoich taryf lub cenników do cen z 30 czerwca 2018 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

*skierowane do pełnomocnika rządu
do spraw osób niepełnosprawnych Krzysztofa Michałkiewicza,
do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Andrzeja Jacyny
oraz do prezesa Zarządu Państwowego Funduszu
Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Marleny Małąg*

Zgłosiła się do mnie pewna pani z Kędzierzyna-Koźła, będąca osobą niepełnosprawną, która zakupiła od firmy rehabilitacyjnej wózek inwalidzki. Zapewniono ją, że będzie dostosowany do jej potrzeb, a następnie, po zakupie, okazało się, że jest to niemożliwe. Ona interweniowała w różnych instytucjach, m.in. u rzecznika konsumentów, od 2 lat ta sprawa trwa.

Czy Pan Minister oraz wskazani przeze mnie prezesi funduszy mogą w jakiś sposób tej pani pomóc? Byłbym bardzo zobowiązany.

Cała treść listu, który ta pani do mnie skierowała, jest załącznikiem do tego oświadczenia. Gdyby były potrzebne jeszcze jakieś inne dane, to ja tymi danymi dysponuję, wiem, jak się z nią skontaktować, ewentualnie proszę o kontakt, jeśli byłaby podejmowana jakaś interwencja.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
PREZESA NARODOWEGO
FUNDUSZU ZDROWIA**

Warszawa, 15 kwietnia 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-73-2092-NFZ/19, przy którym załączono pismo Pani Z.S. z Kędzierzyna-Koźła dotyczące problemów z zakupionym w ramach refundacji wózkiem inwalidzkim specjalnym (grupa P lp. 130), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje wyroby medyczne wydawane na zlecenie na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie (Dz. U. poz. 1061 ze zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem”, wydanym na podstawie art. 38 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1844 ze zm.). Podstawą zaopatrzenia w wyroby medyczne jest zlecenie prawidłowo wystawione przez osobę uprawnioną, potwierdzone do realizacji przez oddział wojewódzki NFZ, w którym zarejestrowany jest świadczeniobiorca. Wzór zlecenia określił również Minister Zdrowia w rozporządzeniu z dnia 6 grudnia 2013 r. w sprawie wzoru zlecenia na zaopatrzenie w wyroby medyczne oraz wzoru zlecenia naprawy (Dz. U. poz. 1678). Realizacja zleceń odbywa się u świadczeniodawcy, który zawarł z Narodowym Funduszem Zdrowia umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne, zgodnie z art. 159 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1510 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o świadczeniach”. Świadczeniodawca, w celu zawarcia umowy

o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ww. rodzaju z Oddziałem Funduszu, musi spełnić wymagania określone w zarządzeniu nr 59/2016/2016/DSOZ Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczeń zaopatrzenie w wyroby medyczne, zwane dalej „zarządzeniem”, wydanym na mocy art. 159 ustawy o świadczeniach. Natomiast świadczeniobiorca ma prawo zrealizować zlecenie u dowolnie wybranego przez siebie świadczeniodawcy na terenie całego kraju np. sklepie medycznym/aptece.

W celu wyjaśnienia sprawy Centrala NFZ zwróciła się do opolskiego OW NFZ. Z informacji przekazanych przez opolski OW NFZ wynika, że Pani Z.S. w dniu 28 października 2015 r. odebrała wózek inwalidzki specjalny, na podstawie zlecenia wystawionego w dniu 5 sierpnia 2015 r. i potwierdzonego w tym samym dniu przez opolski OW NFZ. Realizacja zlecenia nastąpiła u świadczeniodawcy w Kędzierzynie-Koźlu, który posiadał zawartą umowę na realizację świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne z opolskim OW NFZ.

W dniu 1 grudnia 2016 r. Pani Z.S. i poinformowała Opolski OW NFZ, iż wózek inwalidzki specjalny, w który została zaopatrzona, nie jest dopasowany do jej potrzeb i nie spełnia jej oczekiwań. Wózek inwalidzki specjalny o nazwie „QUICKIE Life” wyprodukowała firma (...) Sp. z o.o., (...). Opolski OW NFZ w piśmie znak: WSOZ-ZPO.4600.1.2016 OOW.3.VK poinformował pacjentkę, iż stosownie do zapisu §11 ust. 11 zarządzenia w zakresie warunków zawierania i realizacji świadczeń opieki zdrowotnej, każda osoba realizująca zlecenie wydaje pacjentowi pisemną gwarancję producenta dotyczącą bezpłatnej naprawy lub wymiany wyrobu medycznego (z wyłączeniem wyrobów medycznych przysługujących comiesięcznie). Okres gwarancji powinien być co najmniej równy połowie okresu użytkowania określonego w rozporządzeniu. W przypadku wózka inwalidzkiego specjalnego (grupa P lp. 130) okres gwarancji wynosi 2 lata, ponieważ określony w przepisach rozporządzenia okres użytkowania wynosi 4 lata. W przypadku podjęcia decyzji o reklamacji wyrobu medycznego – reklamację należy zgłosić w miejscu wydania przedmiotu medycznego, to jest w sklepie medycznym, który zrealizował zlecenie.

Jednocześnie Opolski OW NFZ przeprowadził postępowanie wyjaśniające ze świadczeniodawcą (...) w Kędzierzynie-Koźlu. Z przekazanych przez świadczeniodawcę wyjaśnień wynikało, że pacjentka została zaopatrzona w wózek inwalidzki po przeprowadzeniu prezentacji tego wyrobu medycznego w domu świadczeniobiorcy, na której obecny był również przedstawiciel handlowy spółki (...) Sp. z o. o. będącej Autoryzowanym Dystrybutorem ww. produktów – Pan P.K.

Wskazana prezentacja polegała na dokonaniu pomiaru wózka i przedstawieniu, wytłumaczeniu oraz dokładnym wyjaśnieniu Pani Z.S. sposobu działania każdego z jego podzespołów i zasad odpowiedniego ich doboru, przy uwzględnieniu warunków fizycznych, stopnia i rodzaju jej niepełnosprawności. Na prezentacji omówione zostały wszystkie pluse i minusy wybranej konfiguracji wózka inwalidzkiego, przy uwzględnieniu szczególnych uwarunkowań fizycznych świadczeniobiorcy. Pomiary wózka dokonane były poprzez zebranie potrzebnych wymiarów użytkownika i dostosowanie ich do wymiarów wózka w tym siedzisko: jego głębokość, wysokość, jak również rama i oparcie. W dalszej kolejności, jak podał świadczeniodawca, wózek inwalidzki został dobrany i wykonany zgodnie z zalecanymi przez producenta pomiarami i przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje w tym zakresie. Pani Z.S. zaakceptowała specyfikę zamówienia.

Po zgłoszeniu zastrzeżeń przez świadczeniobiorcę co do otrzymanego wyrobu medycznego, świadczeniodawca i przedstawiciel firmy dokonali ponownej weryfikacji i nie stwierdzili nieprawidłowości w tym zakresie. Jednocześnie, ustosunkowując się do zgłoszonych uwag i roszczeń, świadczeniodawca stwierdził, że ich całkowite spełnienie wymagałoby istotnej zmiany konstrukcyjnej wózka inwalidzkiego, która w przypadku wyrobów medycznych produkowanych seryjnie nie jest możliwa. Producent wózka specjalnego ustosunkowując się do zarzutów pacjentki zaproponował za dodatkową odpłatnością wymianę poszczególnych podzespołów wózka, co do których Pani Z.S. zgłaszała zastrzeżenia.

Mając na uwadze przede wszystkim dobro pacjenta, nie mając uprawnień do oceny wykonania wyrobu medycznego, Opolski Oddział Wojewódzki NFZ w celu

rozstrzygnięcia sprawy zwrócił się pismem z dnia 31 maja 2017 roku znak: WSOZ-ZPO.401.4.2017 OOW.3.VK o opinię do Konsultanta Wojewódzkiego ds. Rehabilitacji Medycznej o przeprowadzenie bezpośredniej oceny prawidłowości wykonania wyrobu medycznego oraz jego dopasowania do stanu zdrowia pacjentki oraz pismem z dnia 2 czerwca 2017 roku znak: WSOZ-ZPO.401.17.2017 OOW.2.VK do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Kędzierzynie-Koźlu o zajęcie stanowiska i pomoc w składaniu reklamacji.

Po dokonaniu oględzin wózka będącego przedmiotem sporu, uwzględniając stan zdrowia pacjentki Pani Z.S. Konsultant Wojewódzki w dziedzinie rehabilitacji medycznej stwierdził, iż dostarczony wózek specjalny przez świadczeniodawcę jest niedostosowany do jej potrzeb. Konstrukcja i rozwiązania techniczne uniemożliwiają jej samodzielną egzystencję i czynności dnia codziennego. Konstrukcja wózka uniemożliwia Pani Z.S. samodzielny transfer wózek – łóżko – toaleta.

Natomiast Powiatowy Rzecznik Konsumentów poinformował, iż w odpowiedzi na złożoną reklamację Sprzedawca informował Panią Z.S., iż zakupiony wózek inwalidzki został wykonany zgodnie ze specyfikacją zaakceptowaną i podpisaną przez Zainteresowaną. Z tych powodów sprzedawca nie może uznać reklamacji za zasadną. Ponadto sprzedawca wykazał, iż wózek wykonany został zgodnie z zamówieniem i musiałyby pojawić się jakieś nowe okoliczności, np. w postaci pisemnej opinii rzeczoznawcy stwierdzającej, iż wózek wykonany został nieprawidłowo, zagraża życiu lub zdrowiu użytkownika wózka, posiada wady technologiczne lub materiałowe tak, aby można było kontynuować spór ze sprzedawcą, w celu przekonania sprzedawcy o istnieniu niezgodności towaru z umową. W takim przypadku spór znalazłby zakończenie na drodze sądowej.

Biorąc pod uwagę stanowisko Konsultanta Wojewódzkiego w dziedzinie rehabilitacji medycznej dla województwa opolskiego, Opolski Oddział Wojewódzki NFZ ponownie zwrócił się do świadczeniodawcy (...) w Kędzierzynie-Koźlu o podjęcie działań mających na celu właściwe rozwiązanie przedmiotowej sprawy.

W ocenie świadczeniodawcy opinia Konsultanta Wojewódzkiego zawierała wyłącznie zastrzeżenia co do elementów konstrukcyjnych wózka inwalidzkiego, które wynikają z istoty procesu produkcyjnego, a nie z nieprawidłowości pomiarów dokonanych przez samego świadczeniodawcę. Poza tym wskazuje na okoliczność, iż opinia została dokonana blisko dwa lata po dokonaniu pomiarów świadczeniobiorcy i wykonania według nich wózka, gdyż możliwe jest, że doszło w tym czasie do zmian uwarunkowań fizycznych świadczeniobiorcy.

W ostatniej korespondencji sklep medyczny w Kędzierzynie-Koźlu, w celu polubownego rozwiązania sprawy deklaruje możliwość wzięcia na siebie kosztów wymiany podzespołów wózka, tj. poduszki podłokietników oraz wymiany kół. Jak wynika z informacji przekazanej przez opolski OW NFZ, Pani Z.S. nie wyraziła zgody na powyższe rozwiązanie problemu, przekazała zamówienie innemu realizatorowi i zakupiła nowy wózek inwalidzki.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż Opolski OW NFZ podjął się wyjaśnienia sprawy w drodze porozumienia na wielu płaszczyznach rozwiązania sporu. Dodatkowo uprzejmie informuję, iż w świetle obowiązujących przepisów Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia oraz właściwy Oddział NFZ nie posiadają uprawnień do pośredniczenia w rozstrzyganiu spraw spornych pomiędzy wytwórcą wyrobu medycznego a pacjentem, w tym na drodze sądowej, o czym pacjentka była wielokrotnie informowana zarówno przez opolski OW NFZ jak i Ministerstwo Zdrowia.

Z poważaniem

z up. PREZESA NARODOWEGO
FUNDUSZU ZDROWIA

Zastępca Prezesa
ds. Służb Mundurowych
dr n. med.

Dariusz Tereszkowski-Kamiński

**Odpowiedź
PREZESA PAŃSTWOWEGO
FUNDUSZU REHABILITACJI
OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 27 marca 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Senator,
nawiązując do pisma z dnia 15 lutego 2019 r., znak: BPS/043-73-2092-PFRON/19, dotyczącego treści oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Jana Filipa Libickiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r., pragnę poinformować, co następuje.

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych nawiązał bezpośredni kontakt z osobą, która zgłosiła się do Pana Senatora. W wyniku powyższego ustalono, że w roku 2015 osoba ta zakupiła w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) specjalny wózek inwalidzki, który miał być dostosowany do wymogów niepełnosprawności. Wózek kosztował 6 963,00 zł, a jego zakupu dokonano przy pomocy dofinansowania z Narodowego Funduszu Zdrowia (3 000,00 zł) oraz ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych będących w dyspozycji Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Kędzierzynie-Koźlu (3 000,00 zł).

Zakupiony wózek nie spełnił wymagań Wnioskodawczyni, w związku z czym zwróciła się ona do ww. firmy z prośbą o poprawienie funkcjonalności wózka. Z uwagi na fakt, że firma (...) Sp. z o.o. nie udzieliła jakiegokolwiek pomocy w tym zakresie, Wnioskodawczyni chciała wózek oddać i odzyskać pieniądze. Rozpoczęte w tym zakresie starania, w tym interwencje u sprzedawcy oraz w różnych instytucjach nie przyniosły pozytywnego rezultatu. W konsekwencji Wnioskodawczyni zakupiła drugi tańszy wózek o słabszych parametrach, a wózek będący przedmiotem dofinansowania stoi nieużywany.

Celem rozpoznania sprawy Fundusz nawiązał kontakt z Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie. Przedstawiciel PCPR poinformował, że Wnioskodawczyni w ogóle nie kontaktowała się z Centrum jako instytucją, która przekazała dofinansowanie ze środków Funduszu. Narodowy Fundusz Zdrowia zaś wskazał, że sprawa jest poza zakresem jego właściwości.

W tym miejscu należy wskazać, że Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, zwany dalej „Funduszem” działa na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o rehabilitacji”. Fundusz na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy o rehabilitacji przekazuje środki samorządom powiatowym w drodze algorytmu na realizację zadań określonych w art. 35a ustawy o rehabilitacji. Zgodnie z art. 35a ust. 1 pkt 7 lit. c ustawy o rehabilitacji samorzady powiatowe realizują zadania m.in. z zakresu dofinansowania zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze przyznawane osobom niepełnosprawnym na podstawie odrębnych przepisów.

Przyznanie zaopatrzenia w wózek inwalidzki specjalny realizowane jest na podstawie:

- 1) art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1844), zgodnie z którym świadczeniobiorcom przysługuje, na zasadach określonych w ustawie, zaopatrzenie w wyroby medyczne, na zlecenie osoby uprawnionej, oraz ich naprawa;
- 2) rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1061).

Dofinansowanie realizowane przez samorząd powiatowy ze środków Funduszu ma zatem jedynie charakter uzupełniający w stosunku do środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że Fundusz nie jest organem właściwym w tej sprawie. Fundusz bowiem nie uczestniczy w wydawaniu zlecenia na zaopatrzenie w wyroby medyczne (w tym wózki inwalidzkie specjalne) ani nie udziela bezpośrednio dofinansowań do zakupu takich wyrobów. Brak jest także przepisów, które uprawniałyby Fundusz do rozstrzygania sporów dotyczących stanu technicznego wyrobów medycznych zakupionych przez osoby niepełnosprawne, orzekania o ich naprawie lub zwrocie czy też reprezentowania beneficjentów pomocy w sprawach z zakresu ochrony konsumentów.

W sprawie będącej przedmiotem pisma organem właściwym jest Powiatowy Rzecznik Konsumentów. Do jego zadań bowiem należy występowanie do przedsiębiorców w sprawach ochrony praw i interesów konsumentów, udzielanie pomocy przy dochodzeniu roszczeń na drodze sądowej oraz wytaczanie powództw na rzecz konsumentów. Mając na uwadze powyższe zwróciłam się z pismem do organu właściwego, tj. Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Kędzierzynie-Koźlu, z prośbą o pomoc w rozwiązaniu zgłoszonego problemu.

Z wyrazami szacunku

PREZES ZARZĄDU
Marlena Małag

**Odpowiedź
PEŁNOMOCNIKA RZĄDU
DO SPRAW
OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

Warszawa, 27.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 15 lutego br., znak BPS/043-73-2092-PRON/19, oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego br., w sprawie wsparcia działań osoby niepełnosprawnej w zakresie dostosowania do jej potrzeb zakupionego wózka inwalidzkiego, pragnę poinformować, że Pełnomocnik Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych nie posiada kompetencji w zakresie rozstrzygania sporów konsumenckich.

Jednocześnie informuję, że wystąpiłem do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z prośbą o udzielenie ewentualnej pomocy.

SEKRETARZ STANU
Pełnomocnik Rządu
ds. Osób Niepełnosprawnych
Krzysztof Michałkiewicz

Oświadczenie senatora Andrzeja Pająka

skierowane do szefa Krajowego Biura Wyborczego Magdaleny Pietrzak

Szanowna Pani!

W związku z licznymi i stale narastającymi pytaniami składanymi w moim biurze senatorskim w przedmiocie kosztów organizacji wyborów samorządowych, zwracam się o przedłożenie informacji o tym, jak przedstawiają się kwoty przeznaczane na organizację wyborów samorządowych w 2014 r. i 2018 r. Znamienne jest, że zarówno ubiegłoroczne wybory samorządowe, jak i te z 2014 r. były najdroższe w historii. Przedstawiona przez Krajowe Biuro Wyborcze informacja pozwoli dokonać analizy i oceny poszczególnych wydatków, ze szczególnym uwzględnieniem wpływu zmian, jakie nastąpiły w kodeksie wyborczym w 2018 r., na drastyczny wzrost środków budżetowych przeznaczanych każdorazowo na przygotowanie wyborów samorządowych.

Z poważaniem
Andrzej Pająk

Odpowiedź

Warszawa, 28 lutego 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo z dnia 15 lutego 2019 r. znak BPS/043-73-2094/19 (wpływ w dniu 25.02.2019 r.) przekazujące oświadczenie senatora Andrzeja Pająka skierowane do Szefa Krajowego Biura Wyborczego dotyczące kosztów organizacji i przeprowadzenia wyborów samorządowych w 2014 r. oraz kosztów wyborów samorządowych przeprowadzonych w 2018 r. informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 124 §3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2018 r. poz. 754, 1000 i 1349 oraz z 2019 r. poz. 273) informację o kosztach wyborów Szef Krajowego Biura Wyborczego podaje do publicznej wiadomości w terminie 5 miesięcy od dnia wyborów. Informacja dotycząca wyborów samorządowych przeprowadzonych w 2018 r. zostanie podana do publicznej wiadomości do dnia 4 kwietnia 2019 r.

Natomiast informacja Szefa Krajowego Biura Wyborczego z dnia 27 kwietnia 2015 r. o wydatkach z budżetu państwa poniesionych na przygotowanie i przeprowadzenie wyborów do rad gmin, rad powiatów, sejmików województw i rad dzielnic m.st. Warszawy oraz wyborów wójtów, burmistrzów i prezydentów miast przeprowadzonych w dniu 16 listopada 2014 r. i głosowania ponownego w wyborach wójtów, burmistrzów i prezydentów miast w dniu 30 listopada 2014 r. jest dostępna na stronie internetowej Państwowej Komisji Wyborczej pod adresem www.pkw.gov.pl. Koszty ww. wyborów wyniosły 238 003 830 zł. W załączeniu kopia tej informacji.

Łączę wyrazy szacunku

Magdalena Pietrzak

Warszawa, 27 kwietnia 2019 r.

INFORMACJA

**o wydatkach z budżetu państwa poniesionych
na przygotowanie i przeprowadzenie wyborów do rad gmin, rad powiatów,
sejmików województw i rad dzielnic m.st. Warszawy oraz wyborów wójtów,
burmistrzów i prezydentów miast w dniu 16 listopada 2014 r.
i głosowania ponownego w wyborach wójtów, burmistrzów i prezydentów miast
w dniu 30 listopada 2014 r.**

Zgodnie z art.124 §3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112 z późn. zm.) podaje się do publicznej wiadomości informację o wydatkach z budżetu państwa poniesionych na przygotowanie i przeprowadzenie wyborów do rad gmin, rad powiatów, sejmików województw i rad dzielnic m.st. Warszawy oraz wyborów wójtów, burmistrzów i prezydentów miast w dniu 16 listopada 2014 r. i głosowania ponownego w wyborach wójtów, burmistrzów i prezydentów miast w dniu 30 listopada 2014 r.

Lp.	Rodzaj wydatków	Zrealizowane wydatki w złotych	Struktura wydatków w procentach
1	2	3	4
	Wydatki ogółem	238 003 830	100
A.	Wydatki realizowane przez Krajowe Biuro Wyborcze	13 036 971	5,48
I.	Centralnie	4 107 099	1,72
	- wydatki bieżące w tym:	1 938 015	0,81
1.	Druk nakładek w alfabecie Braille'a	497 512	0,21
2.	Wydatki na działalność PKW i KBW	439 936	0,18
3.	Obsługa informatyczna wyborów	1 000 567	0,42
	- wydatki majątkowe związane z obsługą informatyczną wyborów	2 169 084	0,91
II.	Poprzez delegatury KBW - wydatki bieżące	8 929 872	3,76
1.	Działalność komisarzy wyborczych	815 499	0,34
2.	Szkolenia członków terytorialnych i obwodowych komisji wyborczych	1 667 386	0,70
3.	Wydatki na funkcjonowanie inspekcji komisarzy wyborczych	431 414	0,18
4.	Działalność pełnomocników wyborczych	2 384 177	1,00
5.	Druk wytycznych PKW dla terytorialnych komisji wyborczych	145 595	0,06
6.	Druk wytycznych PKW dla obwodowych komisji wyborczych	254 312	0,11
7.	Druk tekstu ustawy Kodeks wyborczy	354 745	0,15
8.	Druk plakatu informacji o sposobie głosowania	85 057	0,03
9.	Inne wydatki (transport, opłaty telekomunikacyjne, artykuły biurowe itp.)	1 400 117	0,59
10.	Koszty obsługi informatycznej komisarzy wyborczych	1 358 307	0,58
11.	Obwieszczenie o wynikach głosowania i wynikach wyborów w województwie	33 263	0,02
B.	Dotacje celowe na zadania zlecone jednostkom samorządu terytorialnego	224 966 859	94,52
I.	Wydatki na wybory do rad gmin oraz wybory wójtów, burmistrzów i prezydentów miast	148 907 626	62,56
1.	Ustalenie, sporządzenie i aktualizacja spisów wyborców	4 595 290	1,93
2.	Uzupełnienie wyposażenia lokali wyborczych	6 759 369	2,84
3.	Wydatki kancelaryjne i obsługa gminnych (miejskich) i obwodowych komisji wyborczych	12 390 556	5,21
4.	Zryczałtowane diety członków gminnych (miejskich) komisji wyborczych	11 143 493	4,68
5.	Zryczałtowane diety członków obwodowych komisji wyborczych	73 917 312	31,06
6.	Druk obwieszczeń o podziale gminy na obwody głosowania	348 361	0,15
7.	Druk obwieszczeń o podziale gminy na okręgi wyborcze	198 518	0,08

<i>Lp.</i>	<i>Rodzaj wydatków</i>	<i>Zrealizowane wydatki w złotych</i>	<i>Struktura wydatków w procentach</i>
1	2	3	4
8.	Druk obwieszczeń o listach kandydatów do rad oraz obwieszczeń o kandydatach na wójtów, burmistrzów i prezydentów	390 956	0,16
9.	Plakatowanie obwieszczeń	623 917	0,27
10.	Druk kart do głosowania w wyborach do rad gmin oraz wójtów, burmistrzów i prezydentów miast	16 462 677	6,92
11.	Transport kart do głosowania	745 551	0,31
12.	Obwieszczenie o wynikach głosowania i wynikach wyborów w województwie	195 034	0,08
13.	Inne wydatki (transport, opłaty telekomunikacyjne, itp.)	7 495 087	3,15
14.	Informatyczna obsługa gminnych (miejskich) i obwodowych komisji wyborczych	13 213 858	5,55
15.	Dodatkowe środki na nowo utworzone lokale wyborcze	222 675	0,09
16.	Koszty głosowania przez pełnomocnika	173 586	0,07
17.	Koszty głosowania korespondencyjnego	31 386	0,01
II.	Wydatki na wybory do rad powiatów	21 787 803	9,15
1.	Wydatki kancelaryjne i obsługa powiatowych komisji wyborczych	2 647 348	1,11
2.	Zryczałtowane diety członków powiatowych komisji wyborczych	1 383 056	0,56
3.	Druk i plakatowanie obwieszczeń o listach kandydatów na radnych	304 560	0,13
4.	Druk kart do głosowania	13 925 553	5,85
5.	Transport kart do głosowania	227 960	0,09
6.	Inne wydatki (usługi pocztowe, transportowe itp.)	1 444 472	0,61
7.	Druk i plakatowanie obwieszczeń o podziale powiatów na okręgi wyborcze	114 858	0,05
8.	Obwieszczenie o wynikach głosowania i wynikach wyborów w województwie	32 387	0,01
9.	Obsługa informatyczna powiatowych komisji wyborczych	1 707 609	0,72
III.	Wydatki na wybory do sejmików województw	25 758 615	10,83
1.	Wydatki kancelaryjne i obsługa wojewódzkich komisji wyborczych	709 456	0,30
2.	Zryczałtowane diety członków wojewódzkich komisji wyborczych	72 652	0,03
3.	Druk i plakatowanie obwieszczeń o listach kandydatów na radnych	363 546	0,15
4.	Druk kart do głosowania	23 168 417	9,74
5.	Transport kart do głosowania	436 382	0,19
6.	Inne wydatki (usługi transportowe, pocztowe itp.)	680 249	0,28
7.	Obsługa informatyczna wojewódzkich komisji wyborczych	204 469	0,09
8.	Druk i plakatowanie obwieszczeń o podziale województw na okręgi wyborcze	123 444	0,05
IV.	Wydatki na ponowne głosowanie w wyborach wójtów, burmistrzów i prezydentów miast	28 512 815	11,98
1.	Wydatki kancelaryjne i obsługa gminnych (miejskich) i obwodowych komisji wyborczych	2 639 938	1,11
2.	Zryczałtowane diety członków gminnych (miejskich) komisji wyborczych	2 094 087	0,88
4.	Zryczałtowane diety członków obwodowych komisji wyborczych	17 641 538	7,42
5.	Druk obwieszczeń o kandydatach na wójtów, burmistrzów i prezydentów miast	56 247	0,02
6.	Druk kart do głosowania w wyborach wójtów, burmistrzów i prezydentów miast	1 482 474	0,62
7.	Inne wydatki	1 739 888	0,73
8.	Informatyczna obsługa gminnych (miejskich) i obwodowych komisji wyborczych	2 858 643	1,20

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pojawieniem się nowego międzynarodowego połączenia kolejowego pomiędzy Berlinem i Wiedniem przez Polskę (pociąg Nightjet) pojawił się problem nierówności w zakresie prawa do korzystania z tego sposobu transportu. W szczególności na stacji Kędzierzyn-Koźle, na której zatrzymuje się pociąg, nie ma możliwości zakupu biletu uprawniającego do podróży. Powodem braku możliwości zakupu biletu jest brak kasy międzynarodowej. Istniejące kasy są dobrze zinformowane i mogłyby obsługiwać sprzedaż biletu. Brak jest woli porozumienia pomiędzy osobą realizującą tę usługę dla Przewozów Regionalnych oraz InterCity. Z moich ustaleń wynika, że osoby sprzedające bilety wykonują swoją pracę za stawkę bliską minimalnej pensji krajowej i nie są zainteresowane obarczaniem ich dodatkowymi obowiązkami bez dodatkowych pieniędzy. InterCity w ramach odpowiedzi na moją interpelację w tej sprawie wskazuje możliwość zakupu biletu w najbliższej kasie międzynarodowej (kilkadziesiąt kilometrów dalej) bądź – na kierunek do Berlina – przez internet. Kierunek do Wiednia nie jest w ten sposób obsługiwany. Wskazywano mi również możliwość zakupu biletu poprzez internetową stronę operatora niemieckiego. Po weryfikacji, próbie faktycznego zakupu biletu okazało się, że tam również nie można skutecznie kupić biletu.

Nie jest również możliwe zakupienie biletu u kierownika pociągu bądź konduktora.

W związku z tym zachodzi obawa oraz rozżalenie lokalnej społeczności, że powstałe połączenie kolejowe, jakkolwiek atrakcyjne, nie jest dostępne dla naszego regionu, a mieszkańcy Berlina, Wiednia czy np. Wrocławia są uprzywilejowani.

Rozumiejąc, że może nie być opłacalne uruchomienie możliwości sprzedaży biletów w istniejącej, działającej w Kędzierzynie-Koźlu kasie, proszę o skuteczne uruchomienie możliwości zakupu biletu poprzez stronę internetową w języku polskim, za obowiązującą na terenie RP walutę.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis*

Odpowiedź

Warszawa, 26 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na pismo nr BPS/043-73-2095/19 z dnia 15 lutego 2019 r. przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Peczkisa podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie możliwości zakupu biletu na stacji Kędzierzyn-Koźle na przejazdy w komunikacji międzynarodowej pociągiem NightJet w relacji Berlin – Wiedeń, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Na podstawie regulacji prawnych w zakresie systemu sprzedaży biletów, pasażer na podstawie art. 9 ust. 2 Rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. *dotyczącym praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym*, zwanego dalej: *rozporządzeniem 1371/2007 (Dz. Urz. UE 2007 L 315/14)* może nabyć bilet na pociąg przy wykorzystaniu co najmniej jednej z możliwych form dystrybucji:

- w kasach biletowych lub w automatach biletowych,
- za pośrednictwem telefonu, Internetu lub jakichkolwiek innych, powszechnie dostępnych technologii informacyjnych,
- w pociągu.

W związku z tym, przewoźnik kolejowy nie jest zobligowany prawnie do dystrybucji biletów w kasach biletowych czy też za pomocą kanałów elektronicznych jeżeli zapewniona jest sprzedaż biletów w pociągu. W przypadku pociągu międzynarodowego NightJet relacji *Berlin – Wiedeń*, PKP Intercity SA spełnia wymogi określone w *rozporządzeniu 1371/2007*, poprzez zapewnienie sprzedaży biletów w pociągu.

Jednakże, Minister właściwy do spraw transportu, jako Zamawiający przewozy w ramach umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie międzynarodowych kolejowych przewozów pasażerskich zawieranej z PKP Intercity SA, wymaga od Przewoźnika stosowania zdywersyfikowanych kanałów dystrybucji biletów obejmujących kanały bezpośrednie i kanały elektroniczne. Zgodnie z ww. umową struktura kanałów dystrybucji i dostępności ofert w poszczególnych kanałach ma być dostosowana do zapotrzebowania rynkowego oraz rozwoju elektronicznych form sprzedaży, z uwzględnieniem sytuacji finansowej, organizacyjnej i technicznej PKP Intercity SA.

W przypadku stacji Kędzierzyn-Koźle, na której zatrzymuje się pociąg międzynarodowy NightJet, sprzedaż biletów na pociągi uruchamiane przez PKP Intercity SA w komunikacji krajowej prowadzi kasa biletowa Przewozów Regionalnych sp. z o.o. (dalej: PR), na podstawie zawartej między przewoźnikami umowy. PKP Intercity SA wystąpiło do PR o rozpoczęcie sprzedaży biletów międzynarodowych w tej kasie, na podstawie ww. umowy. Obecnie nie ma takiej możliwości, ponieważ sprzedaż biletów kolejowych prowadzona jest na podstawie umowy agencyjnej, której warunki nie przewidują sprzedaży biletów międzynarodowych, a Agent nie wyraził zgody na rozszerzenie warunków umowy w tym zakresie. Niemniej jednak, spółka PR zadeklarowała, że w najbliższym postępowaniu na prowadzenie kasy agencyjnej w Kędzierzynie-Koźlu uwzględni wymóg sprzedaży biletów międzynarodowych. Planowany termin obowiązywania nowej umowy agencyjnej to wrzesień 2019 r.

Biorąc pod uwagę ww. utrudnienia formalnoprawne, PKP Intercity SA przeprowadziło analizę możliwości uruchomienia na stacji Kędzierzyn-Koźle własnej kasy biletowej. Analiza potwierdziła, że problemy lokalowe i bardzo niska sprzedaż biletów od stacji Kędzierzyn-Koźle na pociąg NightJet w styczniu i lutym 2019 r., nie uzasadniają otwarcia dodatkowej kasy na tej stacji. W związku z brakiem uzasadnienia ekonomicznego, Zamawiający przewozy nie może wymagać od PKP Intercity SA ponoszenia dodatkowych kosztów, które nie zostaną pokryte wpływami ze sprzedaży biletów i podejmowania działań, które są bardziej restrykcyjne niż obowiązujące przepisy.

Biorąc pod uwagę oczekiwania społeczne i specyfikę podróży międzynarodowych, tj. planowanie wyjazdu z wyprzedzeniem i unikanie zakupu biletu u konduktora w dniu podróży, Spółka PKP Intercity SA będzie kontynuowała rozmowy z PR w celu zagwarantowania sprzedaży oferty międzynarodowej w najbliższym postępowaniu na wybór Agenta w lokalizacji Kędzierzyn-Koźle.

Ponadto, PKP Intercity SA, mając na uwadze postanowienia umowy o świadczenie usług publicznych, konsekwentnie wprowadza do systemu internetowej sprzedaży biletów oferty na przejazdy w relacjach międzynarodowych. W ramach połączenia *Przemysł – Berlin*, przez Kędzierzyn-Koźle, możliwe jest zakupienie biletu przez Internet tylko na przejazdy w wagonach z miejscami do siedzenia. Do końca I kwartału 2019 r. PKP Intercity SA zamierza rozszerzyć dostępną w Internecie ofertę w relacji *Przemysł – Berlin* o miejsca w wagonach sypialnych. W następnej kolejności, Prze-

woźnik planuje uruchomić w Internecie sprzedaż biletów na przejazdy w pociągu nr 456/457 NightJet ze stacji leżących w Polsce do Wiednia (i z powrotem), w tym ze stacji Kędzierzyn-Koźle.

Liczę, że powyższe informacje będą dla Pana Senatora wystarczające i w pełni wyjaśnią wszelkie wątpliwości.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Marka Chodkiewicza
i do ministra cyfryzacji Marka Zagórskiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

W wyniku stwierdzenia nieprawidłowości funkcjonowania pojazdu samochodowego przez uprawnione służby (np. policję) możliwe jest zatrzymanie dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz skierowanie po usunięciu usterki do ponownego badania diagnostycznego. Dzięki istniejącemu systemowi informatycznemu (CEPiK) może się to odbywać za pośrednictwem aplikacji, do której dostęp na różnych etapach funkcjonalności mają poszczególne służby oraz urzędy. Pracownicy stacji kontroli pojazdów, diagnosty zwrócili się do mnie z prośbą o ustalenie następujących spraw.

1. Czy właściwe jest, że dokonując przeglądu samochodu w SKP diagnosty nie mają wiedzy, że pojazd miał zatrzymany dowód rejestracyjny np. w wyniku kontroli drogowej? Przypisana im w CEPiK funkcjonalność (dostęp do danych) uniemożliwia stwierdzenie tego. Przegląd taki wykonywany jest jak standardowy przegląd i może nie uwzględnić szczególnego powodu zatrzymania dowodu rejestracyjnego.

2. Czy po wykonaniu przeglądu ponownie dopuszczającego pojazd do użytkowania w ruchu konieczne jest (tak jak obecnie) kierowanie z pozytywnym wynikiem badania (dokument papierowy) użytkownika pojazdu do wydziału komunikacji np. w urzędzie powiatowym, skoro stosownej zmiany w CEPiK mógłby wykonać diagnosta wykonujący badanie po uzyskaniu dodatkowej funkcjonalności? Powoduje to dodatkową, czasochłonną uciążliwość dla obywateli oraz dodatkowe obciążenie wydziałów komunikacji, które co do reguły są obecnie mocno oblegane i obciążone dużą liczbą zadań.

Jeśli przedstawione tezy w Państwa ocenie znajdą uznanie, to uprzejmie proszę o dokonanie zmian, które ułatwią funkcjonowanie systemu CEPiK.

Proszę o przyjęcie słów uznania za ogrom pracy, jaką Państwo już wykończyliście, dzięki której funkcjonowanie osób użytkujących pojazdy w naszym kraju jest łatwiejsze.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

**Odpowiedź
MINISTRA CYFRYZACJI**

Warszawa, 19 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

poniżej przesyłam odpowiedzi na zadane przez Pana Senatorsa pytania.

Ad 1) Czy właściwe jest, że dokonując przeglądu samochodu w SKP diagnosty nie mają wiedzy, że pojazd miał zatrzymany dowód rejestracyjny np. w wyniku kontroli drogowej? Przypisana im w CEPiK funkcjonalność (dostęp do danych) uniemożliwia stwierdzenie tego. Przegląd taki wykonywany jest jak standardowy przegląd i może nie uwzględnić szczególnego powodu zatrzymania dowodu rejestracyjnego.

Na wstępie należy wyjaśnić, że po zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego organ kontroli ruchu drogowego¹ wydaje pokwitowanie zatrzymania tego dokumentu. Obywatel jest zobowiązany okazać pokwitowanie podczas badania technicznego.

Niemniej jednak, biorąc pod uwagę niedogodności związane z brakiem udostępniania pełnej informacji o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego w aktualnych interfejsach wymiany danych przeznaczonych dla stacji kontroli pojazdów (obecnie diagnosta „widzi” jedynie zatrzymania, których sam dokonał podczas przeprowadzanego badania technicznego), przygotowywana jest poprawka w tym zakresie. W ramach tej poprawki diagnosta będzie miał dostęp do informacji o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego, w tym m.in. datę jego zatrzymania oraz przyczynę.

Ad 2) Czy po wykonaniu przeglądu ponownie dopuszczającego pojazd do użytkowania w ruchu konieczne jest (tak jak obecnie) kierowanie z pozytywnym wynikiem badania (dokument papierowy) użytkownika pojazdu do wydziału komunikacji np. w urzędzie powiatowym, skoro stosownej zmiany w CEPiK mógłby wykonać diagnosta wykonujący badanie po uzyskaniu dodatkowej funkcjonalności? Powoduje to dodatkową, czasochłonną uciążliwość dla obywateli oraz dodatkowe obciążenie wydziałów komunikacji, które co do reguły są obecnie mocno oblegane i obciążone dużą liczbą zadań.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, zwrotu dokumentu po jego zatrzymaniu może dokonywać nie tylko organ, który go wydał, ale również organ, który go zatrzymał. Po wprowadzeniu tej możliwości od 1 października 2018 r. obserwuje się znaczący wzrost operacji w zakresie zwrotu dokumentu po jego zatrzymaniu odnotowywanych przez Policję. Tym samym odciążane są organy rejestrujące pojazdy.

Odnosząc się do poruszonej w pytaniu zasadności kierowania obywatela po przeprowadzonym badaniu technicznym do urzędu lub organu, który zatrzymał dokument wskazać należy, że aktualnie to starosta jest organem, który wykonuje czynności związane z dopuszczeniem pojazdu do ruchu. Przejęcie części tych uprawnień przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, jakimi są SKP, wymaga szczegółowej analizy. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że rozwiązanie takie będzie generowało konieczność wprowadzenia zarówno prawnych, jak i technicznych zmian w dalszej perspektywie rozwojowej.

Niezależnie od powyższego pragnę wskazać, że Ministerstwo Cyfryzacji kierunkowo dąży do eliminowania zbędnych obciążeń i upraszczania realizowanych procesów w oparciu o dostępne w państwowych rejestrach i ewidencjach dane, a przedstawiona inicjatywa wpisuje się w takie podejście i jest przedmiotem analizy.

Z wyrazami szacunku

MINISTER CYFRYZACJI
Marek Zagórski

¹ Zgodnie z przepisami ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2018 poz. 1990).

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 21 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 15 lutego 2019 r. nr BPS/043-73-2096-PSMI/19, przekazujące oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa złożone podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie badania technicznego pojazdu skierowanego na to badanie przez organ kontroli ruchu drogowego oraz zwrotu dowodu rejestracyjnego, przedstawiam poniżej następujące stanowisko.

Odnosząc się do pierwszego pytania Pana Senatora, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 81 ust. 11 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990, z późn. zm.) dodatkowemu badaniu technicznemu podlega pojazd skierowany przez organ kontroli ruchu drogowego w razie uzasadnionego przypuszczenia, że zagraża bezpieczeństwu ruchu lub narusza wymagania ochrony środowiska. Badanie dodatkowe jest przeprowadzane zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz. U. z 2015 r. poz. 776, z późn. zm.). Minister właściwy do spraw transportu nie ma kompetencji do określenia jakie informacje są przekazywane diagnoście poprzez SI CEPiK, niemniej jednak dane o rodzaju usterki stwierdzone przez organy kontrolne byłyby podczas dodatkowego badania technicznego pożądane. Z uwagi na powyższe, po roboczych informacjach uzyskanych z Ministerstwa Cyfryzacji (MC), informuję, że zmiana umożliwiająca uzyskanie informacji przez diagnostę o przyczynie zatrzymania dowodu rejestracyjnego będzie przez MC procedowana.

Podnosząc tematykę z pytania nr 2, pragnę wyjaśnić, że zgodnie z art. 73 ust. 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, rejestracji pojazdu dokonuje, na wniosek właściciela, starosta właściwy ze względu na miejsce jego zamieszkania (siedzibę), wydając dowód rejestracyjny i zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną, jeżeli jest wymagana. Z powyższego wynika, że zadanie rejestracji pojazdu (w tym wydawanie dowodu rejestracyjnego) powiat wykonuje we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność.

Diagnosta nie ma upoważnienia do dopuszczenia pojazdu do ruchu poprzez np. zwrot dowodu rejestracyjnego, ponieważ w obecnym systemie prawnym może tego dokonać tylko organ rejestrujący albo organ kontrolny.

Reasumując, przekazanie kompetencji organu rejestracyjnego do podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą jakim jest stacja kontroli pojazdu i zatrudniony w niej uprawniony diagnosta wymaga m.in. wnikliwej analizy prawnej oraz konsultacji z tymi organami.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Potencjalni wnioskodawcy z branży m.in. produkcji soków z owoców i warzyw, olejów i pozostałych tłuszczów płynnych zwracają się z pytaniami do lokalnych grup działania (LGD) o możliwość otrzymania dofinansowania na podejmowanie i rozwój działalności gospodarczej we wspomnianym zakresie. Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis oraz z listą wykluczonych PKD, lokalne grupy działania nie mają możliwości przyznania dofinansowania na działania w tym zakresie.

W związku z tym, że coraz więcej uwagi zwraca się na zdrową lokalną żywność i występuje duże zainteresowanie przedsiębiorców tej branży otrzymaniem pomocy finansowej, lokalne grupy działania zwracają się z pytaniem o możliwość zmian, które umożliwiłyby lokalnym producentom ubieganie się o dofinansowanie na ich działalności gospodarcze.

Czy Pan Minister dostrzega potrzebę wsparcia małych producentów i przetwórców lokalnych produktów żywnościowych?

Czy planuje się wykreślenie z listy wykluczonych PKD tych PKD, które dotyczą wspomnianych działalności gospodarczych?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 19 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z dnia 15 lutego br., znak: BPS/043-73-2097/19, w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Pana Mariana Poślednika podczas 73. posiedzenia Senatu RP, przedstawiam następujące stanowisko.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (PROW 2014–2020) realizowane jest poddziałanie „**Wsparcie na wdrażanie operacji w ramach strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność**”, poprzez które wspierana jest w szerokim zakresie przedsiębiorczość. Uzyskanie pomocy finansowej możliwe jest na obszarze wiejskim objętym strategią rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (LSR). Wsparcie w ramach wspomnianego poddziałania może dotyczyć operacji związanych z podejmowaniem oraz rozwijaniem działalności gospodarczej. Możliwe jest także wspieranie tworzenia i rozwoju inkubatorów przetwórstwa lokalnego produktów rolnych, w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, po-

wołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (*Dz. Urz. UE. L 31 z 01.02.2002, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463, z późn. zm.*), w których jest wykonywana działalność w zakresie produkcji, przetwarzania lub dystrybucji żywności pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego lub wprowadzania tej żywności na rynek. Należy przy tym pamiętać, że podstawą działalności wykonywanej w inkubatorze przetwórstwa lokalnego jest przetwarzanie żywności. Wsparcie dotyczyć może także podnoszenia kompetencji osób realizujących powyższe zakresy wsparcia.

Ponadto, możliwe jest także wsparcie operacji w zakresie współpracy między podmiotami wykonującymi działalność gospodarczą na obszarze wiejskim objętym LSR oraz w zakresie rozwoju rynków zbytu produktów i usług lokalnych.

Przepisy wskazują, że pomoc na operacje w zakresie określonym powyżej, ma charakter pomocy *de minimis*, z wyjątkiem pomocy, do której nie ma zastosowania rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (*Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 9*).

W odniesieniu do zapytania dotyczącego wykluczenia ze wsparcia w ramach ww. podziałania kodów PKD, które dotyczą podejmowania i rozwoju działalności gospodarczej obejmującej branżę producentów soków z owoców i warzyw, olejów i pozostałych tłuszczów płynnych, wyjaśniam, że lista działalności, co do których pomoc nie jest przyznawana, nie obejmuje swoim zakresem ww. branż. Zatem zakres, o którym mowa w oświadczeniu Pana Senatora nie jest wyłączony z możliwości uzyskania wsparcia.

Wsparcie dla producentów i przetwórców lokalnych produktów żywnościowych, w przypadku, gdy podmiot ubiegający się o przyznanie pomocy wykonuje już działalność gospodarczą, do której stosuje się przepisy ustawy Prawo przedsiębiorców (*Dz.U. z 2018 r. poz. 646 z późn. zm.*), jest przyznawane, jeżeli podmiot ten prowadzi mikroprzedsiębiorstwo albo małe przedsiębiorstwo w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (*Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1*).

Mając na uwadze powyższe, należy zauważyć, że ww. branża producentów może być wspierana w zakresie tworzenia lub rozwoju inkubatorów przetwórstwa lokalnego, natomiast pomoc jest przyznawana do wysokości 500 tys. zł. W tym przypadku wsparcie jest udzielane podmiotowi, jeżeli nie została mu dotychczas przyznana pomoc na operację w zakresie podejmowania bądź rozwijania działalności gospodarczej, której przedmiotem jest działalność sklasyfikowana w przepisach rozporządzenia w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności, o którym mowa powyżej, jako produkcja artykułów spożywczych lub produkcja napojów. Operacja w przedmiotowym zakresie powinna również zakładać możliwość korzystania z infrastruktury inkubatora przetwórstwa lokalnego przez podmioty inne niż ubiegający się o przyznanie pomocy.

Reasumując, jednym z najważniejszych celów w podejściu RLKS (rozwój lokalny kierowany przez społeczność) jest przede wszystkim rozwój przedsiębiorczości. Z uwagi na specyfikę podejścia LEADER, które jest podejściem oddolnym, ostateczny zakres wsparcia, w tym na podejmowanie i rozwijanie działalności przez producentów ww. branży, zależy przede wszystkim od potrzeb zdiagnozowanych przez lokalną społeczność na danym obszarze i przyjętej przez nią LSR, wybranej do realizacji w ramach PROW 2014–2020.

Środki finansowe przyznawane przez LGD na realizację opisanych w swoich strategiach celów na wdrażanie LSR są ograniczone. Możliwe jest tym samym, że w połowie okresu programowania (2014–2020) środki na przedsięwzięcia związane z rozwojem przedsiębiorczości wyczerpały się, gdyż poszczególne LGD skupiały się w pierwszej kolejności na ogłaszaniu naborów wniosków o przyznanie pomocy na operacje właśnie w tym zakresie. W tej sytuacji nie będzie możliwe ogłoszenie kolejnego naboru wniosków. Wyjątkiem od tej reguły mogą być jednak te LGD, które osiągnęły wysoki

stopień realizacji strategii do dnia 31 grudnia 2018 r. Dla takich grup planowane jest przyznanie dodatkowych środków na realizację kolejnych zadań. Obecnie trwają intensywne prace nad ustaleniem zasad podziału tych środków, a podwyższenie środków w ramach poszczególnych LSR planowane jest do końca II kwartału br.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Ryszard Janusz Zarudzki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Zwracam się z prośbą o ponowne zwrócenie uwagi na problem wagi (masy w kilogramach) plecaków szkolnych uczniów szkół podstawowych oraz podjęcie skutecznych działań w celu zlikwidowania problemu.

W nawiązaniu do prowadzonej korespondencji (oświadczenie z dnia 10 listopada 2017 r., złożone na czterdziestym dziewiątym posiedzeniu Senatu; interwencja z dnia 27 kwietnia 2018 r.; oświadczenie z dnia 23 listopada 2018 r., złożone na sześćdziesiątym siódmym posiedzeniu Senatu; odpowiedzi z Ministerstwa Edukacji Narodowej z dnia 19 grudnia 2017 r., 11 maja 2018 r. i 14 grudnia 2018 r.) w sprawie wagi (masy w kilogramach) tornistrów uczniów szkół podstawowych pragnę kolejny raz zwrócić uwagę na ten wymagający pilnego rozwiązania problem. W prowadzonej korespondencji zapewniono mnie o szeregu prowadzonych w tym kierunku działań.

W moim odczuciu nie przyczyniają się one w sposób realny do skutecznego rozwiązania problemu. Z przykrością muszę również stwierdzić, że w ostatniej otrzymanej od ministerstwa odpowiedzi nie odnotowałem odpowiedzi na poruszane przeze mnie kwestie i przedstawione postulaty.

Zdaję sobie sprawę, że problem ciężkich tornistrów jest trudnym tematem dla ministerstwa, jednakże trzeba z nim się zmierzyć, aby zapobiec poważnym problemom zdrowotnym dzieci. Lekarze biją na alarm, że ponadnormatywne kilogramy noszone na plecach to często początek problemów ortopedycznych oraz przyczyna nieodwracalnych zmian zwyrodnieniowych. Fizjoterapeuci prognozują, że u dzisiejszych dziesięciolatków już za 15 lat będzie widać zmiany charakterystyczne dla osób w podeszłym wieku.

Szanowna Pani Minister, proszę o konkretne informacje o realnych postępach w przedmiotowej sprawie.

Nadmieniam, że celem moich oświadczeń nie jest uzyskanie powszechnie dostępnej wiedzy, ale skuteczne rozwiązanie opisywanego problemu.

Z szacunkiem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 7 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone 14 lutego 2019 r. przez Senatora Krystiana Probierza na 73. posiedzeniu Senatu RP.

Szanowny Panie Senatorze,
nawiązując do wcześniejszej korespondencji w sprawie przeciwdziałania problemowi ciężkich plecaków, uprzejmie informuję¹.

¹ Pismo znak: DWKI-WPB.054.52.2018.KC z 14 grudnia 2018 roku.

W trosce o stan zdrowia uczniów wprowadzony został prawny obowiązek zapewnienia uczniom miejsca na pozostawienie w placówkach podręczników i przyborów szkolnych².

Z obowiązku zapewnienia uczniom wszystkich klas możliwości pozostawiania podręczników i innych przyborów szkolnych wywiązało się:

- 8 476 szkół podstawowych (spośród skontrolowanych 8 504 placówek funkcjonujących samodzielnie, tj. ok. 99%),
- 887 gimnazjów (spośród skontrolowanych 898 placówek funkcjonujących samodzielnie, tj. ok. 99%),
- 378 liceów ogólnokształcących (spośród skontrolowanych 411 placówek funkcjonujących samodzielnie, tj. ok. 92%),
- 145 szkół ponadgimnazjalnych (spośród skontrolowanych 158 placówek funkcjonujących samodzielnie, tj. ok. 92%)³.

Wyniki kontroli świadczą, iż większość placówek zapewnienia uczniom możliwości pozostawiania części podręczników i przyborów szkolnych.

Ponadto zgodnie z przepisami prawnymi, plan zajęć dydaktyczno-wychowawczych powinien uwzględniać równomierne obciążenie uczniów zajęciami w poszczególnych dniach tygodnia⁴, a od 29 listopada 2018 r.⁵ także zróżnicowanie zajęć w każdym dniu oraz możliwości psychofizyczne uczniów podejmowania intensywnego wysiłku umysłowego w ciągu dnia.

W zakresie równomiernego rozkładów zajęć lekcyjnych nieprawidłowości stwierdzono w:

- 376 na 7 186 szkół podstawowych funkcjonujących samodzielnie,
- 21 na 732 gimnazjów funkcjonujących samodzielnie,
- 23 na 277 liceów ogólnokształcących funkcjonujących samodzielnie,
- 4 na 85 ponadgimnazjalnych szkół zawodowych funkcjonujących samodzielnie⁶.

Wskazane dane pokazują poprawę w zakresie przestrzegania przepisów prawa dotyczących bezpieczeństwa i higieny w szkołach i placówkach. Jednocześnie, w celu stwierdzenia stanu faktycznego Ministerstwo Edukacji Narodowej przeprowadzi w marcu br. ankietę w przedszkolach i szkołach, w zakresie organizacji zajęć z gimnastyki korekcyjnej. Jej wyniki będą stanowić podstawę do ewentualnego opracowania sposobu wsparcia systemowych działań w tym obszarze.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

² §4a Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach z dnia 31 grudnia 2002 r., Dz.U. 2003 Nr 6, poz. 69, ze zm.

³ Na podstawie: Stanu Sanitarnego Kraju w roku 2017. Państwowa Inspekcja Sanitarna, 2018 r.

⁴ §4 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach z dnia 31 grudnia 2002 r. (Dz.U. 2003 r. Nr 6, poz. 69, ze zm.).

⁵ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 października 2018 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz.U. z 2018 r. poz. 2140).

⁶ Na podstawie Stanu Sanitarnego Kraju w roku 2017. Państwowa Inspekcja Sanitarna, 2018 r.

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań mających na celu poprawę sytuacji osób niepełnosprawnych na rynku pracy.

Do mojego biura docierają alarmujące doniesienia o nieprawidłowościach w zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Prawa i przywileje osób o umiarkowanym oraz znacznym stopniu niepełnosprawności (jak np. skrócony czas pracy) nie są respektowane. Co więcej, kontrole Państwowej Inspekcji Pracy są w tym zakresie nieskuteczne, gdyż pracodawcy zwykle są ostrzegani o planowanych czynnościach kontrolnych. Nierzadko zdarza się, że niepełnosprawni pracownicy są wykorzystywani przez pracodawców do uzyskania dotacji z PFRON. Od takiego pracownika nie wymaga się umiejętności, kwalifikacji, doświadczenia, a nawet wydajności. Istotne jest, by posiadał orzeczenie o niepełnosprawności, za którym idą środki dla pracodawcy.

Innym problemem jest zmuszanie schorowanych pracowników do wykonywania pracy, jaką wykonują osoby pełnosprawne, bez względu na ich zdrowotne ograniczenia. Finansowanie stanowisk pracy osób niepełnosprawnych, mimo iż z założenia ma rekompensować pracodawcom ich niższą wydajność, w praktyce często służy jedynie zaniżaniu kosztów usługi.

Kontraheńt za niższą stawkę oczekuje usługi na najwyższym poziomie, co odbywa się kosztem niepełnosprawnych, którzy muszą wykonywać czynności ponad ich siły i możliwości, aby sprostać tym wymaganiom.

Kolejnym aspektem jest fakt, iż zakładami pracy chronionej w Polsce nadal najczęściej są firmy ochroniarskie i sprzątające. Brakuje ofert pracy dla niepełnosprawnych, którzy mają wyższe wykształcenie i są bardziej wykwalifikowani.

Wśród firm zatrudniających osoby z niepełnosprawnością wyraźnie górują firmy sektora prywatnego, gdzie zatrudnionych jest 3/4 pracowników z orzeczeniem, podczas gdy sektor publiczny zatrudnia zaledwie ok. 24% z nich.

Moim zdaniem powinno się stymulować rozwój innych zakładów jako miejsc zatrudnienia niepełnosprawnych. Do łask powinny wrócić spółdzielnie pracy inwalidów, które są zazwyczaj zakładami produkcyjnymi, a stanowią cenne miejsca pracy dla najbardziej poszkodowanych osób z niepełnosprawnościami, odgrywają ważną rolę w ich aktywizacji zawodowej i gwarantują zabezpieczenia socjalne oraz różnorakie formy pomocy. Jednakże obecnie takie spółdzielnie nie radzą sobie z funkcjonowaniem w ramach gospodarki wolnorynkowej, wśród konkurencji firm nastawionych na zysk, dlatego powinny one korzystać z dotacji i ulg podatkowych.

Niekorzystnym trendem jest również likwidacja, zamykanie zakładów pracy chronionej. Niepełnosprawni coraz częściej muszą poszukiwać pracy na rynku otwartym. W wyniku wprowadzanych uregulowań prawnych przedsiębiorstwom przestaje opłacać się funkcjonowanie w formule zakładu chronionego, gdyż wiąże się to ze spełnieniem wielu wymogów. Zjawisko takie jest jednak bardzo niekorzystne dla niepełnosprawnych, zwłaszcza tych ze znacznym stopniem niepełnosprawności.

Doceniając dotychczasowe działania ministerstwa, pragnę skierować do Pani zapytanie: czy ministerstwu znane są poruszane przeze mnie problemy niepełnosprawnych pracowników?

Czy i jakie działania są podejmowane w celu polepszenia sytuacji osób niepełnosprawnych na rynku pracy? Czy planowane jest wprowadzenie konkretnych i kompleksowych zmian w ustawie o rehabilitacji, które pozytywnie wpłynęłyby na kwestie związane z zatrudnianiem niepełnosprawnych, co byłoby korzyścią zarówno dla pracowników, jak i pracodawców?

Z szacunkiem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 26.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Senatora Krystiana Probierza złożone podczas 73. posiedzenia Senatu RP w sprawie podjęcia działań mających na celu poprawę sytuacji osób niepełnosprawnych na rynku pracy uprzejmie wyjaśniam, że są mi znane poruszone w oświadczeniu problemy i staram się podejmować środki zaradcze im przeciwdziałające.

W obowiązującym modelu zatrudnienia chronionego o status zakładu pracy chronionej mogą ubiegać się pracodawcy prowadzący działalność gospodarczą, osiągający wysokie wskaźniki zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz zapewniający opiekę zdrowotną i rehabilitację oraz pełne dostosowanie budynków i pomieszczeń do potrzeb osób niepełnosprawnych. Konsekwencją funkcjonowania w realiach wolnego rynku jest to, że wpływa on na profile działalności zakładów pracy chronionej – pracodawcy wybierają taki, na który jest popyt – z tego względu mocno reprezentowane są usługi ochroniarskie i sprzątanía. Należy jednak podkreślić, że w dalszym ciągu na rynku funkcjonują także produkcyjne zakłady pracy chronionej. Kontrolę przestrzegania praw zatrudnionych osób niepełnosprawnych w obu rodzajach zakładów – produkcyjnych i usługowych – sprawują wyspecjalizowane służby: inspekcja pracy, wojewoda czy administracja skarbowa.

Ustosunkowując się natomiast do postulatu kierowania do zakładów pracy chronionej większej pomocy w formie dotacji i ulg muszę wskazać, że pomoc publiczna jest w Unii Europejskiej, co do zasady, zabroniona a ewentualne wyjątki są zawsze ściśle określone. Z tego względu wsparcie na rzecz chronionego rynku pracy, w tym spółdzielni pracy, które na gruncie prawa krajowego i unijnego traktowane są jak przedsiębiorcy, jest obwarowane szczególnym rygorem i władze państwowe, pomijając ograniczoność środków, nie mogą udzielać go według własnego uznania.

Należy jednak podkreślić, że do sektora chronionego kierowana jest znaczna pomoc ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON): trafia tam ponad połowa środków wydatkowanych na miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych – w 2017 r. było to blisko 1 mld 600 mln zł.

Zakłady pracy chronionej korzystają także z pomocy w formie dofinansowania w wysokości do 50% oprocentowania zaciągniętych kredytów bankowych, a także zwrotu kosztów: budowy lub przebudowy związanej z modernizacją obiektów i pomieszczeń zakładu, transportowych i administracyjnych, rocznie w kwocie ponad 7 mln 350 tys. zł (dane za 2017 r.).

Zakładom tym przysługują również zwolnienia od podatków i opłat publiczno-prawnych – w 2017 r. zrekompensowanie gminom dochodów utraconych z tytułu zwolnienia tych zakładów z podatku od nieruchomości, rolnego, leśnego i od czynności cywilnoprawnych wyniosło (łącznie z zakładami aktywności zawodowej) blisko 51,5 mln zł (w tym 25 830 674,50 zł dotacji z budżetu państwa).

Zauważając, że pomimo wsparcia publicznego, liczba zakładów pracy chronionej spada Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych, w porozumieniu z organizacjami społecznymi, zwrócił się do PFRON z prośbą o przeprowadzenie badania w zakresie oczekiwań i problemów pracodawców z tego sektora. Mam nadzieję, że wyniki badania pozwolą na wdrożenie efektywnych instrumentów wsparcia, odpowiadających potrzebom zakładów pracy chronionej.

W kwestii sytuacji osób niepełnosprawnych na rynku pracy warto wskazać, że ostatnie dane z Badania Aktywności Ekonomicznej Ludności (GUS BAEL) potwierdzają pozytywny trend w tym zakresie. W III kw. 2018 r. współczynnik aktywności zawo-

dowej osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym wynosił 30,2% i tym samym osiągnął wartość dotychczas nienotowaną. Wzrost aktywności zawodowej był pochodną wzrostu zatrudnienia – wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym również osiągnął rekordową wartość i wyniósł 28,2%. Stopa bezrobocia tych osób utrzymała się na poziomie z poprzedniego kwartału, kiedy spadła do wartości – 6,8%.

W porównaniu do analogicznego okresu w roku ubiegłym (III kw. 2017 r.) obserwuje się wzrost współczynnika aktywności zawodowej o 0,3 pkt proc., wskaźnika zatrudnienia o 0,7 pkt proc., oraz spadek stopy bezrobocia o 1,2 pkt proc.

W porównaniu do analogicznego okresu w 2016 roku zmiany wyglądają następująco:

- wzrost współczynnika aktywności zawodowej o 3,7 pkt proc.;
- wzrost wskaźnika zatrudnienia o 4,3 pkt proc.;
- spadek stopy bezrobocia o 3,1 pkt proc.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej podejmuje szereg inicjatyw i działań na rzecz wsparcia zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Obecnie prowadzone są intensywne prace nad przygotowaniem Strategii na rzecz Osób Niepełnosprawnych. Strategia pozwoli na ustanowienie całościowych ram polityki krajowej na rzecz osób niepełnosprawnych, będzie uwzględniać postanowienia Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i służyć zapewnieniu pełnego uczestnictwa tych osób w życiu społecznym oraz zawodowym. Działania przewidziane w dziale Praca uwzględniają potrzeby wszystkich grup osób niepełnosprawnych, jednak szczególny nacisk kładą na osoby z tzw. schorzeniami szczególnymi.

Realizowany będzie także projekt „Włączenie wyłączonych – aktywne instrumenty wsparcia osób niepełnosprawnych na rynku pracy” w ramach Działania 2.6 Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój na lata 2014–2020.

Celem projektu jest przygotowanie kompleksowej propozycji wdrożenia do systemu prawnego nowych i zmodyfikowanych instrumentów wspierania aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych. Rozwiązania wypracowane w projekcie powinny w szczególności uwzględniać instrumenty nakierowane na wspieranie zatrudniania osób niepełnosprawnych na otwartym rynku pracy.

Poszukując rozwiązań umożliwiających aktywizację zawodową, a tym samym zatrudnianie osób niepełnosprawnych, podjęto prace nad przepisami w zakresie zatrudnienia wspomagane. Wprowadzenie tej formy aktywizacji zawodowej uzupełni istniejące rozwiązania z zakresu rehabilitacji zawodowej. Prowadzone we współpracy z pracodawcami, instytucjami rynku pracy oraz podmiotami realizującymi zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych – zakłada indywidualną pracę trenera pracy z osobą niepełnosprawną przy maksymalnym jej włączeniu w całość procesu decyzyjnego dotyczącego zatrudnienia.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

We wrześniu 2018 r. Unia Europejska w ramach Funduszu Solidarności przyznała Polsce 12,2 mln euro na likwidację skutków nawałnic z 2017 r. Środki miały być skierowane do województw: pomorskiego, kujawsko-pomorskiego, i wielkopolskiego. Zgodnie z unijnymi przepisami uzyskana pomoc musi być wykorzystana w ciągu 18 miesięcy. Do tej pory ani minister spraw wewnętrznych i administracji, ani wojewodowie nie przekazali samorządom żadnych merytorycznych informacji dotyczących uzyskania środków. Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego zwracał się już dwukrotnie w tej sprawie. W samym województwie pomorskim na wsparcie oczekuje 31 gmin. W znacznej większości zniszczenia w gminach dotyczą infrastruktury komunalnej i drogowej, a takie naprawy wymagają czasochłonnych postępowań przetargowych. Zalecenie Unii Europejskiej było takie, by środki zostały rozdysponowane przez administrację rządową, ale w ścisłej współpracy z samorządami, a tej ewidentnie brakuje.

W pełni podzielam obawy samorządów o niniejsze środki i przyłączam się do ich apelu.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Kiedy administracja rządowa planuje uruchomić wspomniane środki i umożliwić ich przekazanie gminom? Czy jest przewidziany harmonogram? Jeśli tak, to jaki?

2. Według jakich reguł i zasad podziału środki będą przyznawane występującym o nie podmiotom?

3. W oparciu o jakie zasady i w jakim zakresie realizowana będzie współpraca administracji rządowej z samorządami podczas rozdysponowywania środków?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 14 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 15 lutego 2019 r. (sygn. BPS/043-73-2100/19)¹ dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, złożonego podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r., w sprawie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, który przekazał Polsce 12.2 mln euro na likwidację skutków nawałnic z 2017 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

¹ Przesłane przy piśmie z dnia 25 lutego 2019 r. (sygn. DSP.INT.4813.12.2019) Sekretarza Stanu Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Łukasza Schreiber.

Polska otrzymała na podstawie decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 17 października 2018 r. środki finansowe z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (FSUE) w kwocie 12.279.244 EUR na sfinansowanie działań nadzwyczajnych i działań służących odbudowie w następstwie burz, które przeszły w sierpniu 2017 r.

W dniu 14 lutego 2019 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji zatwierdził *Zasady wykorzystania przez jednostki samorządu terytorialnego środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej przyznanych na podstawie decyzji wykonawczej Komisji z dnia 17.10.2018 r. w sprawie przyznania wkładu finansowego z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej na finansowanie lub dofinansowanie działań nadzwyczajnych i działań służących odbudowie w następstwie burz w Polsce w sierpniu 2017 r.*, zwane dalej *Zasadami*, które zostały przekazane do wiadomości wojewodom (i za ich pośrednictwem zainteresowanym jednostkom samorządu terytorialnego) oraz zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Zgodnie z *Zasadami* jednostki samorządu terytorialnego, które zostały poszkodowane w wyniku nawałnicy z sierpnia 2017 r. mogą składać – do właściwego terytorialnie wojewody – wnioski o objęcie dofinansowaniem/finansowaniem remontu obiektów zniszczonych w następstwie bezpośredniego działania nawałnicy. Dodatkowo ww. jednostki mogą ubiegać się o zwrot kosztów poniesionych na zapewnienie czasowego zakwaterowania oraz o finansowanie lub dofinansowanie służb ratownictwa w celu zaspokojenia potrzeb ludności dotkniętej klęską żywiołową.

Wojewodowie pozostają w stałym kontakcie ze stroną samorządową przy ustalaniu zadań, zwłaszcza przy ustalaniu i weryfikacji kwalifikowalności środków. Kryterium bezpośrednich strat spełnia 12 jednostek samorządu terytorialnego (gminy, powiaty i samorząd województwa), nie zaś jak wskazano w oświadczeniu Pana Senatora 31 gmin z województwa pomorskiego.

Należy w tym miejscu zauważyć, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej już w 2017 r. i w 2018 r. przeznaczył kwotę ponad 45,6 mln zł na dofinansowanie usuwania strat powstałych podczas nawałnicy w województwie pomorskim (w 3 województwach: wielkopolskim, kujawsko-pomorskim i pomorskim jest to kwota ponad 108,7 mln zł). Wszystkie zadania „ponawałnicowe” zgłoszone przez jednostki samorządu terytorialnego województwa pomorskiego za pośrednictwem wojewody w ubiegłych latach objęto dofinansowaniem. Środki otrzymane w ramach FSUE zostaną więc przyznane jednostkom samorządu terytorialnego na realizację kolejnych zadań i stanowią część wkładu do ogólnej kwoty przeznaczonej na usunięcie skutków nawałnic.

Podział przyznanej w ramach środków FSUE kwoty (12.279.244 EUR) i wybór konkretnych projektów, które obejmie dofinansowanie z ww. środków nie został jeszcze dokonany. Środki będą uruchamiane sukcesywnie – w miarę zapotrzebowania złożonego przez jednostki samorządu terytorialnego za pośrednictwem wojewody.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krzysztofa Słonia

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Proszę Panią Minister o pochylenie się nad następującym problemem i rozważenie wprowadzenia niezbędnych zmian prawnych.

W art. 56. ustawy o pomocy społecznej domy pomocy społecznej, w zależności od tego, dla kogo są przeznaczone, dzielą się na kilka typów. Są to domy dla:

- 1) osób w podeszłym wieku;
- 2) osób przewlekle somatycznie chorych;
- 3) osób przewlekle psychicznie chorych;
- 4) dorosłych niepełnosprawnych intelektualnie;
- 5) dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie;
- 6) osób niepełnosprawnych fizycznie;
- 7) osób uzależnionych od alkoholu.

Domom tym przypisany jest w rozporządzeniu o domach pomocy społecznej odpowiedni wskaźnik zatrudnienia personelu terapeutyczno-opiekuńczego.

Ze względu na istotne różnice w sprawowaniu opieki nad osobami z demencją i osobami przewlekle somatycznie chorymi postuluję określenie w ustawie o pomocy społecznej typu domu dla osób z zaburzeniami pamięci (w tym chorych na chorobę Alzheimera) z odpowiednimi standardami określonymi w rozporządzeniu.

Osoby dotknięte zaburzeniami pamięci charakteryzują się amnezją (niepamięć), agnozją (utrata zdolności spostrzegania i/lub rozpoznawania przedmiotów lub symboli, osób), apraksją (nieporęczność, czyli brak precyzji ruchów, gestów) oraz afazją (zaburzenie mowy, które polega na częściowej lub całkowitej utracie zdolności mówienia, pisanie, czytania i rozumienia mowy).

Osoby te wymagają opieki w zakresie podstawowych czynności życia codziennego, takich jak wstawanie z łóżka, ubieranie się, rozbieranie, pielęgnacja ciała, toaleta, kąpiel, przygotowywanie posiłków, odżywianie, organizacja czasu wolnego, sprzątanie, zapewnienie poczucia bezpieczeństwa. Ważne są zatem różnorodne formy interwencji psychosocjalnej mające na celu pracę z pamięcią – kognitywna rehabilitacja i stymulacja, praca z własną biografią, terapia reminiscencyjna i środowiskowa.

Miejsce zakwaterowania musi spełniać warunki zapewniające stały nadzór (mieszkańcy mają tendencję do uciekania) i być wyposażone w sprzęt odporny na dewastację. Większych nakładów wymaga też odpowiednie utrzymanie pomieszczeń pod względem sanitarnym i technicznym. Sprawowanie właściwej opieki wymaga większych nakładów finansowych na mieszkańca niż w przypadku domów dla przewlekle somatycznie chorych, gdzie najczęściej osoby te są umieszczane. Ponadto na pewnym etapie choroby (zwłaszcza w przypadku osób chorych na chorobę Alzheimera) nie można zaproponować innych form wsparcia i jedynym rozwiązaniem jest umieszczenie osoby w domu pomocy społecznej.

Krzysztof Słoń

Odpowiedź

Warszawa, 12.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatorskim Pana Krzysztofa Słonia, złożonym podczas 73. posiedzenia Senatu RP, w sprawie określenia w ustawie o pomocy społecznej typu domu pomocy społecznej dla osób z zaburzeniami pamięci, w tym chorych na chorobę Alzheimera, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Stosownie do treści art. 54 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 i 1693), prawo do umieszczenia w domu pomocy społecznej przysługuje osobie wymagającej całodobowej opieki z powodu wieku, choroby lub niepełnosprawności, niemożące samodzielnie funkcjonować w codziennym życiu, której nie można zapewnić niezbędnej pomocy w formie usług opiekuńczych. Osobę taką kieruje się do domu pomocy społecznej odpowiedniego typu, zlokalizowanego jak najbliżej miejsca zamieszkania tej osoby, chyba że okoliczności sprawy wskazują inaczej, po uzyskaniu zgody tej osoby lub jej przedstawiciela ustawowego na umieszczenie w domu pomocy społecznej.

Dom pomocy społecznej świadczy usługi bytowe, opiekuńcze, wspomagające i edukacyjne na poziomie obowiązującego standardu.

Organizacja domu pomocy społecznej, a także zakres i poziom świadczonych usług uwzględnia stopień fizycznej i psychicznej sprawności mieszkańców.

Sposób funkcjonowania określonych typów domów pomocy społecznej i standard podstawowych usług świadczonych przez domy określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 sierpnia 2012 r. w sprawie domów pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 734). Zapewnienie właściwego zakresu usług odbywa się w oparciu o indywidualne potrzeby mieszkańców. Należy dodać, że utworzenie domów pomocy społecznej tylko dla tej kategorii osób nie służyłoby dobrze samym zainteresowanym w utrzymaniu ich w jak najlepszej kondycji, powodując znaczne ograniczenia w ich codziennych kontaktach z innymi osobami (spoza tej kategorii).

W związku z powyższym, Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje poszerzenia katalogu domów pomocy społecznej, określonego w art. 56 ustawy o pomocy społecznej o „domy dla osób z zaburzeniami pamięci, w tym chorych na chorobę Alzheimera”, ani nie planuje wprowadzania dodatkowych standardów usług dla osób chorych na chorobę Alzheimera. Osoby te mogą przebywać i przebywają w domach pomocy społecznej dla osób przewlekle somatycznie chorych, jednakże w związku z tym, że choroby otępienne niejednokrotnie rozwijają się wraz z wiekiem i ujawniają się u mieszkańców domów dopiero w trakcie pobytu w placówce, osoby te przebywają również w pozostałych typach domów.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krzysztofa Słonia

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Proszę Panią Minister o pochylenie się nad następującym problemem i rozważenie wprowadzenia niezbędnych zmian prawnych.

Stale rozwijający się w naszym kraju wszechstronny system opieki adresowany do znacznej liczby osób starszych i niepełnosprawnych oraz oferowane różnorodne formy wsparcia pozwalają na kompleksową i długoterminową realizację zadań związanych z aktywizacją i opieką nad tymi osobami. Działania takie wymagają jednak ponoszenia ze strony samorządów wysokich kosztów ich realizacji. Jednocześnie praktyka pokazuje, że zaniechanie lub ograniczenie tych działań jest niemożliwe, zwłaszcza w kontekście ogólnej tendencji demograficznej, polegającej na stałym przyroście w strukturze społeczeństwa osób w wieku senioralnym. Obecnie znaczący odsetek populacji kraju to osoby w wieku poprodukcyjnym. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego liczba osób starszych stale rośnie. Co za tym idzie, rośnie też zapotrzebowanie na wszelkie formy pomocy adresowanej do tej grupy osób.

Mając na uwadze wydatki ponoszone przez samorzady na realizację programów opieki nad osobami starszymi i niepełnosprawnymi oraz stale rosnące potrzeby w tym zakresie, uznać musimy, że jedynie pomoc ze strony budżetu państwa może dać szansę na utrzymanie ciągłości i skuteczności działania samorządów w zakresie zapewnienia osobom starszym aktywizacji, opieki i bezpieczeństwa.

Postuluję wobec tego zmianę zapisu ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej w części dotyczącej zasad finansowania pobytu osób w domach pomocy społecznej poprzez uznanie konieczności częściowego partycypowania w kosztach pobytu wszystkich mieszkańców ze strony budżetu państwa. Funkcjonujące od lat rozwiązanie przestaje być wydolne i staje się przyczyną nawarstwiających się różnic na poziomie samorządów, co z kolei przekłada się na sytuację osób starszych i niesamodzielnych.

Jedynie zaproponowane rozwiązanie, czyli stopniowy – bo dotyczący jedynie nowych decyzji – odwrót od dotychczasowych rozwiązań w zakresie finansowania pobytu pensjonariuszy w różnego typu domach, zapewni utrzymanie realizacji usług na rzecz seniorów na pożądanym poziomie i w długotrwałym działaniu nie doprowadzi do załamania systemu opieki nad osobami starszymi. Będzie to wymagało nie jednorazowego, ale rozłożonego w czasie wysiłku budżetu państwa.

Moim zdaniem sprawa wymaga pilnego rozpoczęcia szerokiej debaty, dogłębnej analizy i odważnych działań o ogromnym znaczeniu dla przyszłości systemu pomocy społecznej w Polsce.

Krzysztof Słoń

Odpowiedź

Warszawa, 12.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem senatorskim Pana Krzysztofa Słonia, złożonym podczas 73. posiedzenia Senatu RP, w sprawie zmiany zapisu ustawy z dnia 12 marca

2004 r. o pomocy społecznej w części dotyczącej zasad finansowania pobytu osób w domach pomocy społecznej, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Zmiana zasad finansowania, sposobu kierowania i odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej wprowadzona została z dniem 1 stycznia 2004 roku ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1530 – art. 54 i art. 87).

Do końca 2003 r. pobyt w domu pomocy społecznej finansowany był przez powiat, który uzyskiwał dotacje z budżetu państwa. Zgodnie z ww. ustawą do ponoszenia opłaty do wysokości średniego miesięcznego kosztu utrzymania został zobowiązany mieszkaniec, rodzina (małżonek, zstępni, wstępni) oraz gminy. W stosunku do osób skierowanych do domu pomocy społecznej przed 1 stycznia 2004 r. utrzymana została dotacja z budżetu państwa, która jest stopniowo wygaszana. Na nowe zadanie związane ze współfinansowaniem pobytu w domu pomocy społecznej gminy uzyskały udział we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych.

W roku 2003 r. udział gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosił 27,6%. Po przekazaniu nowego zadania gminie kwota ta jest corocznie zwiększana.

W 2017 r. udział gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosił 37,89%, czyli zwiększył się o ponad 10 punktów procentowych w stosunku do roku 2003.

Przeniesienie częściowej opłaty na gminy, miało na celu m.in. wyzwolenie w nich inicjatywy rozwijania usług środowiskowych dla swoich mieszkańców, budowy lokalnych ośrodków wsparcia dziennego, czy też małych lokalnych domów pomocy społecznej, z czego wcześniej gminy często rezygnowały, przenosząc obciążenia na powiaty prowadzące domy pomocy społecznej.

Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 i 1693) nakłada na gminę obowiązek wnoszenia opłaty za pobyt swoich mieszkańców w domu pomocy społecznej.

Pobyt w domu pomocy społecznej jest odpłatny do wysokości średniego miesięcznego kosztu utrzymania. W pierwszej kolejności koszty pobytu w placówce pokrywa mieszkaniec, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka. Opłata ta nie może przekraczać 70% dochodu mieszkańca. Kwoty wnoszone przez mieszkańców są zróżnicowane, ze względu na różne dochody poszczególnych mieszkańców. Dochód mieszkańca stanowią zwykle świadczenia z ubezpieczenia społecznego, pomocy społecznej lub alimenty.

Opłata wnoszona przez mieszkańca zostaje ustalona w decyzji wydanej przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) gminy kierującej do domu pomocy społecznej, a w przypadku placówek regionalnych finansowanych z dochodów własnych samorządu województwa – przez marszałka województwa.

Jeżeli pensjonariusz nie jest w stanie uiścić opłat (lub jego przedstawiciel ustawowy), to obciążają one kolejno małżonka, zstępnych, wstępnych oraz gminę, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej. Osoby niespokrewnione z osobą skierowaną do domu nie muszą partycypować w przedmiotowych wydatkach, ale mogą. Jeżeli osoba umieszczona w placówce jest w stanie ponieść koszty pobytu, obowiązki osób bliskich i jednostki samorządu terytorialnego nie powstają. Krewni oraz gmina uiszczają opłatę dopiero wtedy, gdy mieszkaniec domu nie posiada wystarczającego dochodu na pokrycie kosztów utrzymania.

Wysokość zobowiązań finansowych ustalona jest w umowie (art. 103 ust. 2 ustawy) zawartej przez wskazane osoby z kierownikiem ośrodka pomocy społecznej gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania osoby, której opłata dotyczy. Możliwość i wysokość obciążeń zależy od sytuacji dochodowej zobowiązanego (małżonka, wstępnych, zstępnych). Jeżeli jest on osobą samotnie gospodarującą, to jego obowiązek powstaje wówczas, gdy jego dochód przekracza 300% kryterium dochodowego (701 zł), czyli jest wyższy niż 2 103 zł. Gdy zobowiązany nie jest osobą samotnie gospodarującą, będzie on ponosił koszty pobytu w placówce, gdy dochód na osobę w jego rodzinie będzie większy niż 1 584 zł (tj. 300% z kwoty 528 zł). Zobowiązania finansowe w ostatniej kolejności spoczywają na gminie miejsca zamieszkania osoby skierowanej.

Obowiązki gminy dotyczące opłacania pobytu w placówce mają charakter dwojaki. Po pierwsze, gmina wnosi opłatę, jeżeli nie można tego obowiązku nałożyć na mieszkańca placówki lub osoby mu bliskie. Wówczas gmina ponosi bezzwrotne koszty, które mogą nawet w całości pokrywać opłatę pobytową. Jeżeli w opłacie partycypują inne osoby, to gminę obciąża jedynie kwota, która po dodaniu do pozostałych opłat zrównoważy średni koszt utrzymania mieszkańca. Po drugie, gmina zastępczo ponosi koszty pobytu w domu za osoby, które nie wywiązują się z wykonania umowy zawartej w trybie art. 103 ust. 2. W tym przypadku gmina może żądać zwrotu poniesionych wydatków (także od osób niezobowiązanych do ponoszenia opłat, które dobrowolnie zawarły umowę). Obowiązki gminy powstają z mocy prawa.

Należy zaznaczyć, że Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, jako dysponent środków rezerwy celowej na zadania z pomocy społecznej, rokrocznie, w miarę możliwości, podejmuje działania mające na celu zwiększenie budżetów wojewodów w rozdz. 85202. W roku 2015 budżety wojewodów zwiększono ze środków rezerwy celowej o kwotę ogółem 12 mln 822 tys. zł, w 2016 r. – o kwotę ogółem 30 mln zł, w 2017 r. – o kwotę ogółem 50 mln 190 tys. zł, w 2018 r. – o kwotę 55 mln zł. Wymienione środki zostały przeznaczone na dofinansowanie bieżącej działalności domów pomocy społecznej, w formie dotacji, uwzględniając rzeczywistą liczbę mieszkańców przyjętych do domów pomocy społecznej na podstawie decyzji lub skierowań wydanych przed 1 stycznia 2004 r. Podjęte działania wpłynęły na wzrost wysokości dotacji do pełnego kosztu utrzymania w odniesieniu do całego roku oraz na poprawę sytuacji finansowej domów pomocy społecznej.

W 2019 r., podobnie jak w latach poprzednich, decyzja w sprawie możliwości uruchomienia dotacji z rezerwy celowej pozycja 25 na dofinansowanie działalności domów pomocy społecznej może być podjęta po zabezpieczeniu z tej pozycji rezerwy niedoborów w budżetach wojewodów na sfinansowanie zadań z zakresu administracji rządowej oraz dofinansowanie zadań własnych wynikających z ustawy o pomocy społecznej (zasiłki stałe, zasiłki okresowe, składki na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej).

Zwiększenie dotacji na jednego mieszkańca może nastąpić także w ramach niewykorzystanych środków na dotacje dla domów pomocy społecznej w związku ze zmniejszającą się stale liczbą dotowanych mieszkańców i/lub w drodze przeniesień środków między zadaniami pomocy społecznej (rozdziałami) na dotacje dla domów pomocy społecznej w budżecie Wojewody.

W związku z powyższym, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje wprowadzenia do ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej przepisów, które zapewniłyby pokrycie ze środków budżetu państwa części ponoszonych przez gminy kosztów pobytu osób skierowanych do domu pomocy społecznej, ani też nie przewiduje innych możliwości odciążenia gmin od ponoszenia tych kosztów. Gminy natomiast poprzez rozwój usług opiekuńczych, specjalistycznych usług opiekuńczych i ośrodków wsparcia powinny stworzyć takie warunki w miejscu zamieszkania osoby, aby przy odpowiednim wsparciu mogła ona jak najdłużej pozostawać w środowisku.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego docierają niepokojące informacje na temat przewidywanych w przyszłym roku problemów związanych z rekrutacją uczniów do szkół średnich. Wprowadzona przez Prawo i Sprawiedliwość reforma edukacji doprowadziła do likwidacji gimnazjów. W efekcie szkoły podstawowe musiały zwiększyć liczbę klas z 6 do 8. W przyszłym roku o przyjęcie do liceów, techników czy szkół zawodowych będą ubiegali się ostatni absolwenci gimnazjów, jak również pierwsi absolwenci ośmioletnich szkół podstawowych.

Już teraz szkoły w całej Polsce przygotowują się do podwójnego naboru. Dyrektorzy alarmują, że nie są gotowi przyjąć tak dużej liczby nowych uczniów. Prowadzone analizy wskazują, że lekcje będą musiały odbywać się przed godziną 8.00 oraz zostać wydłużone do godziny 17.00. Niektóre placówki edukacyjne planują zorganizować zajęcia w soboty. Szkoły będą musiały pomieścić 2 razy więcej uczniów niż w roku poprzednim oraz zorganizować osobne klasy pierwsze dla absolwentów gimnazjów i absolwentów podstawówek. Negatywne konsekwencje takiej sytuacji odbiją się przede wszystkim na uczniach, którzy już dzisiaj obawiają się, że w wybranej przez nich szkole zabraknie dla nich miejsca ze względu na większą konkurencję. W opinii rodziców wydłużony czas lekcyjny wpłynie negatywnie na dzieci, powodując ich przemęczenie.

Szanowna Pani Minister, szkoły muszą zapewnić swoim uczniom jak najlepsze warunki rozwojowe, dlatego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy kierowany przez Panią resort opracował wytyczne, którymi kierować się będą dyrektorzy placówek oświatowych, aby uniknąć chaosu rekrutacyjnego w szkołach?

2. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej dysponuje danymi potwierdzającymi gotowość szkół do przyjęcia podwójnego rocznika?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 19 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Waldemara Sługockiego w sprawie postępowania rekrutacyjnego do szkół ponadpodstawowych na rok szkolny 2019/2020.

Szanowny Panie Senatorze,
odpowiadając na oświadczenie dotyczące realizowanej reformy oświaty wyjaśniam co następuje.

Szkoły są przygotowane na przyjęcie zwiększonej liczby uczniów oraz dysponują odpowiednią liczbą sal dydaktycznych. Każdy absolwent szkoły podstawowej i gimnazjum znajdzie miejsce w szkole od 1 września 2019 r.

Liczba uczniów liceów ogólnokształcących po rekrutacji w roku szkolnym 2019/2020 będzie wynosiła około 652 tysięcy, czyli powróci do poziomu z roku 2009. Warto zauważyć, że w latach poprzednich była jeszcze wyższa: w roku szkolnym 2004/2005 – 746 tys. uczniów, w roku szkolnym 2006/2007 – 727 tys. uczniów i nie było wtedy żadnych zauważalnych problemów z rekrutacją i zmianowością.

Nie będzie nauki na zmiany w szkołach, albo wystąpi w marginalnym zakresie. Dokonano szczegółowych analiz, z których wynika, że problem z dostępnością odpowiedniej liczby pomieszczeń może dotyczyć nie więcej niż 5% szkół. Dodatkowo wiele szkół może wykorzystać bazę dydaktyczną po gimnazjach.

Prezydenci oraz osoby odpowiedzialne za oświatę w wielu miastach potwierdzają, że miejsc w szkołach wystarczy dla wszystkich oraz nie przewidują istotnych problemów z rekrutacją. Wśród nich są także największe miasta m.in. Lublin, Szczecin, Wrocław, Gdynia, Łódź, Rzeszów.

W roku szkolnym 2019/2020 mogą wystąpić podobne wyzwania, jak w latach poprzednich związane z wyborami przez uczniów i ich rodziców szkół, które są szczególnie popularne. Należy podkreślić, że duża konkurencja do szkół najwyższej notowanych w rankingach nie jest związana z reformą oświaty, ponieważ jest to zjawisko znane od wielu lat. Jednak duża część najbardziej renomowanych szkół funkcjonowała w zespołach z gimnazjami i nie będzie miała problemu z podwojeniem liczby oddziałów w roku szkolnym 2019/2020.

Ministerstwo Edukacji Narodowej będzie wspierać samorządy w procesie rekrutacji na rok szkolny 2019/2020. Znajduje to odzwierciedlenie w podziale subwencji oświatowej na rok 2019, który uwzględni zwiększone wydatki związane z naborem do szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych. Przez zastosowanie w algorytmie podziału subwencji wskaźników zwiększających liczbę uczniów w szkołach ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych powiaty otrzymają ok. 840 mln złotych więcej w subwencji oświatowej na rok 2019.

Zaplanowane jest także wsparcie z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na adaptację dodatkowych pomieszczeń do nauki w szkołach, w których wystąpi taka konieczność.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje szereg działań, by proces naboru był przejrzysty i zrozumiały dla wszystkich uczniów i rodziców, a także przebiegał bez zakłóceń. Kampanię informacyjną w tej sprawie MEN rozpoczęło w maju 2018 roku. Wówczas minister Anna Zalewska skierowała list do rodziców i opiekunów uczniów klas VII szkół podstawowych oraz II klas gimnazjów, w którym przybliżyła kryteria obowiązujące przy rekrutacji do szkół. Poinformowała również, że postępowania rekrutacyjne dla tych dwóch grup uczniów będą prowadzone oddzielnie, a absolwenci szkół podstawowych i gimnazjów nie będą rywalizowali ze sobą o te same miejsca.

We wrześniu 2018 roku do wszystkich szkół podstawowych oraz gimnazjów trafił specjalny plakat informacyjny. Znalazły się na nim odpowiedzi na najczęściej zadawane pytania dotyczące rekrutacji oraz obowiązki kuratora i dyrektora szkoły dotyczące organizacji procesu naboru do szkół.

Pod koniec 2018 roku rozpoczęto wysyłkę do szkół ulotek dotyczących rekrutacji. W materiale znalazły się klarownie opisane zasady naboru, w tym terminy egzaminów i sposób punktowania ocen na świadectwie oraz wyników egzaminów. Ulotkę dotyczącą rekrutacji otrzymał każdy uczeń VIII klasy szkoły podstawowej oraz III gimnazjum.

Pytania związane z naborem do szkół na rok szkolny 2019/2020 już od kilku miesięcy można kierować na adres: rekrutacja@men.gov.pl. Na specjalnie przygotowanej stronie internetowej www.men.gov.pl/rekrutacja zostały zamieszczone najważniejsze pytania i odpowiedzi dotyczące naboru do szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych, terminy egzaminów, a także sposób punktowania ocen na świadectwie oraz wyników egzaminów.

Więcej informacji na temat sytuacji szkół w danym województwie uczniowie i rodzice mogą uzyskać w punktach konsultacyjnych, które od września działają we

wszystkich kuratoriach oświaty. Lista kontaktów jest dostępna na stronie internetowej www.men.gov.pl/rekutacja/kontakty-do-kuratorow.

Ponadto w Ministerstwie Edukacji Narodowej odbyła się specjalna konferencja prasowa, której tematem był proces rekrutacji do szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych. Uczestniczyli w niej: Podsekretarz Stanu w MEN Maciej Kopeć oraz Dyrektor Centralnej Komisji Egzaminacyjnej dr Marcin Smolik. Wiceminister Kopeć wziął udział także w konferencji w siedzibie CKE poświęconej egzaminowi ósmoklasisty.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego docierają niepokojące głosy o serii akcji protestacyjnych polskich rolników. Pan Michał Kołodziejczak jest liderem Agrounii, organizacji, która została założona w opozycji do rolniczych związków zawodowych. W opinii przedstawicieli Agrounii organizacje, które mają występować w ich imieniu, są upolityczniane, a tylko rolnicy mogą w należyty sposób reprezentować polską wieś i mówić o istotnych problemach rolnictwa. Protesty organizowane są już od grudnia ubiegłego roku i blokują drogi w całym kraju, zaś 6 lutego tysiące rolników demonstrowały przed Pałacem Prezydenckim w Warszawie. Rolnicy protestują przede wszystkim przeciwko importowaniu żywności z zagranicy. Ich głównym celem jest obrona polskiego rynku oraz wywalczenie lepszej pozycji dla producentów krajowych. Domagają się także odwołania głównego lekarza weterynarii, który w opinii strajkujących nieudolnie walczy z afrykańskim pomorem świń (ASF). Rolnicy oczekują konkretnej pomocy w związku z tą sprawą oraz żądają wypłaty odszkodowań dla hodowców, którzy z powodu rozprzestrzeniającej się choroby ponieśli duże straty finansowe.

Szanowny Panie Ministrze! Polski rząd powinien dążyć do poprawy sytuacji na polskim rynku rolniczym oraz docenić zdrowe produkty krajowych rolników, a także ich ciężką pracę na rzecz rozwoju gospodarczego. Dlatego uprzejmie proszę o ustosunkowanie się do przedstawionej sprawy oraz o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort przygotowuje plan działania zmierzający do wypracowania porozumienia z rolnikami?

2. Czy ministerstwo rolnictwa i rozwoju wsi prowadzi stały dialog z przedstawicielami Agrounii? Jeśli tak, to proszę o przedstawienie efektów dotychczasowych rozmów.

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 22 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 lutego 2019 r., znak: BPS/043-73-2104/19, przy którym zostało przekazane oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego, złożone podczas 73. posiedzenia Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Polski Rząd podejmuje szereg działań, służących poprawie sytuacji polskich rolników, mając na uwadze uwarunkowania funkcjonowania polskiego rolnictwa na globalnym rynku żywności. W tym celu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi został

przygotowany *Plan dla wsi – ochrona, wsparcie i rozwój polskiego rolnictwa*. Jest to program zawierający mechanizmy, działania i inicjatywy, dzięki którym polskie rolnictwo i polska wieś staną się istotnymi czynnikami wpływającymi na wzrost gospodarczy w Polsce. *Plan dla wsi* jest opublikowany na stronie internetowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Od początku odbywających się w maju 2018 r. protestów rolników, organizowanych przez Pana Michała Kołodziejczaka Prezesa Stowarzyszenia Polskich Producentów Ziemniaków i Warzyw Unia Warzywno-Ziemniaczana oraz lidera ruchu AgroUnia, wielokrotnie formułowane były postulaty, kierowane zarówno do Prezesa Rady Ministrów, jak i do konstytucyjnego ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Na przedstawiane postulaty Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi każdorazowo udzielało odpowiedzi. Większość postulatów protestujących rolników, nie tylko tych wskazanych przez Pana senatora w oświadczeniu, jest realizowana przez resort rolnictwa.

Ponadto, postulaty protestujących rolników, były omawiane podczas rozmów z przedstawicielami AgroUnii. W szczególności, wielogodzinna dyskusja o problemach polskiego rolnictwa miała miejsce w dniu 20 grudnia 2018 r. Wówczas ustalono, że kolejne spotkanie odbędzie się w styczniu br. Spotkanie z przedstawicielami AgroUnii odbyło się w dniu 21 stycznia br.

Kolejne protesty przedstawicieli AgroUnii, podczas których dochodzi nawet do marnowania żywności, wskazują na brak woli ze strony lidera protestujących rolników kontynuacji rozpoczętego dialogu i wspólnego rozwiązywania problemów.

Tym niemniej, wznowienie rozmów z przedstawicielami AgroUnii jest możliwe, najlepiej w ramach nowej inicjatywy Porozumienie Rolnicze.

Powołanie instytucjonalnej platformy porozumienia i dialogu na temat wszystkich problemów występujących w rolnictwie, nazwanej Porozumieniem Rolniczym, zaproponowali przedstawiciele organizacji rolniczych zrzeszonych w Komitecie Rolniczych Organizacji Zawodowych (COPA) i w Głównym Komitecie Spółdzielczości Rolniczej (COGECA) na spotkaniu w dniu 4 lutego 2019 r. Wychodząc naprzeciw tej inicjatywie, zostało skierowane w lutym br. zaproszenie do udziału w tej inicjatywie do bardzo szerokiego grona reprezentantów środowiska rolniczego, w tym do Pana Michała Kołodziejczaka. W inauguracyjnym posiedzeniu Porozumienia Rolniczego, objętego patronatem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Pana Andrzeja Dudy, w dniu 20 lutego br. wzięło udział 168 organizacji i związków rolniczych oraz przedstawiciele przetwórców, handlowców i konsumentów. Zgodnie z przyjętą formułą funkcjonowania Porozumienia Rolniczego, powstały zespoły tematyczne. Pismem z dnia 22 lutego br., Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwrócił się do organizacji rolniczych i instytucji uczestniczących w tym spotkaniu o wskazanie przedstawicieli, którzy wezmą udział w pracach następujących Zespołów do spraw:

1. Stabilizacji i wsparcia rynku mięsa wieprzowego
2. Stabilizacji i wsparcia rynku mięsa wołowego
3. Stabilizacji i wsparcia rynku owoców i warzyw
4. Stabilizacji i wsparcia rynku chmielu, tytoniu, roślin strączkowych, nasiennictwa
5. Odbudowy suwerenności paszowej i ograniczenia GMO
6. Odbudowy rolnictwa na obszarach górskich
7. Gospodarki wodą, zasobami i glebą
8. Infrastruktury obszarów wiejskich
9. Biogospodarki
10. Wysokiej jakości żywności.

Przedstawiciele Stowarzyszenia Polskich Producentów Ziemniaków i Warzyw Unia Warzywno-Ziemniaczana zostali zgłoszeni do prac w Zespołach do spraw: Stabilizacji i wsparcia rynku owoców i warzyw, Gospodarki wodą, zasobami i glebą oraz Wysokiej jakości żywności.

Praca w powyższych zespołach pozwoli na stworzenie płaszczyzny do wymiany poglądów oraz poszukiwania rozwiązań, które będą najkorzystniejsze dla dalszego rozwoju polskiego rolnictwa, przy możliwie jak najszerszym porozumieniu społecznym. Z pewnością, problemy podnoszone w postulatach protestujących rolników, będą również przedmiotem prac w tych zespołach. Pierwsze posiedzenie Zespołu do

spraw Stabilizacji i wsparcia rynku mięsa wołowego odbyło się w dniu 12 marca br. W najbliższym czasie również pozostałe zespoły rozpoczną pracę, zgodnie z przyjętym harmonogramem.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Stanisławka

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Uprzejmie proszę o rozpatrzenie możliwości przygotowania rządowego projektu nowelizacji art. 36 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. 2018, poz. 1945), zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2014 r., K 50/13, i postanowieniem sygnalizacyjnym Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 lutego 2015 r., S 1/15. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że regulacja prawna w wymienionym przepisie jest niekompletna, ponieważ nie przyznaje roszczenia o wykup nieruchomości albo o odszkodowanie tym właścicielom i ich spadkobiercom, którzy przed dniem 1 stycznia 1995 r. zostali pozbawieni możliwości korzystania z nieruchomości w związku z uchwaleniem planu miejscowego i zajęciem nieruchomości na cel publiczny na podstawie miejscowego planu zagospodarowania, jednak nie otrzymali żadnej rekompensaty.

Przytoczone orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie pozostawiają wątpliwości, że na ustawodawcy spoczywa niezbywalny obowiązek usunięcia luki legislacyjnej przedstawionej szczegółowo w obu werdyktach.

W innym wyroku z dnia 7 marca 2018 r., K 2/17, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że omawiane roszczenia nie ulegają przedawnieniu, co jeszcze bardziej zobowiązuje ustawodawcę do poprawienia tej regulacji prawnej przez objęcie ochroną prawną także tych osób, które przed dniem 1 stycznia 1995 r. pozbawione zostały możliwości korzystania w dotychczasowy sposób z nieruchomości, w wyniku czego poniosły i ponoszą w dalszym ciągu szkody majątkowe związane z planistyczną działalnością organów władzy i administracji państwowej.

W Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju przygotowany jest aktualnie projekt nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w celu uzupełnienia tej regulacji o problematykę obszarów zintegrowanego inwestowania (OZI). Stanowi to dobrą sposobność do jednoczesnego przygotowania projektu nowelizacji w celu usunięcia przedstawionego pominięcia legislacyjnego w art. 36 tej ustawy.

Propozycja konkretnej treści przepisu realizującego wymienione orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została przedstawiona w art. 328 projektu kodeksu urbanistyczno-budowlanego.

Andrzej Stanisławek

**Stanowisko
MINISTRA
INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 27 marca 2019 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia w sprawie możliwości rozpatrzenia nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, złożonego przez senatora

Andrzeja Stanisławka na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 14 lutego 2019 r., uprzejmie proszę o wydłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi do dnia 5 kwietnia 2019 r., ze względu na konieczność przeprowadzenia pogłębionej analizy problemu.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 4 kwietnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Pana Andrzeja Stanisławka na 73. posiedzeniu Senatu w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego roszczeń odszkodowawczych właścicieli lub użytkowników wieczystych, których nieruchomości zostały przeznaczone na cel publiczny w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obowiązującym 31 grudnia 1994 r., jeśli takie przeznaczenie zostało utrzymane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, uchwalonym pod rządem aktualnie obowiązującej ustawy, przedstawiam poniższe informacje.

W Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju trwają obecnie prace nad zmianą przepisów z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego. Mając na uwadze mankamenty dotychczas obowiązujących zasad, w zakresie lokalizowania inwestycji celu publicznego i wynikających z tego tytułu roszczeń odszkodowawczych oraz obowiązek realizacji wyroku TK z dnia 18 grudnia 2018 r. sygn. akt K 50/13, projektowane przepisy obejmą nowe rozwiązania w przedmiotowych kwestiach.

Obecnie trwają prace analityczno-koncepcyjne, również w oparciu o rozwiązania wypracowane w projekcie Kodeksu Urbanistyczno-Budowlanego, mające na celu określić sposób i możliwości realizacji przedmiotowego wyroku TK.

Stopień zaawansowania procesu legislacyjnego nie pozwala na chwilę obecną przedstawić szczegółowych rozwiązań, na temat nowych regulacji prawnych dotyczących poruszanego przez Pana senatora zagadnienia. Ze swej strony pragnę jednak zapewnić, że nowy system planowania przestrzennego będzie uwzględniał stosowne przepisy dające możliwość właścicielom nieruchomości ochronę swoich praw właścicielskich w wyniku rezerwacji ich terenów pod inwestycje celu publicznego.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęła uchwała Rady Miejskiej w Białym Borze nr IV/34/2019 w sprawie podjęcia działań zmierzających do realizacji zadania budowy małej obwodnicy miasta Biały Bór w ciągu dróg krajowych nr 20 i 25.

Drogi krajowe nr 20 i 25 biegną przez tereny zwartej zabudowy mieszkaniowej, zlokalizowanej wzdłuż tych dróg. Zabudowa mieszkalna znajduje się w bezpośrednim zasięgu oddziaływania uciążliwego dla mieszkańców hałasu komunikacyjnego, bez możliwości zabudowy ekranów dźwiękochłonnych, a także jest narażona na uszkodzenia mechaniczne spowodowane wstrząsami wywołanymi przez ciężkie transporty samochodowe.

Gmina, mając na uwadze problem uciążliwości spowodowanych dużym natężeniem hałasu oraz zanieczyszczanie środowiska w bezpośrednim otoczeniu mieszkańców, jak również w trosce o ich bezpieczeństwo, wielokrotnie wносиła do GDDKiA o budowę obwodnicy.

W chwili obecnej natężenie ruchu wynikające z tego, że niemal w centrum miejscowości znajduje się skrzyżowanie (ul. Bobolicka i ul. Szczecinekka) dwóch dróg krajowych, nr 20 i 25, szczególnie w okresie wzmożonego ruchu turystycznego powoduje olbrzymie korki, co stwarza bardzo dużą uciążliwość dla kierowców i niebezpieczeństwo dla mieszkańców. Ponadto Biały Bór usytuowany jest w obniżeniu terenu tworzącym swoistego rodzaju nieckę; aby się z niej wydostać, w każdym kierunku należy podjechać pod górę o znacznym nachyleniu. Tak niekorzystne ukształtowanie terenu powoduje zwiększoną emisję spalin, zwiększone natężenie hałasu i stanowi poważne zagrożenie nie tylko dla zdrowia, ale i życia mieszkańców. Szczególnie niebezpieczne jest wtedy, gdy z powodu zwiększonego ruchu turystycznego tworzy się tzw. wąskie gardło, a zimą, przy oblodzeniu, dość strome podjazdy pod górę grożą zmianą toru jazdy dla samochodów i stwarzają olbrzymie zagrożenie dla pieszych oraz zlokalizowanych przy drodze zabudowań.

W związku z tym zwracam się z uprzejmą prośbą o uznanie budowy małej obwodnicy miasta Biały Bór w ciągu dróg krajowych nr 20 i 25 za zadanie priorytetowe w zakresie rozwiązań komunikacyjnych, o charakterze ponadlokalnym, i przedstawienie stanowiska w tej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Sztark*

Odpowiedź

Warszawa, 13 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 15 lutego br. (znak: BPS/043-73-2106/19) przekazujące oświadczenie senator Grażyny Sztark w sprawie budowy „małej obwodnicy” miasta Biały Bór w ciągu dróg krajowych nr 20 i 25, przedstawiam następujące stanowisko.

Obecnie realizowany jest *Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*, określający priorytety inwestycyjne w zakresie rozbudowy infrastruktury dróg krajowych, które miałyby zostać zrealizowane do 2025 r. Pierwotny limit finansowy z 8 września 2015 r. był dalece niewystarczający na wywiązanie się ze wszystkich przyjętych zobowiązań zapisanych w przedmiotowym dokumencie. W związku z powyższym resort infrastruktury podjął starania o zwiększenie limitu środków na realizację przedsięwzięć uznanych za pilne.

W wyniku tych starań, w czerwcu 2017 r. Rada Ministrów zwiększyła środki finansowe na realizację *Programu* z 107 mld zł do 135 mld zł. Należy wyjaśnić, że nawet zwiększony limit finansowy na realizację zakresu rzeczowego *Programu*, w kwocie 135 mld zł nie jest wystarczający do realizacji wszystkich zadań inwestycyjnych już w nim ujętych, których wartość przekracza 200 mld zł.

Realizacja inwestycji dotyczącej budowy obwodnicy miasta Biały Bór w ciągu dróg krajowych nr 20 i 25 może zostać rozważona podczas prac nad kolejnym programem wieloletnim w zakresie dróg krajowych. Jednocześnie należy mieć także na względzie dostępny limit finansowy dla nowych zadań inwestycyjnych oraz określone, w zakresie infrastruktury drogowej, priorytety rozwojowe.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do minister przedsiębiorczości i technologii Jadwigi Emilewicz

W artykule pt. „Polska wypadła z wyścigu po grafen” opublikowanym w dzienniku „Rzeczpospolita” dnia 16 lutego 2019 r. znalazłem niepokojące doniesienia o kłopotach specjalnie powołanej do komercjalizacji polskiego grafenu spółki Nano Carbon.

Naukowcy nie mają wątpliwości, że grafen jako materiał może zrewolucjonizować światowy przemysł, ale na jego szersze zastosowanie trzeba poczekać jeszcze co najmniej kilka lat. Można go stosować m.in. w elektronice, w produkcji: tworzyw sztucznych, baterii, ogniw słonecznych, elastycznych wyświetlaczy do smartfonów.

Polska do niedawna była w światowej czołówce badań na ten temat, a dr hab. Włodzimierz Strupiński uzyskał nawet patent na jego najtańszą jak dotychczas metodę produkcji. Niestety zabrakło środków na rozwój tej technologii, tymczasem firmy chińskie są bliskie uzyskania podobnych efektów badawczych jak polskie odkrycia dra Strupińskiego. Został on zresztą przez chińskie instytuty badawcze zaproszony do współpracy przy rozwoju tej technologii. Rozwój badań i komercjalizacja grafenu trwa w najlepsze w takich krajach, jak Chiny, Japonia, Korea czy USA, a także w wielu europejskich krajach, np. w Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, Niemczech czy we Włoszech.

Tymczasem w Polsce z doniesień prasowych dowiadujemy się, iż spółka Nano Carbon wystawia na sprzedaż warte miliony złotych urządzenia do produkcji grafenu. Mimo iż spółka ta miała potężne atuty, tj. unikalną technologię produkcji od polskich naukowców z Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych, najwyższej klasy urządzenia, a do tego bogatych właścicieli kontrolowanych przez państwo – Polską Grupę Zbrojeniową i KGHM TFI, dochodzi do bardzo niepokojących działań mogących rzeczywiście zmarginalizować udział Polski w pracach nad tak nowoczesną technologią.

Zwracam się zatem z uprzejmą prośbą o informację, jakie działania podejmowane są przez administrację rządową, aby nie doszło do wyeliminowania Polski z udziału w komercjalizacji tej technologii.

Z wyrazami szacunku
Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 6.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odnosząc się do oświadczenia Pana Senatora Antoniego Szymańskiego złożonego podczas 73. posiedzenia Senatu w dniu 14 lutego 2019 r., uprzejmie informuję co następuje.

W dziedzinie technologii wytwarzania grafenu w ostatnich latach dokonał się duży postęp. Opracowano wiele technik syntezy grafenu, a jedne z najbardziej obiecujących technik opracowali Polacy i co więcej udało się je wdrożyć do masowej produkcji. Jednak mimo osiągnięcia konkurencyjnej, w skali światowej, ceny wytworzenia, jej poziom, wciąż nie pozwala na rozpowszechnienie i szeroką sprzedaż wytworzone-

go materiału. Należy jednak podkreślić, że mowa tu o technicznej zdolności do wytwarzania grafenu, a nie o produkcji komercyjnych wyrobów z jego zastosowaniem. Wynika to z faktu, że technologie wykorzystujące grafen znajdują się we wczesnym stadium rozwoju.

Grafen posiada unikalne właściwości, które dają nadzieję na szerokie zastosowania w elektronice, ale również w biomedycynie czy przy produkcji wytrzymałych materiałów. Niemniej, na ten moment, możemy mówić, w większości przypadków, jedynie o potencjalnych zastosowaniach grafenu niż o faktycznych gotowych rozwiązaniach, które mają szerokie pole implementacji, zapewniające efekt skali. A tylko takie podejście pozwoliłoby na osiągnięcie rosnących przychodów przy jednoczesnym spadku kosztów wraz ze wzrostem rozmiarów produkcji. Jednocześnie należy podkreślić, że problem ten nie dotyczy jedynie polskiej myśli technologicznej. Wyniki ewaluacji krajowych programów wsparcia wskazują na pierwsze pozytywne wstępne rezultaty zastosowania grafenu w produktach, ale do komercyjnego ich wykorzystania jest jeszcze długa droga. Obecny stan prac powoduje, że dyskusja o wielkoskalowej produkcji grafenu jako bazy do wytwarzania gotowych produktów jest przedwczesna.

W celu komercjalizacji przemysłowej metody wytwarzania grafenu, opracowanej przez naukowców z Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych (ITME) została utworzona spółka Nano Carbon. W ostatnim czasie jej głównym udziałowcem była Polska Grupa Zbrojeniowa, a drugim właścicielem KGHM Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych. ITME wniosło do spółki know-how i specjalistyczne aktywa trwałe – czyli maszyny. Spółka miała szczegółowo opracować przemysłową technologię wytwarzania grafenu w różnych postaciach, w połączeniu z innymi substancjami, głównie z miedzią i niklem. Przychody miały pochodzić m.in. ze sprzedaży tej substancji i jej pochodnych oraz usług badawczo-rozwojowych. Najwyższa Izba Kontroli (NIK) negatywnie oceniła czynności podejmowane przez spółkę Nano Carbon. Według NIK, w wyniku błędnie prowadzonej działalności podstawowej, która w założeniach miała doprowadzić do komercjalizacji technologii zastosowania grafenu, spółka cały czas ponosiła straty co wymusiło zaprzestanie działalności. Sytuacja ta spowodowana była przedwczesnym i nieuzasadnionym gospodarczo wnioskowaniem o dokapitalizowanie Nano Carbon w celu zakupu kosztownej aparatury, bez pozyskania technologii, która pozwoliłaby na efektywne wykorzystanie już wcześniej zakupionych urządzeń. W celu uzyskania tego dokapitalizowania ówczesne władze spółki, w sposób niezgodny ze stanem faktycznym informowały wspólników o sytuacji przedsiębiorstwa spółki. Realizowane umowy gospodarcze, zawierane niekiedy bez należytej dbałości o interes Nano Carbon, nie przyniosły zamierzonych efektów ekonomicznych. Spowodowało to w konsekwencji zmaterializowanie się ryzyka niegospodarności.

Wobec powyższych okoliczności realizacja celu, do którego została powołana spółka Nano Carbon, została powierzona ITME. W przyszłym roku Instytut zamierza uruchomić nową linię produkcji tzw. grafenu płatkowego, na którą została przydzielona dotacja państwowa w wysokości ok. 6 mln zł. Nowa linia produkcyjna pozwoli stokrotnie zwiększyć obecne możliwości produkcji grafenu płatkowego, a Instytut zostanie drugim pod względem wielkości producentem tego materiału w Europie. Tego rodzaju grafen może znaleźć szerokie zastosowanie w przemyśle, a produkty z domieszką tego materiału trafią na rynek znacznie szybciej niż w przypadku tzw. grafenu foliowego, którego komercjalizacją – bez sukcesów – zajmowała się spółka Nano Carbon. ITME ma już podpisane umowy z firmami, które sprawdzają możliwość użycia grafenu w swoich fabrykach. Jednocześnie należy podnieść, że sytuacja ITME jest stabilna i nie występują zagrożenia natury ekonomiczno-finansowej dla prowadzenia działalności, w tym realizacji projektów naukowo-badawczych i prac rozwojowych. Zespół rozwijający grafen w okresie ostatniego pół roku powiększył się dwukrotnie, w tym o 5 młodych naukowców.

Pomimo niewielkiej zdolności do absorpcji wyników prac naukowo-badawczych do przedsiębiorstw, które w oparciu o nie wprowadzałyby z sukcesem innowacje grafenowe na rynek, polski Rząd wciąż jest otwarty na dalsze finansowanie rozwoju tej technologii. Obecnie na świecie technologie grafenowe najszybciej rozwijają się poza UE, głównie w Azji (Korea, Chiny).

Badania nad rozwojem technologii grafenowych uzyskały i uzyskują wsparcie w ramach programów Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, agencji wykonawczej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Mogą w nich uczestniczyć przedsiębiorcy i naukowcy prowadzący działalność badawczo-rozwojową. Projekty wykorzystujące technologię grafenową są obecnie składane i realizowane zarówno w ramach krajowych, jak i międzynarodowych programów, takich jak Strategiczny program badań naukowych i prac rozwojowych „Nowoczesne technologie materiałowe” – TECH-MATSTRATEG.

Biorąc powyższe pod uwagę, pozwolę sobie wyrazić nadzieję, że przedstawiony zakres merytoryczny realizowanych działań będzie dla Pana Senatora satysfakcjonujący.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Marcin Ociepa
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej oraz do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Na początku tego roku ukazały się dwa raporty Centrum Badania Opinii Społecznej odnoszące się do zagadnienia rozwodów i stosunku Polaków do tego zjawiska. Wnioski płynące z badania są pesymistyczne i wymagają głębokiej refleksji ludzi zajmujących się polityką społeczną. Zjawisko rozpadu małżeństw ma kolosalne znaczenie dla ważnych sfer życia publicznego i gospodarczego.

W ogólnych deklaracjach Polaków stosunek do rozwodów ewoluuje w kierunku coraz większej ich akceptacji. Z danych GUS wynika, iż od 13 lat każdego roku sądy w Polsce orzekają ok. 65 tysięcy rozwodów. Z drugiej strony po roku 2008 dość znacząco zmniejszyła się liczba zawieranych związków małżeńskich. W 2017 r. Polacy zawarli ok. 193 tys. małżeństw, a więc jedynie o 13 tys. więcej niż w 2013 r., kiedy zawarto ich najmniej w historii (180 tys.). Oznacza to, że w ostatnich latach na 3 zawierane związki małżeńskie przypada mniej więcej 1 rozwód.

Z grudniowego badania CBOS wynika, że w Polsce zdecydowani zwolennicy rozwodów stanowią grupę blisko trzykrotnie większą liczebnie niż ich zagorzali przeciwnicy. Stosunek do rozwodów w największym stopniu różnicują kwestie światopoglądowe, takie jak religijność mierzona uczestnictwem w praktykach religijnych oraz poglądy polityczne. Szczegółowe opinie Polaków na temat rozwodów są dość zróżnicowane i niejednoznaczne. Wprawdzie blisko 3/4 badanych uważa, że najważniejsze jest osobiste szczęście i jeżeli człowiek nie jest szczęśliwy w obecnym związku, to powinien się rozwieść i próbować ułożyć sobie życie na nowo (71% wskazań), jednak niemal równie często (67% wskazań) podzielana jest opinia, że rozwody są złe i zawsze należy walczyć o związek małżeński. Większość badanych nie ma wątpliwości, że gdy w małżeństwie nie ma dzieci, to lepiej się rozwieść, niż żyć w nieudanym związku (62% wskazań), jednak, gdy małżonkowie posiadają dzieci, to sprawa nie jest już tak oczywista. Niemal po równo rozkładają się głosy zwolenników i przeciwników tezy, iż ze względu na spustoszenie, jakie rozwody czynią w życiu dzieci, nawet w sytuacji, gdy rodzice nie potrafią się porozumieć, powinni pozostać w związku dla dobra swoich podopiecznych (odpowiednio 43% i 47%). Z kolei większość Polaków (69%) nie zgadza się ze stwierdzeniem, że w związku należy trwać ze względów religijnych i pomimo występujących problemów nie można się rozwieść, gdyż rozwód jest grzechem. Przekonanie takie podziela jedynie co czwarty badany (24%). Z danych Głównego Urzędu Statystycznego (Rocznik demograficzny 2018) wynika, że niezmiennie najczęstszą przyczyną orzekania rozwodów jest niezgodność charakterów małżonków. W 2017 r. w przypadku blisko połowy rozwodów (42% – 27,6 tys. przypadków) była to jedyna lub jedna z kilku przyczyn rozstania. W następnej kolejności znalazły się takie powody jak niedochowanie wierności małżeńskiej (22% – 14,2 tys. przypadków) oraz nadużywanie alkoholu (16% – 10,3 tys. przypadków). Rzadziej orzekano rozpad małżeństwa (wyłącznie lub między innymi) z powodu nieporozumień finansowych między małżonkami (8% – 5,1 tys. przypadków) oraz negatywnego stosunku jednego z małżonków do pozostałych członków rodziny (6% – 3,6 tys.). Tylko w relatywnie niewielu sytuacjach za jedyną lub jedną z kilku przyczyn rozwodu uznano dłuższą nieobecność małżonka (2% – 1,3 tys. przypadków), trudności mieszkaniowe (1 tys. 20 przypadków), różnice światopoglądowe (270 przypadków) oraz niedobranie seksualne (206 przypadków).

Z badania CBOS wynika również, że zdecydowana większość dorosłych Polaków (67%) ma w swoim otoczeniu przynajmniej 1 osobę, która jest rozwiedziona. Znajomość takich osób jest tym częstsza, im wyższy poziom wykształcenia badanych, większa miejscowość zamieszkania i rzadsze uczestnictwo w praktykach religijnych. Relatywnie częściej niż inni znajomość osób rozwiedzionych deklarują także osoby o najwyższych dochodach per capita, badani w wieku od 35 do 44 lat, a w grupach społeczno-zawodowych – ka-

dra kierownicza oraz specjaliści wyższego i średniego szczebla. Ankietowani przez CBOS, pytani o ich obserwacje i doświadczenia związane z przebiegiem rozwodów osób z ich najbliższego otoczenia w zdecydowanej większości nie mieli wątpliwości co do tego, że decyzja o rozwodzie najczęściej była słuszna (63% wskazań). W ocenie badanych rozwody zazwyczaj przebiegały sprawnie i bez większych trudności (61%), najczęściej też udawało się uniknąć poważnych konfliktów związanych z podziałem majątku, opieką nad dziećmi itp. (56%). Osoby, które w swoim najbliższym gronie mają osoby rozwiedzione, czy tym bardziej te osoby, które same się rozwiodły, uznają się za zwolenników rozwodów częściej niż ogół badanych oraz znacznie częściej niż ci, którzy nie mają osób rozwiedzionych w bliższym ani dalszym kręgu swojej rodziny i znajomych. Wśród ogółu ankietowanych przekonanie, zgodnie z którym jeśli oboje małżonkowie zdecydują się na rozwód, nie powinni mieć ku temu żadnych przeszkód, podziela 32% respondentów, a wśród tych, którzy nie mają w swoim kręgu osób rozwiedzionych, jedynie 22%, ale wśród osób, które się rozwiodły, odsetek ten sięga 59%. Tym samym stosunek do rozwodów ewoluje w kierunku coraz większej ich akceptacji. Osoby mające osoby rozwiedzione w swoim najbliższym otoczeniu częściej niż ogół badanych przyzwalają na rozwiązanie małżeństwa bez względu na okoliczności i wyrażają przekonanie, zgodnie z którym liczy się przede wszystkim osobiste szczęście człowieka, więc jeśli małżeństwo nie jest szczęśliwe, powinno się rozwieść i próbować ułożyć sobie życie na nowo.

Od trwałości małżeństwa i rodziny zależy przyszłość każdego społeczeństwa. Dane pokazują, że w rodzinach samotnie wychowujących dzieci jest ich przeciętnie jedno. Poprawienie trwałości małżeństw daje zatem szansę m.in. na wzrost demograficzny czy zapewnienie lepszych warunków rozwoju dzieci, czemu służy wychowanie ich przez oboje rodziców. Potrzebna jest zatem jednoznaczna promocja trwałości małżeństwa jako wartości w przekazie medialnym, działaniach samorządów i polityce społecznej państwa.

Zwracam się do Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz do Ministerstwa Sprawiedliwości o informację o działaniach podejmowanych na rzecz wzmocnienia związków małżeńskich w Polsce.

Antoni Szymański

**Odpowiedź
MINISTRA
RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 14.03.2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Antoniego Szymańskiego z dnia 14 lutego 2019 r., w sprawie działań podejmowanych na rzecz wzmocnienia związków małżeńskich w Polsce, poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytanie.

W 2017 r. zawarto niemal 193 tys. nowych związków małżeńskich, z których 80% stanowiły małżeństwa pierwsze (panien z kawalerami), zaś 62% stanowiły małżeństwa wyznaniowe. Współczynnik małżeństw od ponad 20 lat (roku 1995) oscyluje wokół wartości 5–5,5 małżeństw na tysiąc ludności, znaczniejsze odchylenia zaob-

serwowano jedynie w latach 2007–2009 (wzrósł do poziomu 5,9–6,8) oraz w latach 2013–2015 (spadek do poziomu 4,7–4,9).

Od kilkunastu lat notuje się przeciętnie około 65 tys. rozwodów rocznie¹. W 2017 r. rozwiodło się 65,3 tys. par małżeńskich, a w stosunku do kolejnych 1,6 tys. małżeństw orzeczono separację. Współczynnik rozwodów w 2017 r. wyniósł 1,7 na 1000 ludności. Współczynnik nie zmienia się zasadniczo od kilkunastu lat.

Należy zwrócić uwagę, że współczynnik małżeństw w Polsce jest wyższy niż średnia dla krajów Unii Europejskiej, która oscyluje wokół 4, a współczynnik rozwodów niższy od średniej unijnej, która wynosi 1,9–2.

Jednym z głównych kierunków działań rządu jest aktywna polityka wspierania rodzin. Realizowane jest szereg działań zarówno wspierających finansowo rodziny, jak i ułatwiających godzenie ról rodzinnych i zawodowych.

Celem wsparcia o charakterze finansowym jest zapewnienie rodzinom bezpieczeństwa ekonomicznego, a także stworzenie zachęt do podejmowania decyzji o dziecku.

Najważniejszym instrumentem wsparcia finansowego jest *Program Rodzina 500+*. Dzięki *Programowi* spada ubóstwo wśród dzieci: skrajne ubóstwo spadło wśród osób w wieku 0-17 lat z 9% w 2015 r. do 4,7% w 2017 r. Poprawia się jakość życia polskich rodzin. Rodzice mogą zapewnić dzieciom lepsze warunki rozwoju. Wsparciem z rządowego programu „Rodzina 500 plus” w grudniu 2018² r. objęto ponad 3,5 mln dzieci do 18 lat. Oznacza to, że od początku tego roku do ponad 2,3 mln rodzin trafiło ponad 17,3 mld zł. W całej Polsce programem „Rodzina 500 plus” jest objętych 51,3% wszystkich dzieci do 18 lat. Przeciętne wsparcie dla rodziny uczestniczącej w *Programie* wyniosło w 2018 r. 9320 zł.

Nowym projektem rządu w zakresie wsparcia finansowego rodzin jest *Program Dobry start*, który przewiduje przyznanie jednorazowego świadczenia w wysokości 300 zł na uczące się dziecko i ma wspomóc rodziny w ponoszeniu wydatków związanych z rozpoczęciem roku szkolnego. W 2018 r. przyznano 4,4 mln świadczeń *Dobry start*, wydatkowano na ten cel 1,3 mld zł.

Niezbędnym warunkiem umożliwiającym łączenie pracy z obowiązkami rodzinnymi jest dostępność do instytucji opieki nad dziećmi. Narzędziami mającymi stymulować rozwój instytucji opieki dla małych dzieci jest *Ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 z 2011 r.*, której nowelizacja z 2017 r. dodatkowo ułatwiła prowadzenie różnych form opieki nad dziećmi oraz *Resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 MALUCH Plus*, zapewniający finansowe wsparcie dla organizatorów opieki dla dzieci. Dzięki tym dwóm instrumentom liczba wszystkich instytucji opieki (w tym żłobków, klubów dziecięcych, dziennych opiekunów) wzrosła w latach 2011–2017 niemal dziewięciokrotnie (z 571 do 5,1 tys.), zaś miejsc opieki w tych instytucjach 4,5-krotnie (z 32 tys. do 145,9 tys.). Odsetek dzieci w wieku do 3 lat objętych opieką instytucjonalną wzrósł w tym okresie z 4,4% do 19,8%. W latach 2015–2018 liczba instytucji opieki wzrosła o 2133 (z 2 990 do 5123), liczba miejsc opieki o 62 tys. (z 83,9 tys. do 145,9 tys.), zaś odsetek dzieci objętych opieką żłobkową o 60%, z 12,4% do 19,8%.

Dla polskich rodziców równie ważne są roczne urlopy rodzicielskie. Od 2013 r. rodzice mogą korzystać z rocznych urlopów związanych z urodzeniem dziecka. Z analiz danych ZUS wynika, że z zasiłków macierzyńskich korzysta³ około 75-80% rodziców posiadających dziecko poniżej roku. Większość rodziców korzysta z urlopu w pełnym wymiarze, tj. 52 tygodni. Od 2016 r. wprowadzone zostało wsparcie w postaci świadczenia rodzicielskiego w wysokości 1 tys. zł, wypłacanego rodzicom, którzy nie mają uprawnień do zasiłku macierzyńskiego. Analizy dla 2018 r. wskazują, że przeciętna miesięczna liczba rodziców korzystających ze świadczeń rodzicielskich wynosi 92 tys. osób i w przybliżeniu odpowiada liczbie rodziców, którzy wychowują dziecko poniżej 1 r.ż. lecz nie korzystają z zasiłków macierzyńskich.

¹ GUS, *Małżeństwa i dzietność w Polsce*, Warszawa, 2016.

² Najnowsze dane o programie „Rodzina 500 plus” dostępne są za grudzień 2018 r.

³ Korzystanie z zasiłku nie jest jednoznaczne z przebywaniem na urlopie, ponieważ do zasiłku uprawnione są wszystkie osoby opłacające ubezpieczenie chorobowe, a więc nie tylko pracownicy, ale także osoby zatrudnione na umowę-zlecenie czy prowadzące działalność gospodarczą.

Prorodzinny charakter mają również działania w obszarze rynku pracy, mające na celu stabilizację zatrudnienia i poprawę jego warunków, ponieważ poziom dochodów i stabilność zatrudnienia stanowi jedną z determinant podejmowania decyzji o rodzicielstwie. Należy wśród nich wymienić wprowadzenie obowiązku odprowadzania składek na od umów zleceń do poziomu minimalnego wynagrodzenia oraz obowiązku potwierdzania pracownikowi na piśmie podstawowych ustaleń związanych z zawarciem umowy o pracę przed dopuszczeniem go do pracy. Prorodzinny wymiar ma również systematyczne podwyższanie minimalnego wynagrodzenia: od 2019 roku minimalne wynagrodzenie wynosi 2 250 zł brutto zaś minimalna stawka godzinowa – 14,70 zł brutto, a także wprowadzenie zakazu handlu w niedzielę, który ma umożliwić rodzinom wspólny wypoczynek.

Resort kładzie również nacisk na to, aby wprowadzane rozwiązania prawne w obszarze rodziny i polityki społecznej nie stwarzały zachęt do fikcyjnego kończenia związków małżeńskich w celu uzyskania świadczeń społecznych. Przykładem takiego działania są zmiany wprowadzone w Programie Rodzina 500+ w wyniku przeglądu systemu świadczeń na rzecz rodziny przeprowadzonego w rok po wprowadzeniu świadczenia wychowawczego. Na wzór rozwiązania funkcjonującego w ustawie o świadczeniach rodzinnych przy ustalaniu prawa do zasiłku rodzinnego, doprecyzowano przepisy regulujące przyznawanie świadczenia wychowawczego osobom deklarującym samotne wychowywanie dziecka. W przypadku osób samotnie wychowujących dzieci wprowadzono wymóg ustalenia alimentów na rzecz dziecka od drugiego rodzica, chyba że z przyczyn obiektywnych jest to niemożliwe, gdyż np. drugi z rodziców dziecka nie żyje lub ojciec dziecka jest nieznany. Rozwiązanie to wprowadzono w celu wyeliminowania sygnalizowanego przez gminy zjawiska deklarowania samotnego wychowywania jedynie w celu uzyskania świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko bez wliczania dochodu drugiego z rodziców dziecka.

Wszystkie działania opisane powyżej mają na celu wzmocnienie rodziny, otoczenie jej opieką oraz wsparcie w przewyciężaniu kryzysów i trudności.

Z poważaniem

MINISTER
Elżbieta Rafalska

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 22 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Antoniego Szymańskiego Senatora Rzeczypospolitej Polskiej podczas 73. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 14 lutego 2019 r., dotyczące zagadnienia rozwodów, uprzejmie informuję o działaniach podejmowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości na rzecz wzmocnienia związków małżeńskich w Polsce.

Na wstępie należy zaznaczyć, że polski system prawny otacza opieką instytucję małżeństwa. Podstawowym aktem prawnym w tym zakresie jest art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi „Małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny, rodzina, macierzyństwo i rodzicielstwo znajdują się pod ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej”.

Rozpad rodziny spowodowany separacją lub rozwodem jest dzisiaj jednym z najpoważniejszych problemów społecznych. Zjawisko to pogłębia się we wszystkich krajach Europy. Dezintegracja struktur rodzinnych generuje również koszty.

Z danych statystycznych gromadzonych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wynika, że w Polsce w 2018 r. wpłynęło 89.156 spraw o rozwód, a orzeczono 68.049 rozwodów. Spraw o separację wpłynęło 2.967 i orzeczono 1.752 separacje. W 2017 r. orzeczono 68.493 rozwody i 2.037 separacji, natomiast w 2016 r. orzeczono 69.539 rozwodów i 2.181 separacji. Pamiętać należy, że skutki rozwodu dotyczą nie tylko małżonków, ale również ich wspólnych dzieci, w większości małoletnich. W łącznej liczbie orzeczonych rozwodów blisko 30.000 dotyczyło postępowań, w których strony posiadały małoletnie dzieci i musiały być podejmowane w ich sprawie przewidziane prawem decyzje.

W resorcie przeprowadzono prace analityczne uwzględniające także porównanie rozwiązań obowiązujących w porządkach prawnych innych krajów w zakresie problematyki rozwodowej. W wyniku tych prac wypracowany został projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (nr druku UD392), który przewiduje wprowadzenie do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. 2018 r., poz. 1360, ze zm.) przepisów regulujących instytucję rodzinnego postępowania informacyjnego. Przedmiotowy projekt ustawy został zatwierdzony przez Radę Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 lutego 2019 r. i skierowany na dalszą ścieżkę legislacyjną.

Główną osią regulowanych w projekcie zapisów jest dobro dziecka i to właśnie na rzecz dobra najmłodszych i najsłabszych członków rodziny podejmowana jest inicjatywa zmian, które zagwarantować mają większą ochronę instytucji małżeństwa.

Projekt, w aktualnym brzmieniu, przewiduje rodzinne postępowanie informacyjne, które poprzedzać będzie sprawy o rozwód i separację pomiędzy małżonkami mającymi wspólne małoletnie dzieci. W przypadku rodziców posiadających małoletnie dzieci pozostaje najwięcej zagadnień, które wymagają uzgodnienia, takich jak władza rodzicielska, miejsce zamieszkania dziecka, kontakty, czy alimenty. Często na tle tych właśnie uzgodnień dochodzi do sporów, co pogłębia konflikt ze szkodą dla małoletnich dzieci. W pozostałych sprawach rozwodowych, gdzie małżonkowie nie posiadają wspólnych małoletnich dzieci, postępowanie toczyć się będzie zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami w tym zakresie.

Rodzinne postępowanie informacyjne nie będzie przeprowadzane w przypadkach, kiedy jeden z małżonków przed wniesieniem pozwu o rozwód czy separację został prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo popełnione na szkodę drugiego małżonka lub ich wspólnego małoletniego dziecka albo przedstawiono mu zarzuty w tym zakresie. Jednakże małżonek pokrzywdzony przestępstwem, jeśli wyrazi taką wolę, będzie mógł wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie takiego postępowania.

Celem postępowania ma być pojednanie małżonków, a w braku możliwości osiągnięcia tego celu, wypracowanie porozumienia w kwestiach dotyczących małoletnich dzieci.

Pierwszym etapem rodzinnego postępowania informacyjnego jest obowiązkowe posiedzenie informacyjne. W trakcie jego trwania strony postępowania zostaną poinformowane oraz pouczone o indywidualnych i społecznych skutkach rozpadu małżeństwa, w tym w szczególności dla nich i ich wspólnych dzieci oraz o działaniach, które powinny podjąć w celu zachowania trwałości małżeństwa lub zawarcia porozumienia, czyli skorzystanie z mediacji, terapii lub innej formy wsparcia rodziny.

Projektodawca chce wesprzeć strony w zachowaniu trwałości małżeństwa i umożliwić w trakcie rodzinnego postępowania informacyjnego odbycie bezpłatnych mediacji. Jak każda mediacja, również i przeprowadzana w rodzinnym postępowaniu informacyjnym, ma charakter dobrowolny. Małżonkowie będą mieć co najmniej miesiąc

(minimalny czas trwania mediacji) na wzajemne wyjaśnienie problemów i dojście do porozumienia, by tak ważnej decyzji o rozwodzie nie podejmować pochopnie. Na wniosek stron mediacja może być przedłużona na kolejne 6 miesięcy.

Założeniem jest, aby przed rozprawą o rozwód czy separację strony miały możliwość spotkania się na neutralnym gruncie, gdzie przed mediatorem podejmą próbę dojścia do porozumienia.

Na skutek uzgodnień zawartych przed mediatorem niewątpliwie nastąpi usprawnienie przebiegu postępowania rozwodowego. Należy również spodziewać się złagodzenia, a na pewno zapobieżenia eskalacji konfliktu pomiędzy małżonkami i wyciszenia negatywnych emocji prezentowanych przez nich podczas rozpraw sądowych.

W trakcie trwania tego postępowania małżonkowie zostaną pouczeni o negatywnych skutkach rozpadu małżeństwa, w tym w szczególności dla nich i ich wspólnych małoletnich dzieci, czego często małżonkowie nie są świadomi.

Zasadą ma być bezpłatność rodzinnego postępowania informacyjnego tak, aby zachęcić jak największą liczbę małżeństw do skorzystania z mediacji oferowanej w trakcie jego trwania. Kosztami jego przeprowadzenia obciążony zostanie Skarb Państwa.

Procedowany projekt niewątpliwie skutkować będzie wzmocnieniem trwałości małżeństwa i więzi rodzinnych oraz zwiększeniem ochrony dobra małoletnich dzieci. Zwiększenie profilaktyki relacyjnej w rodzinie poprawi kondycję instytucji małżeństwa, która w ocenie raportów Centrum Badania Opinii Społecznej – obecnie jest zła. Zgodnie z kalendarium legislacyjnym przewiduje się wejście projektu w życie w bieżącym roku.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Dokładnie 7 miesięcy temu prosiłem Pana Ministra o interwencję w sprawie ograniczenia obsługi podróżnych na dworcu kolejowym PKP w Elblągu. Przypomnę, że w mieście, w którym mieszka ok. 120 tysięcy osób i z którego dziennie odjeżdża ok. 40 pociągów, zamknięto na dworcu PKP 2 okienka obsługujące pasażerów, a otwarcie jedyne okienka ograniczono do następujących godzin – od 7.00 do 17.00. Spowodowało to powstanie kolejek, w których trzeba było odstać nawet godzinę, by kupić bilet. Wiele osób wsiadało do pociągów bez biletu, ale ci, którzy chcieli przesiąść się np. do pociągów z pełną rezerwacją w Malborku, Tczewie czy Gdańsku, mieli już duży problem. Skuteczna interwencja Pana Ministra, za którą dziękuję, pozwoliła zażegnać problem. Otrzymał Pan za to mnóstwo pozytywnych opinii m.in. w mediach społecznościowych.

Niestety, właśnie otrzymałem informację, że od 1 marca 2019 r. – po 5 miesiącach normalności – podmiot obsługujący kasy na dworcu PKP w Elblągu znowu zamierza zamknąć 2 okienka kasowe i pozostawić pasażerom tylko jedno. Wróci zły klimat, nerwowość, poczucie, że w Elblągu nie trzeba respektować nawet decyzji ministra polskiego rządu.

Panie Ministrze, szukałem przyczyn tego upartego szukania oszczędności kosztem elblążan. Jedną z nich może być dwukrotne przeszacowanie wartości przychodów z kas biletowych w specyfikacjach przetargowych. Miano w nich wskazać, że przychody dotyczące spółki Przewozy Regionalne wynoszą ok. 150 tysięcy zł, podczas gdy wartości rzeczywiste osiągają wielkość ok. 65–68 tysięcy zł. Podobny rozdźwięk występuje w wielkościach przychodów spółki InterCity; wartość podana to ok. 112 tysięcy zł, a rzeczywista – ok. 60 tysięcy zł. Jeżeli te dane są prawdziwe, to możliwe, że podmiot wygrywający przetarg został wprowadzony w błąd.

Proszę Pana Ministra o dokonanie kontroli poprawności procesu wyboru podmiotu obsługującego kasy w Elblągu. Jeśli oparty był na nieprawdziwych danych, to proszę o wyegzekwowanie takich korekt, które umożliwiają realizowanie zadania obsługi pasażerów bez obniżania jego poziomu.

Proszę także, a właściwie przede wszystkim o zatrzymanie ponownej decyzji o zamknięciu okienek na dworcu PKP w Elblągu. Jestem przekonany, że jest to realne, gdyż posiadam informację, że na stacjach o niższych obrotach utrzymywanych jest kilka stanowisk obsługi pasażerów.

W imieniu mieszkańców już teraz dziękuję za – mam nadzieję, podobnie jak w ubiegłym roku – skuteczną interwencję Pana Ministra.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 14 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Jerzego Wcisłę na 73. posiedzeniu Senatu RP w dniu 14 lutego 2019 r. a dotyczącego funkcjonowania kas biletowych na dworcu kolejowym w Elblągu, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie wyjaśniam, że w obecnym systemie organizacji rynku kolejowego za politykę dystrybucji świadczonych usług, w tym ich sprzedaży, odpowiada przewoźnik, który w tym zakresie jest autonomiczny w swoich działaniach. Przewoźnicy kolejowi nie są zobowiązani żadnymi przepisami prawa krajowego lub międzynarodowego do otwierania kas na wszystkich stacjach zatrzymania uruchamianych pociągów. Natomiast na podstawie art. 9 rozporządzenia (WE) Nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu, przewoźnicy kolejowi oraz sprzedawcy biletów mają obowiązek tam, gdzie jest to możliwe, zapewnić pasażerom zakup biletów i rezerwację miejsc w pociągach przynajmniej w jeden z następujących sposobów sprzedaży:

- w kasach biletowych lub w automatach biletowych,
- za pośrednictwem telefonu, Internetu lub jakichkolwiek innych powszechnie dostępnych technologii informacyjnych,
- w pociągach.

W przypadku, gdy na stacji początkowej nie ma kasy ani automatu biletowego, pasażerowie muszą zostać powiadomieni na tej stacji o:

- możliwości i sposobie dokonania zakupu biletu telefonicznie, za pośrednictwem Internetu lub w pociągu,
- najbliższej stacji kolejowej lub miejscu, w którym znajdują się kasy lub automaty biletowe.

Jednocześnie informuję, że minister właściwy do spraw transportu, jako organ administracji publicznej, nie posiada środków administracyjnego oddziaływania na poszczególne decyzje przewoźników w postaci wydawania wiążących poleceń pozostających w kompetencjach zarządu spółek, a dotyczących bieżącego zarządzania, w tym sposobu dystrybucji biletów i zawierania umów z kontrahentami.

Niezależnie od powyższego, Ministerstwo Infrastruktury zwróciło się do PKP Intercity SA oraz Przewozy Regionalne Sp. z o.o. o przedstawienie stanowiska do zagadnień poruszonych w niniejszym oświadczeniu.

Z przekazanych informacji wynika, że na dworcu kolejowym w Elblągu funkcjonuje obecnie jedna kasa biletowa obsługiwana przez pracowników PKP Intercity SA, na której również można nabyć bilety przewoźnika Przewozy Regionalne sp. z o.o. Kasa czynna jest w godzinach 7.30–18.55. Dodatkowo, w celu zabezpieczenia sprzedaży biletów, pod koniec zeszłego roku na dworcu uruchomiono bliletomat, umożliwiając zakup biletów na przejazd pociągami obu przewoźników. Ponadto, przewoźnicy oferują również zakup biletów poprzez kanały samoobsługowe, tj. przez internet oraz w aplikacjach mobilnych.

Przewozy Regionalne poinformowały, że obecnie prowadzi procedurę przygotowawczą do przetargu dotyczącego agencyjnej sprzedaży biletów, w tym również na dworcu kolejowym w Elblągu. Spółka informuje, że na bieżąco monitoruje potoki podróży dla stacji Elbląg i w razie potrzeby podejmie stosowne działania, tj. uruchomiony zostanie kolejny automat biletowy. Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych informacji.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Józefa Zająca

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do kierowanych do mojego biura senatorskiego pytań dotyczących przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tekst jednolity: DzU 2015 r., poz. 1422 z późn. zmianami), tj. zapisów §237 ust. 8 i 9 – ust. 8. „Przejście, o którym mowa w ust. 1, nie powinno prowadzić łącznie przez więcej niż trzy pomieszczenia”; ust. 9 „Ścianek działowych oddzielających od siebie pomieszczenia, dla których określa się łącznie długość przejścia ewakuacyjnego, nie dotyczą wymagania określone w §216 ust. 1” – uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy istnieją jakiegokolwiek uwarunkowania zabraniające projektowania przestrzeni biurowych na zasadzie przejścia ewakuacyjnego prowadzonego przez maksymalnie trzy pomieszczenia, gdzie pomieszczenia te nie mają określonego kształtu i przeznaczenia, tj. w ramach jednego lokalu mogą stanowić np. komunikację wewnętrzną.

Komenda Główna PSP (KG PSP) wydała w tej sprawie sprzeczne wyjaśnienia. W piśmie o sygn. BZ-III-0262/7-2/09 z dnia 26 marca 2009 r. podała, iż istnieje możliwość traktowania komunikacji wewnętrznej w ramach jednego lokalu jak pomieszczenia, co jest jednoznaczne, natomiast w piśmie o sygn. KG PSP BZ-III-0754/3-2/10 z dnia 10 czerwca 2010 r. podała inną interpretację tego zagadnienia, która zawiera definicje niemające odniesienia w przepisach techniczno-budowlanych.

Wobec zaistniałej sytuacji projektanci i rzeczoznawcy ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych oraz organy Państwowej Straży Pożarnej, bazując na ostatnim piśmie, często traktują pomieszczenia służące do komunikacji wewnętrznej w ramach jednego lokalu jak komunikację ogólną, tj. korytarze ewakuacyjne, co rodzi poważne konsekwencje techniczno-architektoniczne w aranżacji tzw. open space'u i prowadzi do ograniczenia swobody w wykorzystaniu przestrzeni użytkowej.

Józef Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 14 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z 18 lutego 2019 r., znak: BPS/043-73-2110/19, z prośbą o zajęcie stanowiska w zakresie problematyki przepisu §237 ust. 8 i 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422, z późn. zm.), informuję, co następuje.

Zgodnie z wyjaśnieniem uzyskanym od Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej, dalej KG PSP, przywołane w oświadczeniu Senatora stanowiska KG PSP z 26 marca 2009 r., znak BZ-III-0262/7-2/09 oraz z 10 czerwca 2010 r. znak BZ-III-0754/3-2/10 nie są ze sobą sprzeczne.

Pierwsze z przywołanych wyjaśnień zostało wydane, jako odpowiedź na indywidualne wystąpienie w sprawie stosowania wymagań dotyczących klasy odporności ogniowej ścian wewnętrznych w odniesieniu do określonego przypadku prowadzenia przejścia ewakuacyjnego przez trzy pomieszczenia.

Natomiast wyjaśnienie z 2010 r. zostało wydane w przedmiocie wymagań dotyczących pojęcia drogi ewakuacyjnej, przejścia ewakuacyjnego oraz dojścia ewakuacyjnego, w reakcji na stwierdzone przez Państwową Straż Pożarną przypadki niewłaściwego ich stosowania.

Odnosząc się do pytania, „*czy istnieją jakiegokolwiek uwarunkowania zabraniające projektowania przestrzeni biurowych na zasadzie przejścia ewakuacyjnego prowadzonego przez maksymalnie trzy pomieszczenia, gdzie pomieszczenia te nie mają określonego kształtu i przeznaczenia, tj. w ramach jednego lokalu mogą stanowić np. komunikację wewnętrzną*” wskazuje się, na zapis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.), zwanej dalej Pb, który stanowi, iż, obiekt budowlany jako całość oraz jego poszczególne części, wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając między innymi spełnienie podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych określonych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz. Urz. UE L 88 z 04.04. 2011, str. 5 z późn. zm.), w tym, w zakresie bezpieczeństwa pożarowego.

W tym kontekście nadmienia się, że w sytuacji, gdy przepisy nie precyzują szczegółowo wymagań technicznych, nadrzędnym powinno być spełnienie podstawowego wymagania dotyczącego zachowania bezpieczeństwa pożarowego, którego jednym z istotnych elementów jest zapewnienie użytkownikom obiektu możliwości szybkiego i bezpiecznego opuszczenia strefy zagrożonej lub objętej pożarem.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 1 Pb, do podstawowych obowiązków projektanta należy opracowanie projektu budowlanego w sposób zgodny z wymaganiami ustawy, ustaleniami określonymi w decyzjach administracyjnych dotyczących zamierzenia budowlanego, obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Projektowanie stanowi jedną z działalności polegającej na wykonywaniu samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie, czyli obejmującej dokonywanie fachowej oceny zjawisk technicznych lub samodzielne rozwiązywanie zagadnień architektonicznych i technicznych oraz techniczno-organizacyjnych (art. 12 ust. 1 Pb). Dlatego też, tam gdzie norma prawna nie zawiera precyzyjnych wytycznych, to projektant uwzględniając specyfikę projektowanego obiektu budowlanego w oparciu o wiedzę techniczną oraz posiadane kwalifikacje i doświadczenie zawodowe dokonuje fachowej oceny i proponuje najlepsze, w swojej ocenie, rozwiązania.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Józefa Zająca

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z wątpliwościami zgłaszanymi przez organizacje zajmujące się zarządzaniem bezpieczeństwem pożarowym, dotyczącymi przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tekst jednolity: DzU z 2015 r., poz. 1422 z późn. zmianami), uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Czy przepis zawarty w §2 ust. 5 – „Przepisy rozporządzenia odnoszące się do budynku o określonym przeznaczeniu stosuje się także do każdej części budynku o tym przeznaczeniu” – oznacza, iż części budynku stanowiące odrębne strefy pożarowe mogą spełniać różne wymagania wynikające z ww. rozporządzenia w zależności od ich wysokości, bez konieczności spełnienia wymagań wynikających z §210? Przykładem są tu części jednego budynku stanowiące odrębne strefy pożarowe, usytuowane na wspólnej płycie garażowej. Czy część budynku zakwalifikowana jako średniowysoka lub niska powinna spełniać wymagania rozporządzenia tak, jak część zakwalifikowana jako wysoka, i nie ma konieczności traktowania tych części jako odrębnych budynków?

2. W cytowanym rozporządzeniu w §221 ust. 1 określono wymagania techniczne dla lekkiego dachu nad pomieszczeniem zagrożonym wybuchem, który powinien być wykonany z materiałów co najmniej trudno zapalnych, natomiast w obowiązującej normie PN-B-02431-1:1999 w pkt. 2.3.1. wymaga się, aby lekki strop (dach) nad pomieszczeniem zagrożonym wybuchem, jakim jest kotłownia gazowa, wykonany był z materiałów o wyższych wymaganiach, tj. niepalnych. Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy przyjmowanie w procesie projektowania przez projektantów i rzeczoznawców ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych zasady, że w przypadku takich sprzecznych zapisów przyjmuje się jako nadrzędne przepisy rozporządzenia, jest poprawnym działaniem.

3. Mając na uwadze zapisy zawarte w dziale VI „Bezpieczeństwo pożarowe”, w szczególności z rozdziale 2 „Odporność pożarowa budynków”, i w obowiązującej, zgodnie z §204 ust. 4, normie PN-EN1995 – Eurokod 5 „Projektowanie konstrukcji drewnianych”, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy uzasadniona jest obawa, wyrażana obecnie przez projektantów i rzeczoznawców ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych, że zastosowanie do wykonania w budynku głównej konstrukcji nośnej oraz innych elementów budowlanych, dla których wymaga się spełnienia odporności ogniowej R lub REI, a niebędących oddzieleniem przeciwpożarowym, materiału w postaci drewna, spotka się z negatywnym stanowiskiem organów Państwowej Straży Pożarnej na etapie projektowania i odbiorów budynków, pomimo zaprojektowania zgodnie z przepisami techniczno-budowlanymi.

Józef Zajac

Odpowiedź

Warszawa, 20 marca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z 15 lutego 2019 r., znak: BPS/043-73-2111/19, z prośbą o zajęcie stanowiska w zakresie przepisów §2 ust. 5, §221 ust. 1 oraz §204 ust. 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422, z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem Wt, przedstawiam następujące informacje.

Odpowiadając na pierwsze z pytań należy wskazać, iż §2 ust. 5 rozporządzenia Wt odnosi się do konieczności spełnienia wymagań rozporządzenia w zakresie określonego przeznaczenia budynku, również w zakresie każdej części budynku o danym przeznaczeniu.

Przepis §6 rozporządzenia Wt określa jak powinno się mierzyć wysokość budynku, która służy do przyporządkowania budynkowi odpowiednich wymagań wynikających z przedmiotowego rozporządzenia.

Zgodnie z §8 rozporządzenia Wt, w celu określenia wymagań technicznych i użytkowych wprowadzono następujący podział budynków na grupy wysokości:

- 1) niskie (N) – do 12 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości do 4 kondygnacji nadziemnych włącznie;
- 2) średniowysokie (SW) – ponad 12 m do 25 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości ponad 4 do 9 kondygnacji nadziemnych włącznie;
- 3) wysokie (W) – ponad 25 m do 55 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości ponad 9 do 18 kondygnacji nadziemnych włącznie;
- 4) wysokościowe (WW) – powyżej 55 m nad poziomem terenu.

Jednocześnie, należy mieć na uwadze fakt, iż §210 rozporządzenia Wt dopuszcza możliwość traktowania wydzielonych ścianami oddzielenia przeciwpożarowego w pionie – od fundamentu do przekrycia dachu części budynku, jako odrębne budynki.

Dodatkowo, tabela zawarta w §212 ust. 2 rozporządzenia Wt określa wymaganą klasę odporności pożarowej dla budynku, zaliczanego do jednej kategorii ZL, w zależności od grupy wysokości do której został przyporządkowany budynek.

Klasę odporności pożarowej budynków PM oraz IN należy wyznaczać w oparciu o tabelę zawartą w §212 ust. 4 rozporządzenia Wt.

W przypadku, gdy kondygnacje budynku wielokondygnacyjnego są zaliczane do różnych kategorii ZL lub PM, klasy odporności pożarowej określa się dla poszczególnych kondygnacji odrębnie, zgodnie z zasadami zawartymi w §212 ust. 2–4 rozporządzenia Wt (§212 ust. 6 rozporządzenia Wt).

W myśl §212 ust. 7 rozporządzenia Wt klasa odporności pożarowej części budynku, nie powinna być niższa od klasy odporności pożarowej części budynku położonej nad nią, przy zastrzeżeniu, iż dla części podziemnej nie powinna ona być niższa niż „C”.

Odnosząc się do drugiej kwestii poruszonej w oświadczeniu Senatora Józefa Zająca, należy podkreślić, iż Polskie Normy powoływane w przepisach prawnych, zawierają wiedzę techniczną, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.), zwanej dalej Pb, mającą istotne znaczenie dla spełnienia przez obiekty budowlane wymagań podstawowych, a w konsekwencji zapewnienie bezpieczeństwa użytkowania tych obiektów.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (Dz. U. z 2015 r., poz. 1483) stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne. Natomiast ich powołanie w przepisach techniczno-budowlanych, w tym w Załączniku nr 1 do rozporządzenia Wt czyni je, w całości lub w stosowanym zakresie powołania, integralną częścią

przepisu, w którym zostały powołane. Oznacza to, że obowiązek stosowania reguł technicznych zawartych w określonych normach wynika z przywołania ich w tekstach przepisów prawa.

Ponadto, należy zauważyć, iż §221 rozporządzenia Wt, zawiera wymagania dla pomieszczeń zagrożonych wybuchem, określając m.in., iż nad przedmiotowym pomieszczeniem należy stosować lekki dach, wykonany z materiałów co najmniej trudno zapalnych. Niemniej jednak należy wskazać, iż w załączniku nr 1 do rozporządzenia Wt nie wskazano normy odnoszącej się do przepisu §221 rozporządzenia Wt.

Ustosunkowując się do kwestii, dotyczących negatywnych stanowisk organów Państwowej Straży Pożarnej (PSP) w zakresie stosowania drewna w elementach budowlanych budynków z informacji uzyskanych z Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej wynika, iż organy PSP nie powinny kwestionować możliwości projektowania i wykonywania z drewna głównej konstrukcji nośnej budynków oraz innych elementów budowlanych niebędących ścianami i stropami oddzielenia przeciwpożarowego, jeżeli spełnione są wymagania przepisów techniczno-budowlanych, w szczególności dotyczące klas odporności ogniowej oraz stopnia rozprzestrzeniania ognia.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 1 Pb, do podstawowych obowiązków projektanta należy opracowanie projektu budowlanego w sposób zgodny z wymaganiami ustawy, ustaleniami określonymi w decyzjach administracyjnych dotyczących zamierzenia budowlanego, obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Projektowanie stanowi jedną z działalności polegającej na wykonywaniu samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie, czyli obejmującej dokonywanie fachowej oceny zjawisk technicznych lub samodzielne rozwiązywanie zagadnień architektonicznych i technicznych oraz techniczno-organizacyjnych (art. 12 ust. 1 Pb). Dlatego też, tam gdzie norma prawna nie zawiera precyzyjnych wytycznych, to projektant uwzględniając specyfikę projektowanego obiektu budowlanego w oparciu o wiedzę techniczną oraz posiadane kwalifikacje i doświadczenie zawodowe dokonuje fachowej oceny i proponuje najlepsze, w swojej ocenie, rozwiązania.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu